

Editor: Nhược Đồng

Tài Y

Nguyễn
Viện

TÀ Y

Nguyễn Viện

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Sắc, Xuyên Không, Cổ Đại

Hệ liệt: Hậu cung sinh hoàn truyện chi ngũ

Convert: ngocquynh520

Nhân vật chính: Thôi Bán Hạ + Trạm Ly Tiêu

Edit: Nhược Đồng

Giới thiệu:

Đây là cái tình huống gì?!

Trong TV hay mấy cuốn tiểu thuyết bình thường người ta thường diễn

Sau khi xuyên qua không phải trở thành hoàng đế thì cũng là mỹ nữ họa quốc, không thì cũng phải là cao thủ võ lâm không phải sao?

Vì sao nàng xuyên qua vừa vặn trở thành một đứa bé mới sinh?!

Cái này cũng thôi đi, người khác xuyên qua chẳng phải nhất định sẽ có cái năng lực nhìn trước tương lai sao?

Còn nàng cho tới giờ thậm chí còn chưa từng nghe về cái triều đại này, cả cái lạc thú "khống chế lịch sử" cũng không có!

Còn nữa, người ta xuyên qua ai ai cũng có dung mạo họa thủy không phải sao?

Nàng thì hay lắm, không mang họa cho người khác, lại mang họa cho chính mình...

Bởi vì dáng dấp của nàng và vị vương phi thân sinh rất giống nhau.

Mà phụ mẫu thân sinh của nàng đúng lúc phạm vào tội mưu phản liền bị tru di cửu tộc.

Nói cách khác, chỉ cần gặp nàng lập tức sẽ biết nàng là nhi nữ tội thần!

Nhiều năm qua, nàng chính là lớn lên trong cái hoàng cung vừa nguy hiểm vừa an toàn nhất này.

Vì tương lai tốt đẹp, vì mạng sống bảo bối, nàng quyết định tìm cho mình một người mạnh mẽ vững chắc để dựa vào...

Ừm, xem xem, cái tên thái tử điện hạ kia vừa thích nàng lại cực dính nàng.

Vậy... Quyết định là hẳn đi!

Nàng liền nuôi hẳn thành cái dạng không có nàng thì không được, đặt nàng ở vị trí số một tựa như hôn quân.

Vậy cho dù về sau hẳn có phát hiện nàng là nhi nữ tội thần cũng sẽ

luyện tiếc không bỏ được nàg...

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 1

“Bách giải tán, trị phong hàn cho trẻ, nóng nhức đau đầu, chế thành thuốc thì sấy khô hai lượng, hoàng cầm tám chỉ, ma hoàng...” Âm thanh ngâm nga dần uể oải, cuối cùng — “A! Phiền chết được!” cuốn sách dày cộp lập tức bị quăng trên cỏ.

“Quyển sách dày thế này phải học tới khi nào chứ?!” Chủ nhân của quyển sách khổ sở ôm đầu lăn tròn trên thảm cỏ.

Người này, chính là Uông Đông từng xuyên qua sống lại, chỉ là nàng bây giờ có tên Thôi Bán Hạ, năm nay ba tuổi.

Bắt một đứa bé vác quyển sách dày cộp thế này, mẹ kiếp, đương nhiên là ngược đãi! Thôi Bán Hạ cảm thấy việc mình xuyên qua rõ ràng là một màn bi kịch.

Quốc gia nàng xuyên qua này gọi là Ngũ Hỉ Quốc. Đúng, đây là một quốc gia không có trong lịch sử, điều này khiến mơ tưởng đầu tiên khi xuyên qua của nàng là — có khả năng biết trước tương lai hoàn toàn trở thành tro bụi.

Quay lại với thân thể của nàng. Ngũ Hỉ Quốc này là một đất nước giàu có, đông đúc và phồn vinh, còn là một quốc gia hùng mạnh, nhưng dù có hùng mạnh đến đâu cũng có ít nhiều thù trong giặc ngoài.

Rất may đương kim hoàng thượng của Ngũ Hỉ Quốc là một minh quân, “thù trong” đã được diệt trừ gần như hoàn toàn từ ba năm trước, còn về phần “giặc ngoài”, Ngũ Hỉ Quốc dùng võ lập quốc, sức

mạnh cường thịnh, danh tướng hộ quốc người người dũng mãnh thiện chiến, nên việc đối phó “giặc ngoài” đối với Ngũ Hỉ Quốc mà nói dễ như ăn cháo, lãnh thổ quốc gia càng mở rộng, uy danh Ngũ Hỉ cường quốc lại càng vang xa.

Mà phụ mẫu thân sinh nàng lại vô tình được liệt vào hàng ngũ “thù trong”.

Đơn giản mà nói, thái tổ hoàng đế Ngũ Hỉ Quốc từ khi khai quốc đã sắc phong khai quốc công thần có quan hệ thông gia thân thiết làm phiên vương. Trong lịch sử từng thấy vị phiên vương nào có kết cục tốt chưa? Cho dù từ đầu phiên vương có trung thành tận tâm, chẳng qua đời này qua đời khác, liền tự cho mình là vua một cõi, con người đều là lòng tham không đáy, càng làm hoàng đế lâu, dã tâm cũng càng lớn.

Có vị hoàng đế nào chịu được việc phiên vương vì nắm binh quyền trong tay mà tỏ ra ngạo mạn? Cho nên nhất định phải tước đi binh quyền.

Hoàng đế đầu tiên muốn tước bỏ thuộc địa, Phiên vương sao có thể ngoan ngoãn giao ra, cho nên đây chính là lúc làm phản rồi, mà phụ thân nàng vừa hay lại chính là vị phiên vương đang trên đường tạo phản đó.

Thắng làm vua thua làm giặc, người thua chính là bị tịch biên gia sản đồng thời gắn với kết cục tru di cửu tộc.

Khi đó vương phi đã mang bầu được tám tháng, vì bảo vệ tính mạng đứa trẻ liền uống thuốc trợ sinh (thuốc sinh non), nàng được sinh ra như thế, hơn nữa còn được giao cho Thôi thần y.

Vương phi và Thôi thần y có giao tình gì thì nàng không biết, dù sao

đây cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là cái vị Thôi thần y kia lại chính là ngự y ở trong cung — nàng thật không biết có nên bội phục lá gan của ông ta hay không, giúp phản đảng như là lẽ đương nhiên, còn mang nữ nhi phản đảng vào cung nuôi dưỡng, ông ta không sợ bị phát hiện sao?!

Dĩ nhiên là vị Thôi thần y này không sợ. Nàng quan sát thấy, vị Thôi thần y này ở trong cung có địa vị không giống người bình thường, không chỉ thế, còn đặc biệt kiêu ngạo.

Thôi thần y chỉ chuẩn bệnh cho hoàng đế, thái hậu, hoàng hậu hoặc là chính bản thân ông ta, ngay cả các phi tần ông cũng hoàn toàn bỏ mặc. Nhưng những người trong cung lại vô cùng tôn trọng Thôi thần y, lẽ dĩ nhiên, nàng – đứa nhỏ được Thôi thần y ôm vào trong cung chỉ bằng một câu: “Ta sẽ nhận đứa nhỏ này làm ngoại tôn (cháu gái).” cứ thế đương đương nhiên nhiên sống trong cung, hưởng kén sự kính trọng của mọi người với ông ta.

Có Thôi thần y che chở, nàng ở trong cung cực kỳ tốt. Đến mức thân thể của nàng, Thôi ngự y cũng quên luôn không nói cho nàng biết, làm nàng phải lật đật chạy theo mấy cung nhân nghe ngóng mà chấp vá lại.

Thế lực của phiên vương gần như đã bị diệt trừ toàn, dư đảng còn lẫn trốn cũng được truy bắt gần hết, mà nàng vừa ra đời đã được Thôi thần y ôm vào trong cung, có thể nói là vô cùng an toàn — mỗi tội Thôi thần y hễ cứ nhìn thấy nàng liền cảm thán: “Tiểu Bán Hạ à! Con càng ngày càng giống mẫu thân con, hiện tại còn nhỏ nên bộ dạng vẫn còn tròn tròn, không tồi... Ai, nào nào, ăn nhiều một chút, đừng có khiến mình gầy đi nha!”

Nghe nói vị mẫu thân không có duyên phận với nàng kia trước đây lại là mỹ nữ đệ nhất thiên hạ... Mỗi khi nàng nghĩ đến đều muốn chửi

bậy, đều nói người ta xuyên qua liền có dung mạo của kẻ gây họa đi, nàng dĩ nhiên cũng vậy, nhưng người mang họa không phải người khác, mà lại chính là nàng nha!

Nếu như người ta phát hiện dung mạo của nàng giống vương phi của vị phiên vương kia, thế chẳng phải tự mình tuyên bố với mọi người thân phận của nàng sao? Nữ nhi vương phi đến bây giờ vẫn còn bị liệt vào danh sách tội nhân bị mất tích đó!

Nàng sâu sắc cảm nhận được có khi bị chặt đầu ngay từ lúc mới sinh sẽ đỡ phải lo lắng về vấn đề bảo toàn mạng sống hơn bây giờ.

Còn nữa, nàng không những phải lo lắng bảo toàn tính mạng, mà còn phải vắc thêm sách thuốc! Đây mới là điều khiến nàng đau khổ nhất! Nàng hiện tại mới được ba tuổi, đã phải ngày ngày cầm quyển sách dày cộp đọc đến trời đất mù mịt, quả thật là ngược đãi trẻ em mà!

“Thế này làm sao sống nổi aaaaaa...” Thôi Bán Hạ ưu thương nhìn trời hét lớn. Nàng nào có biết đây đâu phải là thời điểm bi thảm nhất đời nàng, thật nhiều sự hãm hại còn đang chờ nàng phía sau kia.

“Thôi ngự y! Mau! Hoàng hậu sắp sinh rồi! Thôi ngự y...” âm thanh hốt hoảng truyền vào Thái Y viện, sau đó chính là tiếng bước chân dồn dập.

Thôi Bán Hạ vội vàng từ dưới đất bò dậy, phúi phúi cỏ dại dính trên người, rồi nhặt lên sách thuốc trước đó đã bị nàng vứt chổng trơ dưới đất.

“Đừng nóng vội, gấp cái gì... Bán Hạ! Chạy đi đâu vậy? Mau lăn qua đây!”

Thôi Bán Hạ đứng dậy, liếc mắt xem thường, tay ôm sách thuốc, dùng đôi chân ngắn cũn cỡn vừa chạy vừa hét: “A công, ta ở đây.”

Thôi thần y vuốt râu nhìn cháu gái từ từ chạy tới, sớm đã quen với cách gọi kỳ quái này của nàng rồi, hơn nữa càng nghe càng thấy cái tiếng A công này vô cùng thân mật, khiến ông thích vô cùng.

Đợi Thôi Bán Hạ chạy đến bên người, Thôi thần y hừ một tiếng: “Tiểu nha đầu, lại lười biếng trốn đi đúng không?”

“Nào có...” Nàng đang định bày tỏ nỗi oan khuất của mình thì thấy Thôi thần y nhặt lên một cọng cỏ dính trên đầu nàng, trừng mắt, nàng liền nhìn Thôi thần y tươi cười thật vô tội: “A công, mau, hoàng hậu nương nương sắp sinh rồi!” sau đó quay qua nói: “Phúc công công, mau dẫn đường!”

“Vâng, vâng.” Phúc công công vội vàng dẫn đường đến Vân Phượng cung – tẩm cung của hoàng hậu.

Thôi thần y buồn cười nhìn bóng lưng cháu gái, cũng không nói gì, nhàn nhã đuổi theo sau.

Chương 2

Khi đến Vân Phượng cung đã thấy hoàng đế và thái hậu đang đứng bên ngoài chờ.

“Hoàng thượng, thái hậu, Thôi ngự y đã đến.” Phúc công công khom người bẩm báo.

Thiên Tỳ đế nhìn Thôi thần y: “Thôi ngự y, làm phiền người vất vả.”

“Hoàng thượng, người khách khí rồi.” Thôi thần y chỉ gật đầu chứ không hành lễ như Phúc công công rồi liền nhanh chóng bước vào tẩm cung, Thôi Bán Hạ lắc lư theo sau.

Thôi Bán Hạ theo vào thế cũng không thấy người nào có ý kiến gì. Trong cung ai chẳng biết Thôi Bán Hạ sẽ thừa kế y thuật của Thôi ngự y, trẻ con nhà người ta đọc Tam Tụng kinh, Thôi Bán Hạ lại ôm Thần Nông Bản Thảo cực khó mà đọc nha!

Vừa vào Vân Phượng cung, Thôi Bán Hạ đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, còn có cả hoàng hậu nương nương đang đè nén tiếng rên la.

“Nương nương, xin người kiên nhẫn một chút. Nào, ngậm lấy nhân sâm.” Ma ma hầu cận bên người hoàng hậu sốt ruột dứt nhân sâm vào miệng nàng.

Hoàng hậu ngậm chặt nhân sâm, trên khuôn mặt trắng bệch đã vã đầy mồ hôi, hai chân mở rộng, miệng cắn miếng vải lụa, không ngừng rên rí.

“Thôi ngự y, nương nương đã đau hơn nửa canh giờ rồi.” Vừa nhìn thấy Thôi thần y, vị ma ma kia liền vội vàng nói.

Thôi thần y ngồi xuống bên mép giường quan sát: “Vừa đúng lúc. Bán Hạ, nhìn xem.”

Nàng có thể không nhìn sao? Thôi Bán Hạ chậm rãi đi đến bên cạnh Thôi thần y, vẻ mặt đau khổ, gần như nhìn thấy toàn bộ “con đường sinh sản”, mặt nàng cũng trắng — nhanh chóng nhìn thấy cái đầu.

“Nương nương, hít sâu, dùng sức.” Thôi thần y nhắc nhở hoàng hậu.

Bên này hoàng hậu nương nương hít sâu, nghe lời Thôi thần y dùng sức, bên kia Thôi Bán Hạ cũng hít sâu, sau đó ngừng thở, mắt trợn trừng nhìn cái đầu đứa bé từ từ lòi ra... Mẹ nó! Thế này còn đáng sợ hơn xem mấy việc giết người trên phim ảnh!

Lúc nghe tiếng con nít khóc thì Thôi Bán Hạ cũng suýt nghẹn chết.

“Là con trai.” Thôi thần y cầm kéo cắt cuống rốn cho bé.

“Nương nương, là tiểu điện hạ nha!” Ma ma vui vẻ kêu lên, sau đó vội vàng ra ngoài bẩm báo tin vui với hoàng thượng và thái hậu.

Thôi thần y đưa tiểu điện hạ đang không ngừng khóc đến trước mặt Thôi Bán Hạ, thản nhiên nói: “Bán Hạ, rửa sạch sẽ cho tiểu điện hạ.”

Thôi Bán Hạ ngẩn ngơ, bối rối nhìn máu tanh chảy ra từ trên người đứa bé, nàng thật sự không muốn ôm.

Cung nữ đứng một bên thấy vậy liền nói: “Thôi thần y, Bán Hạ còn nhỏ, hay là để ta làm đi...”

“Không cần, Bán Hạ.” Thôi thần y nhìn cháu gái. Đối với kẻ sẽ thừa kế y thuật của ông mà nói, ông đương nhiên phải nghiêm khắc. Cho dù Thôi Bán Hạ mới có ba tuổi, ông cũng không thể lơ lỏng cơ hội học tập, để cho nàng xem ông đỡ đở cùng với việc muốn nàng tắm rửa cho tiểu điện hạ cũng là muốn giúp nàng gia tăng kinh nghiệm.

Thôi Bán Hạ yên lặng vươn tay ôm lấy cục thịt nhớp nháp. Cũng thật kỳ quái, vừa được nàng ôm vào lòng, tiểu điện hạ vốn đang gào khóc đột nhiên im bật.

Điều này làm cho tất cả mọi người sửng sốt. Vừa lúc hoàng thượng và thái hậu vào đến nơi.

Thái hậu vừa nhìn thấy đứa nhỏ trong lòng Thôi Bán Hạ, tâm tình lập tức buông lỏng nói: “Tôn nhi (cháu nội) của ta! Lại đây, để ai gia nhìn một chút.” Thái hậu không thèm để ý đến thân thể đứa bé vẫn còn bẩn, vui mừng muốn ôm tiểu tôn tử.

Thôi Bán Hạ mừng rỡ đưa ra đứa nhỏ bẩn thỉu, đứa bé lập tức nhận thấy sẽ bị tách khỏi vòng ôm của nàng, khuôn mặt nhăn nhúm của trẻ mới sinh lập tức nhăn càng thêm nhăn: “Oa oa oa...” sau đó liền khóc thật vang dội.

Hình như vẫn thấy còn chưa đủ, bàn tay nhỏ nhắn còn nhíu chặt lấy tay áo của Thôi Bán Hạ.

Thiên Tỳ đế nhíu mày, cười cứng chiều: “Hừm, xem ra hoàng nhi của trẫm rất yêu thích Thôi Bán Hạ nha!”

Ách... Thôi Bán Hạ sửng sốt nhìn chăm chăm cục thịt nhỏ. Không biết vì sao, nàng cứ nhiên lại có dự cảm xấu.

~~~

Thôi Bán Hạ, năm nay vừa tròn tám tuổi, kiếp trước là đại tỷ hắc đạo tung hoành thiên hạ.

À, cái này là nói đến Thôi Bán Hạ trước khi sống lại.

Ông gia nhiều đời làm hắc đạo, Thôi Bán Hạ kiếp trước có địa vị đứng thứ tư, chịu ảnh hưởng của gia đình, rất tự nhiên bước trên con đường hắc đạo này. Chẳng qua Ông gia không đi theo con đường cầm dao dọa người thu phí bảo kê, loại này gọi là lưu manh, hắc đạo thì có đẳng cấp cao hơn.

Ông gia sở hữu một công ty lớn kinh doanh hợp pháp, chưa bao giờ có chuyện trốn thuế, còn những thế lực ngầm thì đó là chuyện mọi người đều hiểu.

Thôi Bán Hạ vốn không hứng thú với cuộc sống đi làm sáng chín chiều năm, nên chủ động đảm đương thế lực ngầm của Ông gia, dĩ nhiên là như cá gặp nước, mỗi lần ra cửa đều được tôn kính gọi một tiếng đại tỷ.

Đầu năm nay hắc đạo rất là coi trọng vấn đề quan hệ quốc tế, làm ếch ngồi đáy giếng thật không có tiền đồ, thế nên nàng chạy đến New York bàn chuyện làm ăn với lão đại một bang phái bản xứ, vụ đàm phán thành công, cả chủ và khách đều vui vẻ.

Thỏa thuận chia lợi nhuận xong xuôi, nhẽ ra Thôi Bán Hạ phải trở về Đài Loan, nhưng khó có cơ hội được ra nước ngoài một chuyến, không chơi cho đã thật là đáng tiếc, bởi vậy sau khi lưu lại New York nửa tháng, liền tâm tình kích động muốn chạy qua Paris, ai biết được cứ như vậy mà hoa hoa lệ lệ rơi máy bay, hưởng thọ hai mươi bảy tuổi.

Kiếp trước tuy rằng chỉ sống hai mươi bảy năm ngắn ngủn nhưng rất huy hoàng nha, ít nhất là không phải xem sắc mặt người khác, cũng không cần phải sắp xếp một núi dược thảo như thế này a!

Thôi Bán Hạ ngồi một đống trong viện, tay cầm cây kéo nhỏ kiểm tra cây thảo dược, có lúc thì cắt bỏ lá thừa, rồi đối chiếu với sách thuốc.

A công nói, ông chỉ cho nàng thời gian ba tháng để làm quen với dược thảo trong Dược viên, ba tháng sau sẽ phải thi, nếu không đạt sẽ bị phạt chép Bản Thảo Kinh một nghìn lần. Mẹ kiếp, một nghìn lần chẳng phải sẽ chết người sao!

Dược thảo trong Dược Viên ít nhất cũng trăm loại, nàng làm sao nhận ra hết dược! Hơn nữa ngoài việc phải nhận ra dược thảo dược, nàng còn phải ghi nhớ đặc tính cùng công dụng của chúng, nàng hiện tại mới có tám tuổi nha! Ngược đãi một đứa trẻ như thế dược sao?

Thôi Bán Hạ cảm thấy cuộc sống sau khi xuyên qua cửa nàng không thể chỉ dùng hai từ “cay đắng, áp bức” là có thể hình dung, bởi vì thảm hại hơn vẫn còn ở phía sau kia.

Một trận tiếng bước chân quen thuộc dồn dập chạy tới từ phía sau khiến nàng thở dài.

“Hạ Hạ! Hạ Hạ!” Nương theo tiếng bước chân là tiếng hét đầy hưng phấn non nớt của trẻ nhỏ.

“Điện hạ! Điện hạ ngài chậm một chút, cẩn thận kéo té ngã!” Tiểu thái giám theo phía sau đang cực kỳ khẩn trương.

Còn cái cục bột bọc trong cằm y vàng nhạt kia thì không thềm để ý

đến sự lo lắng của tiểu thái giám, hai mắt sáng quắc nhìn bóng lưng Thôi Bán Hạ, liềm mạng nhào về phía nàng.

Thôi Bán Hạ muốn lẩn tránh cũng không kịp, mà dù sao nàng cũng chẳng dám trốn tránh. Bọc thịt nhỏ kia là thái tử điện hạ đó, nàng đương nhiên là phải lấy thân làm đệm rồi, để thái tử điện hạ tông nàng ngã một cái là xong thôi.

“Nha!” Quả thật, Thôi Bán Hạ chật vật ngã trên mặt đất “Trạm —” thiếu chút nữa nàng đã nhịn không được mà bắt kính gầm lên tên của hắn, thở sâu một hơi, nàng nghiêng răng nghiêng lợi phun ra mấy chữ: “Thái tử điện hạ, có thể làm phiền ngài đứng lên không?” Mẹ kiếp, nàng đã nói rất nhiều lần là không cần thiết cứ hễ thấy nàng lại lao đến như thế, đứa nhỏ này nghe không hiểu tiếng người sao!

“Không muốn!” Trạm Ly Tiêu ngồi trên cái mông tròn của Thôi Bán Hạ, tay vòng ôm lấy cổ nàng, yêu thích mà cọ cọ: “Hạ Hạ, chơi với ta!” Sau đó liền thêm một câu: “Không đồng ý ta sẽ không đứng lên!”

Thôi Bán Hạ hít sâu thêm lần nữa, tự nói với mình, phải nhẫn: “Thái tử điện hạ, ta muốn sắp xếp lại Dực Viên...”

Trạm Ly Tiêu không thèm nghe: “Người không chơi với ta, ta sẽ cho người chạt đầu người xuống!”

“...” Con bà nó! Tên tiểu tử năm tuổi này dám uy hiếp nàng! Thôi Bán Hạ không nhịn nổi nữa, quát: “Trạm Ly Tiêu người đứng lên cho ta! Không đứng lên lão nương liền làm thịt người!” Mặc kệ người là thái tử gì gì đấy, phụ hoàng người nhìn thấy A công nhà ta còn phải cung kính kêu một tiếng Thôi ngự y đấy!

Chương 3

Trạm Ly Tiêu chớp chớp mắt, bị dọa, nhất thời hốc mắt lập tức đỏ ửng: “Ô, Hạ Hạ, ngươi hung dữ với ta! Hạ Hạ hư, ta sẽ cáo với Thôi ngự y... Ô, nói cho ông ấy biết ngươi bắt nạt ta!” Hấn mặt mày nhăn nhó nặn ra hai giọt nước mắt.

Lại nữa! Lần nào cũng đều dùng chiêu này, lợi dụng thân phận tôn quý của hấn, tuổi lại nhỏ hơn nàng, mỗi lần tố cáo, đều là nàng sai. Hơn nữa Thôi thần y vì muốn tỏ ra mình không phải loại người hay bao che khuyết điểm, thế nên lần nào Trạm Ly Tiêu đến tố cáo, y như rằng nàng bị phạt chép Bản Thảo Kinh — nàng khẳng định mục đích của A công nàng chính à cái này đây, muốn ép nàng chép kinh cho đến chết!

“Thực xin lỗi, ta sai lầm rồi, ta không nên hung dữ với ngươi, thế nhưng ngươi có thể đứng dậy để ta chơi cùng chơi với ngươi được không?” Thôi Bán Hạ cắn răng, không ngắt không nghỉ mà lặp lại.

Được rồi, nàng nhận mệnh làm bảo mẫu được chưa? Mẹ kiếp, nàng mới có tám tuổi nha! Tại sao còn phải chăm sóc cho đứa nhỏ năm tuổi này chứ?

Trạm Ly Tiêu vẫn cứ khẳng khẳng dính lấy nàng, từ lúc mới sinh ra, chỉ cần khi thức dậy không nhìn thấy nàng thì sẽ lớn tiếng khóc, chính là muốn nàng ôm. Chỉ cần có nàng ở bên cạnh, ánh mắt Trạm Ly Tiêu chính là nhìn nàng chăm chăm, ngay cả đối với phụ mẫu thân sinh cũng chưa bao giờ dính như vậy.

Điều kỳ lạ này khiến những người trong cung xôn xao, không biết

Thôi Bán Hạ có cái ma lực gì lại khiến cho thái tử điện hạ yêu thích như vậy.

Xem đi, tiếng đầu tiên thái tử điện hạ nói ra miệng không phải phụ hoàng hay mẫu hậu, mà là Hạ Hạ, từ sau khi biết bò lại càng không quản được, luôn bò theo sau lưng Thôi Bán Hạ, trừ lúc đi ngủ là để kẻ khác trông coi, nhưng chỉ cần mở mắt lập tức đổi thành Thôi Bán Hạ.

Thật ra Trạng Ly Tiêu còn muốn Hạ Hạ cùng ngủ chung với hắn, nhưng phụ hoàng không cho phép, nói cái gì mà là nam nữ thụ thụ bất thân, mặc kệ hắn khóc nháo như thế nào đều không được, sau khi bị hắn âm ỉ đến phiền, liền trực tiếp đánh vào mông hắn, hắn chỉ còn cách ôm cái mông bị đánh đến đỏ ửng, không cam lòng buông tha cái ý niệm muốn cùng ngủ với Hạ Hạ.

Điều này thật khiến Thôi Bán Hạ thở phào một hơi, ít nhất nàng còn có không gian tự do khi đi ngủ, một nơi để nàng có thể tự do khóc lóc than thở nha!

Nghe thấy Thôi Bán Hạ đồng ý cùng chơi với hắn, nước mắt trên mặt Trạng Ly Tiêu lập tức biến mất, nháy xuống khỏi người Thôi Bán Hạ, vui vẻ lôi lôi kéo kéo nàng đứng lên, còn không quên nịnh hót một câu: “Hạ Hạ tốt nhất!” Khuôn mặt bánh bao tròn trịa nở ra nụ cười chết người.

Mỗi khi nhìn thấy Trạng Ly Tiêu, Thôi Bán Hạ không thể không cảm thán ghen của hoàng gia thật sự rất tốt! Tuần nam mỹ nữ đều ở trong cung nha! Cơ hồ không có vị hoàng tộc nào có bộ dáng xấu xí, nhất là đứa nhỏ của hoàng đế, có thêm hơi hướng dáng vẻ kiệt xuất.

Trạng Ly Tiêu tuy rằng mặt tròn trịa, thế nhưng đường nét thâm thúy (sắc nét), hưởng hết dung mạo của phụ mẫu, ngũ quan cực kỳ đẹp

mắt, xem cái nụ cười đáng yêu kia, làm kích thích tình thương mầu tử, dễ dàng hình dung được sau khi lớn lên sẽ là một mầm tai họa của nhân gian.

Cơn giận dữ của Thôi Bán Hạ ngay khi đụng trúng nụ cười phấn nộn đáng yêu của Trạm Ly Tiêu lập tức biến mất. Đáng ghét! Tiểu tử chết tiệt mỗi lần đều dùng chiêu này!

“Hạ Hạ, mặt bị dơ rồi.” Trạm Ly Tiêu giơ tay áo lên giúp Thôi Bán Hạ lau má phải bị dính bẩn, hai mắt híp lại meo meo cười: “Tốt lắm, sạch rồi.”

Thôi Bán Hạ hừ hừ, đâu còn dáng vẻ bực bội sinh khí.

“Hạ Hạ, đi thôi.” Trạm Ly Tiêu dắt tay Thôi Bán Hạ, dẫn nàng đến bên tảng đá nhỏ, ngồi xuống gọi tiểu thái giám nãy giờ vẫn lặng yên đứng bên cạnh: “Tiểu Quế Tử.”

“Vâng” Tiểu Quế Tử lập tức nâng lên một cái hộp được sơn màu đen.

Trạm Ly Tiêu cầm hộp nhỏ lên, mở ra đưa đến cho Thôi Bán Hạ như hiến bảo vật: “Hạ Hạ, ta biết người thích nhất là ăn đậu tây cuốn —” nói rồi cầm lên một khối: “Tay người bị bẩn rồi, ta đút cho người. A...” vô cùng thân thiết đút vào miệng Trạm Ly Tiêu, ánh mắt lom lom nhìn nàng.

Thôi Bán Hạ cũng không khách khí, sớm đã có thói quen được Trạm Ly Tiêu hầu hạ. Nàng há miệng cắn một miếng đậu tây cuốn, nàng vô cùng yêu thích cái vị ngọt mà không ngấy này.

Thôi Bán Hạ vừa ăn vừa hỏi: “Hôm nay người không cần đi học sao?” Rõ ràng lúc này là thời gian tiểu quý đang học hành, vì sao lại

chạy tới đây dính lấy nàng?

“Phụ hoàng nói có quốc sự muốn cùng thái phó thương lượng, cho nên hôm nay được nghỉ sớm.” Trạm Ly Tiêu để Thôi Bán Hạ cắn một nửa khối đậu tằm cuộn rồi rất tự nhiên đem nửa còn lại bỏ vào miệng mình.

Là ở trên giường thương lượng đi! Thôi Bán Hạ thầm oán ở trong lòng. Nàng sớm đã nhìn ra, đương kim hoàng thượng và thái phó của Trạm Ly Tiêu căn bản là lén phét với nhau, hai người họ có khi bây giờ là đang khởi động rồi!

Khi mới phát hiện nàng thực chấn động nha! Cổ nhân có đoạn tay áo chi phích (đồng tính) cũng không hề gì, nhưng nhất quốc chi quân (vua của một nước) lại dây dưa với thần tử của mình thì cũng khiến người ta quá ngạc nhiên.

Hơn nữa theo như nàng quan sát được, hai người này không phải là chơi đùa, mà là tình cảm chân thật.

Hoàng đế mặc dù có phi tử, cũng không nhiều, trong cung ngoại trừ hoàng hậu ra, cũng chỉ có tứ phi, bảy cung tần và vài vị mỹ nhân, cả hậu cung cộng lại con số không vượt quá hai mươi.

Mà từ sau khi Trạm Ly Tiêu được sinh ra, cung phi không có thêm một ai mang thai, bởi vậy Trạm Ly Tiêu chỉ có bốn tỷ tỷ cùng với hai ca ca, hai vị ca ca này chỉ sinh ra sớm hơn hẳn vài tháng, thế nhưng Trạm Ly Tiêu lại là con của hoàng hậu, thân phận tôn quý, vừa ra đời đã lập tức được phong làm thái tử.

Sau khi lập thái tử, hoàng đế gần như không còn đặt chân đến hậu cung nữa, không ba thì năm lần cùng binh bộ thượng thư dính với nhau thương thảo quốc sự, mà từ khi binh bộ thượng thư trở thành

thái phó của Trạm Ly Tiêu, hoàng đế cùng thần tử liền trắng trợn đánh lấy nhau.

Nghĩ tới đây, Thôi Bán Hạ không khỏi thương hại nhìn Trạm Ly Tiêu. Đứa nhỏ này nếu biết phụ hoàng cùng thái phó của mình có gian tình, không biết là sẽ có bao nhiêu đả kích. Cùng mẫu thân hấn tranh đoạt nam nhân không phải là nữ nhân, mà lại là nam nhân nha!

“Hạ Hạ, làm sao thế?” Trạm Ly Tiêu chớp chớp mắt, cảm thấy ánh mắt Thôi Bán Hạ nhìn mình thật kỳ quái.

“Không có gì.” Thôi Bán Hạ sờ sờ đầu Trạm Ly Tiêu, đứa nhỏ này có mái tóc rất mềm mại, sờ cực sướng.

Trạm Ly Tiêu cũng không để ý nhiều, chỉ có Hạ Hạ mới có thể sờ hấn, người khác dám sờ hấn như vậy, hấn không chém đứt cánh tay đi mới là lạ đó!

Trạm Ly Tiêu híp híp mắt, chủ động cọ vào lòng bàn tay nàng, bộ dáng khả ái đáng yêu này khiến Thôi Bán Hạ hết rung động lại run rẩy.

Đứa nhỏ dễ thương đúng là mê người mà! Khó trách người ta lại mong muốn có con...

Gì, ý muốn nuôi dưỡng?

Thôi Bán Hạ ngẩn người, thành linh, một cái suy nghĩ tà ác thoáng xẹt qua trong đầu nàng.

Trạm Ly Tiêu là thái tử, chính là hoàng đế tương lai. Mà nàng lại là nữ nhi của phiên vương phản quốc, mặc dù hiện giờ nàng đang được Thôi thần y che chở, cũng không ai biết được thân phận của

nàng, nhưng bây giờ không ai biết không có nghĩa là tương lai sẽ không có ai biết!

Nàng rất rõ ràng nàng và vị vương phi của phiên vương kia có dung mạo cực kỳ giống nhau, nàng lại không thể cứ mãi trong cái bộ dạng tròn vo này — hơn nữa, hàng ngày nàng phải khổ cực ăn tới sáu bát cơm mới bồi dưỡng ra cái bộ dạng này đó, mẹ kiếp, đúng là càng lớn càng nguy hiểm mà!

Con người luôn phải lo trước tính sau, nàng cũng không thể dựa vào Thôi thần y cả đời, nàng phải tìm ra một người khác có thể dựa vào, mà trước mắt không phải có thể biến Trạ Ly Tiêu trở thành một chỗ dựa tốt lắm sao?

Đứa nhỏ này vừa thích nàng lại dính nàng như thế, nếu nàng nuôi hấn thành cái dạng không có nàng thì không được, đặt nàng ở vị trí số một tựa như hôn quân, cho dù về sau hấn có phát hiện mọi chuyện cũng sẽ luyến tiếc không bỏ được mà bảo hộ nàng... Đây không phải là một cái bùa hộ mệnh đáng tin cậy sao?

Ngao! Nàng thật là thông minh!

“Ha khụ khụ khụ...” Quên mất rằng mình đang ăn, Thôi Bán Hạ liền bị sặc.

“Hạ Hạ!” Trạ Ly Tiêu thật khẩn trương võ võ lưng nàng, hoảng hốt: “Tiểu Quế Tử mau mang nước lại đây!”

Tiểu Quế Tử đã sớm chạy đi lấy nước, lập tức bùng tới: “Điện hạ, nước đây.”

Trạ Ly Tiêu nhận lấy cái chén: “Hạ Hạ, uống nước.”

Thôi Bán Hạ há mồm uống nước, cuối cùng nuốt hết chỗ bánh mắc ở cổ, chỉ là nàng cũng sặc đến mức mặt đỏ ửng, nước mắt nước mũi chảy ra.

Trạm Ly Tiêu lo lắng nhìn nàng: “Hạ Hạ, có khỏe không?”

Đứa nhỏ nhìn nàng như vậy, Thôi Bán Hạ không khỏi chột dạ: “Ta không sao.” Chẳng qua sự chột dạ liền biến thành hư không, ý niệm tà ác vừa nhen nhóm trong đầu đã nhanh chóng mọc rễ bám sâu, muốn dừng cũng không được.

Thôi Bán Hạ dò xét đứa nhỏ một cái, nhìn ánh mắt đơn thuần ấy, ho nhẹ một tiếng: “Cái đó, ngươi có phải rất thích ta không?”

“Ừ.” Trạm Ly Tiêu gật đầu thật mạnh, lại nâng lên khuôn mặt thiên chân vô tà cười cười: “Thích Hạ Hạ nhất!”

Nghe được lời nói của đứa nhỏ, sự chột dạ của Thôi Bán Hạ lập tức giảm hơn phân nửa. Đây nàng cũng không có tính kế với hắn, là do đứa nhỏ này cam tam tình nguyện nha!

Thôi Bán Hạ lại lần nữa xoa đầu đứa nhỏ: “Nhớ lấy lời nói của ngươi nha! Chỉ cần ngươi luôn thích ta, ta cũng vậy, sẽ luôn đối tốt với ngươi.” Ừ Ừ, nàng sẽ nuôi dưỡng hắn vô cùng, vô cùng tốt.

Vì tương lai tốt đẹp của nàng, vì tính mạng yêu quý, nàng tuyệt đối sẽ nuôi dưỡng hắn lớn lên mà trong tâm chỉ có một mình mỹ nhân là nàng đây! ha ha ha...

Chương 4

Edit: Nhược Đồng (BooBoo)

Trong thư phòng yên tĩnh, một đứa bé trai mặt mày nghiêm túc cầm bút lông sói trắng bạc, nhàn nhã sửa sang lại án thư.

Tên nhóc này chỉ tầm mười tuổi, một thân cẩm bào vàng nhạt, đai lưng đeo ngân quang bảo ngọc, dáng vẻ vô cùng tôn quý, khuôn mặt còn rất trắng trẻo, khuôn mặt mập mạp giống cái bánh bao trước đây giờ đã trở nên tuấn tú như ngọc, ánh sáng xuyên qua cửa sổ nhẹ nhàng chiếu trên gương mặt lạnh nhạt của nó, tôn lên vẻ đẹp như kim đồng bên người Quan Âm.

Cuối cùng cũng viết xong một cái án thư, Trạm Ly Tiêu buông bút, cung kính đưa lên: “Thái phó, học trò đã viết xong.” Tuy là thân phận thái tử tôn quý, nhưng Trạm Ly Tiêu chưa từng ỷ thế mà cao ngạo với người khác mà luôn luôn khiêm tốn và kính trọng.

Phượng Tình Lam buông sách trên tay, đón lấy giấy viết. Đối với thái độ cung kính của thái tử điện hạ, hắn vẫn thong dong, không cảm thấy có gì là không đúng.

Tôn sư trọng đạo là đương nhiên, ngay cả với thái tử cũng vậy. Hơn nữa nếu không phải hoàng đế cầu hắn, hắn đối với việc làm thái phó không có hứng thú, ngay từ đầu đã là miễn cưỡng tiếp nhận. Chẳng qua sau mấy năm dạy dỗ, hắn không thể không hài lòng với học trò này.

Phượng Tình Lam xem xét kỹ lưỡng nét chữ trên giấy tuyên thành,

nét bút thanh tú, nhìn không ra một tia khí phách. Thái tử về sau nếu muốn ngồi lên cái vị trí kia, với nét chữ nho nhã như vậy làm cho người ta lo lắng liệu hẳn có hay không sẽ cai trị tốt một đất nước. Nhưng mà... Phượng Tình Lam khe khẽ nhếch miệng, thích thú nhìn chữ viết của Trạ Ly Tiêu.

Trông chữ viết thanh tú nhàn nhã thế nhưng không có một tia lẽ mề mà lại lộ vẻ cứng cáp hữu lực, cho dù vẫn còn một tia ngây ngô, nhưng câu chữ đanh thép, nói lên ý chí người viết có bao nhiêu kiên định. Nhìn như nhẹ nhàng xuyên thấu nhưng lại ẩn hàm sự phá vỡ xu thế, tựa như dung mạo đũa nhỏ, tinh xảo xinh đẹp như đồ sứ, ảo tưởng như dễ thân cận, nhưng nếu không phải người có cùng quan điểm, bằng không sẽ nhìn không thấu tâm tư của nó.

Nếu không phải đũa nhỏ này do một tay hẳn dạy dỗ mấy năm qua, chắc sẽ giống những người khác dễ dàng bị dáng vẻ nho nhã yếu ớt này lừa gạt. Tựa như hai vị hoàng tử kia, không phải luôn cho rằng tên hoàng đệ thái tử này nhu nhược sao?

Nghĩ đến hai hoàng tử còn lại, Phượng Tình Lam không nén được mà hừ lạnh trong lòng.

May mắn học trò này của hẳn không ngu xuẩn giống hai kẻ kia, nếu không cho dù Thiên Tỳ đế có đến thỉnh cầu hẳn thêm nữa, hẳn cũng tuyệt đối không đáp ứng.

Năm đó thân là trạng nguyên văn võ song tài, Phượng Tình Lam tự cho mình không tồi, đối với đệ tử yêu cầu rất cao, có thể nói là rất khắt khe, mà trước mắt chỉ có một mình Trạ Ly Tiêu là đủ tiêu chuẩn, mặc kệ là về mặt văn chương hay võ nghệ, Trạ Ly Tiêu cũng chưa từng khiến hẳn thất vọng.

“Không tệ, có tiến bộ.” Phượng Tình Lam buông trang giấy, chỉ vào

sách đặt ngay ngắn trên bàn nói: “Ba quyển sách này là đề mục về nhà, một tháng sau nói cho ta biết con đúc rút được những kinh nghiệm gì.”

“Vâng.” Trạm Ly Tiêu sớm đã quen với phương thức dạy học của Phụng Tình Lam, bình thường đều quăng bài cho hắn, sau đó kêu hắn nói lên quan điểm, Phụng Tình Lam lại chỉ ra những quan điểm lệch lạc của hắn, nếu hắn không phục chính là phải cùng nhau tranh luận xem ai có lý.

“Nào, ra bên ngoài, để ta xem xem võ công hiện nay của con ra sao.” Phụng Tình Lam đứng dậy đi ra cửa, quyết định đến lúc kiểm tra võ nghệ của Trạm Ly Tiêu.

Trạm Ly Tiêu đi theo phía sau, ánh mắt trầm tĩnh nhàn nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời quang gió mát, loại thời tiết này thực thích hợp với việc phơi được thảo, ngày hôm qua hắn đã đồng ý với Hạ Hạ hôm nay sẽ giúp nàng. Hắn vốn dự tính thời gian sẽ vừa kịp, xong xuôi sẽ lập tức đến Dược viên tìm nàng, mà giờ thái phó lại đột nhiên muốn hướng dẫn võ công cho hắn, trong vòng một canh giờ là không chạy thoát được, thế này thì không tốt, nếu đến muộn nàng nhất định sẽ tức giận.

Hạ Hạ từng nói, một người nam nhân luôn phải đúng giờ, hơn nữa phải tuyệt đối tuân thủ theo cam kết, nếu có ai dám để nàng chờ hay đã đồng ý mà không làm được, nàng sẽ vô cùng vô cùng tức giận – nói xong lời này nàng còn cực kỳ bình tĩnh nhìn hắn hỏi: “Hiểu không?”

Hắn đương nhiên gật đầu. Hắn luôn tôn sùng lời Hạ Hạ nói như tôn chỉ, cho dù không hiểu cũng phải biết. Hơn nữa phụ hoàng cùng thái phó cũng từng nói, người làm vua nhất định phải hết lòng tuân thủ

giao ước, liền biết được ý tứ trong lời nói của nàng, Hạ Hạ thật tốt, dạy hắn về sau làm thế nào để trở thành một hoàng đế tốt.

Bởi vậy, hắn tuyệt đối không thể để cho Hạ Hạ thất vọng! Phải làm thế nào bây giờ đây? Hắn đương nhiên không thể nói với thái phó cho hắn tan học sớm, bởi vì thái phó nhất định sẽ hỏi nguyên do, giúp Hạ Hạ phơi dục thảo lai quan trọng hơn chuyện tập luyện võ nghệ... hắn tin rằng thái phó tuyệt đối sẽ hung hăng giáo huấn hắn.

Thái phó đánh người rất đau nha! Nhưng hắn đã lỡ đồng ý với Hạ Hạ... Dung mạo Trạ Ly Tiêu vốn trầm tĩnh cũng không nén nổi tỏ ra rối rắm.

Cửa vừa mở ra, Phúc công công đã đứng bên ngoài, ánh mắt Trạ Ly Tiêu lập tức sáng ngời, cánh môi hơi hơi nhếch lên.

Phúc công công là thân tín bên người phụ hoàng, giờ này xuất hiện ở đây nhất định là...

“Tham kiến thái tử điện hạ, Phượng đại nhân.” Phúc công công kính cẩn khom người, sau đó hướng tới Phượng Tình Lam nói: “Phượng đại nhân, hoàng thượng có chuyện quan trọng muốn tìm ngài thương thảo, tiểu nhân tới đây đón ngài.”

Phượng Tình Lam không đổi sắc mặt, cũng không thêm để ý tới Phúc công công, ngược lại nghiêng người về phía Trạ Ly Tiêu.

Trạ Ly Tiêu mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, giống như cái gì cũng chưa nghe được, cũng giống như đơn thuần cái gì cũng không biết. Chỉ là trong cung này kiếm đâu ra kẻ đơn thuần thật sự? Đứa bé trước mắt mặc dù mới có mười tuổi, thế nhưng trẻ con trong cung thường trưởng thành sớm, lại là môn đồ của hắn, Phượng Tình Lam cũng sẽ không bị bộ dáng đơn thuần này của Trạ Ly Tiêu lừa gạt.

“Phúc công công, người lui ra trước, ta sẽ lập tức đến chỗ hoàng thượng.” Hấn nói với Phúc công công.

Phúc công công cũng không nhiều lời, tức khắc khom người lui ra.

Phúc công công vừa rời đi, Phượng Tình Lam lười biếng dựa vào cửa, ung dung nhìn học trò của hấn hỏi: “Con không có gì muốn nói sao?”

Trạm Ly Tiêu chớp mắt, lộ ra nụ cười ngây thơ vô tội với Phượng Tình Lam hỏi lại: “Chuyện của phụ hoàng và thái phó sao có thể để con xen vào.”

“A!” Phượng Tình Lam nhíu mày: “Thái tử điện hạ không hận ta sao?”

Trạm Ly Tiêu nghiêng đầu, dùng ánh mắt vô tội nhìn Phượng Tình Lam: “Thái phó, lời này người không nên hỏi con mà phải hỏi mẫu hậu và các vị nương nương trong hậu cung mới đúng.” Giờ hấn chỉ là một đứa bé, có hận hay không đối với hấn còn quá xa cũng quá nặng nề rồi.

Phượng Tình Lam nở nụ cười, trong mắt hiện lên một tia tán thưởng. Trong cung, mọi người thấy thái tử điện hạ ôn hòa giống con thỏ nhỏ, lại không biết dưới lớp vỏ bọc con thỏ nhỏ đó lại là tâm hồn của một con hồ ly giáo hoạt nha!

Không nói thêm gì nữa, Phượng Tình Lam xoay người, bước ra cửa, trước khi rời đi còn không quên phân phó: “Vũ thống lĩnh.”

“Có.” Một nam nhân trung niên lập tức tiến đến.

“Giúp đỡ thái tử điện hạ tập luyện thật tốt. Điện hạ, đừng nên nghỉ ngơi quá sớm.” Phượng Tình Lam nhìn Tràm Ly Tiêu, trong mắt không hề che giấu lóe lên chút xấu xa.

Tràm Ly Tiêu mặc dù che giấu rất tốt, nhưng Phượng Tình Lam vẫn phát hiện được sự nóng ruột trong mắt tiểu quý này. Có thể làm cho Tràm Ly Tiêu giả dối này nóng vội... cũng chỉ có tiểu quý kia mà thôi.

Nhìn thấy trong mắt Phượng Tình Lam có một tia ác ý, Tràm Ly Tiêu lập tức biết là hấn cố ý.

“Điện hạ, ta không ngại người hấn ta.” Bỏ lại một câu, Phượng Tình Lam mỉm cười rời đi.

Thái tử nhỏ tuổi cho dù tâm tính trưởng thành sớm, giờ phút này cũng không nhịn được ở trong lòng cắn răng oán hận.

Đáng giận! Nhỏ mọn, lòng dạ hẹp hòi... Thái phó thật đáng ghét!

Chương 5

Edit: Nhược Đồng

Thôi Bán Hạ, năm nay mười ba tuổi, kế hoạch nuôi dưỡng đã tiến hành được năm năm, hơn nữa cho tới bây giờ nuôi dạy vô cùng thành công.

Tuổi còn nhỏ chính là thật dễ dạy bảo, khó trách nhiều người thích chơi trò chơi nuôi dưỡng như vậy. Nàng cuối cùng cũng hiểu rõ nguyên nhân. Tóm lại, nàng nuôi dạy vô cùng có cảm giác thành công. Trạm Ly Tiêu thực biết nghe lời, nàng nói hướng đông, hắn sẽ không đi hướng tây, cho dù nàng chỉ hươu nói vượn, tin tưởng hắn cũng sẽ phụ họa theo nói đây là một con vượn có diện mạo đặc biệt, Hạ Hạ thật là lợi hại, lại có thể phát hiện ra một con vượn đặc biệt như vậy.

Đây chính là điều nàng muốn! Trạm Ly Tiêu đối với nàng càng giống hôn quân, tánh mạng nàng càng thêm được đảm bảo!

Hết cách rồi, nàng cũng đã mười ba, cho dù có cố gắng ăn thật nhiều, nhưng lớn lên không cách nào giữ được thân hình căng tròn mũm mĩm như trước, gương mặt tuy rằng vẫn còn có chút trẻ con béo mập, thế nhưng nàng tin tưởng, chỉ hai năm nữa gương mặt phì nhiêu này cũng sẽ tiêu tan.

Nàng mỗi lần soi mình trước gương đều muốn ôm mặt khóc nha! Gương mặt ngọt ngào đã có chút gàn giống mỹ mạo mẫu thân đại nhân ---

Hỏi Thôi Bán Hạ làm thế nào biết được bộ dáng của vương phi? Cái này phải ngược dòng thời gian về năm nàng mười tuổi ấy.

Vì thương tiếc cháu gái nhà mình không cha không mẫu thân. Thôi thần y ở sinh nhật lần thứ mười của nàng đã dùng một bức họa vương phi làm quà, khiến nàng biết được mẫu thân ruột của mình, hơn nữa khi đưa bức họa cho nàng vẫn không quên dặn dò, nói tranh vẽ này xem lén lút là được rồi, không nên khoe ra ngoài. Không để người nào phát hiện, nếu như chẳng may bại lộ, cũng đừng nói đây là mẫu thân của nàng!

Còn nguyên nhân? Ai nha, trẻ con hỏi nhiều vậy để làm gì? Nghe lời là được rồi, A công sẽ không hại con.

Mẹ kiếp! Nàng còn muốn lập tức mang bức họa này xé đi ý chứ!

Gương mặt kia, dáng người kia, cả khí chất đúng là không hổ danh một thời từng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân! Nhìn xem tim gan nàng trực tiếp hỗn loạn... Không phải cảm thán, mà là bị dọa nha!

Mặc dù Thôi thần y luôn miệng nói nàng càng lớn càng giống mẫu thân, trong lòng nàng lại thấy có chút vui vẻ may mắn. Coi như nhiễm sắc thể X của mẫu thân có mạnh mẽ thế nào thì vẫn còn nhiễm sắc thể X của phụ thân nàng... ngăn trở thôi.

Nhưng từ khi nàng nhìn thấy bức họa, cuối cùng cũng hiểu thế nào gọi là không thể sống vụng trộm rồi. Cho dù bộ dáng nàng vẫn còn có chút trẻ con nộn nộn non nớt, tổng quan đánh giá chính là giống vương phi như đúc... Đúng thế, chỉ cần mặt nàng gầy đi một chút, thành thực hơn chút nữa, đảm bảo người người nhìn thấy đều phải sợ hãi than một tiếng đại mỹ nhân, danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nhân tuyệt đối hoàn toàn xứng đáng để cho nàng – nữ nhi ruột thịt này thừa kế... Con bà nó, việc này thật chẳng đáng chúc mừng đâu!

Thôi Bán Hạ sâu sắc cảm thấy việc nàng xuyên qua sống lại đúng là không vừa mắt ông trời mà. Thật cảm thấy nàng rơi máy bay còn chưa đủ thảm, giờ tính để nàng chết thảm thêm lần nữa sao!

Nàng lập tức bỏ lại bức họa mà chạy ra ngoài sân hướng ngón giữa lên trời mà chửi... Mẹ kiếp ông trời chết tiệt! Lão nương hận ngươi a a a!!!!!!

May mắn Thôi Bán Hạ lại giống như sinh mệnh cứng cỏi đầy nghị lực của tiểu cường (con gián), sau một đêm suy sụp đã lập tức kiên cường trở lại, chỉ là càng thêm mạnh mẽ để nuôi dưỡng thành công âm mưu kia... Nàng tuyệt đối sẽ nuôi dưỡng cả thể xác lẫn tinh thần đứa nhỏ góc nghếch Trạm Ly Tiêu sau này có thể vì nàng mà cam nguyện trở thành hôn quân! Hừ!

Thôi Bán Hạ nhìn nhìn thời gian, Trạm Ly Tiêu nói sẽ đến đây giúp nàng phơi thảo dược, vậy mà đã sắp đến trưa rồi hắn còn chưa tới, thẳng nhóc chết tiệt này lại dám bỏ bom nàng!

Đến trễ là điều Thôi Bán Hạ nhất định không thể dễ dàng tha thứ, bỏ bom nàng tuyệt đối sẽ làm nàng phát điên... Hơn nữa đối tượng lại là Trạm Ly Tiêu!

Đây tuyệt đối không thể tha thứ, bởi vì đã có lần một thì sẽ có lần thứ hai! Nàng đã thề, sẽ nuôi dưỡng Trạm Ly Tiêu thành công coi lời nàng nói trở thành thánh chỉ, lời nói hoàng đế lão tử (lão già hoàng đế) có thể không nghe, nhưng lời Thôi Bán Hạ nàng nói tuyệt đối không được trái!

Hiện tại Trạm Ly Tiêu đã trễ nửa canh giờ... Dược thảo trên tay đã bị nàng vê thành mảnh vụn.

“Hạ Hạ!” Thanh âm gập gáp từ xa vọng tới.

Thôi Bán Hạ híp mắt. Đến đây đi!

Nàng xoay người: “Trạm... Người, mặt người bị làm sao vậy?” Thôi Bán Hạ nhìn chăm chăm vào vết máu ứ đọng trên má trái Trạm Ly Tiêu, lửa giận lập tức tăng lên.

“Ai? Là kẻ nào dám đánh mặt người thành như thế này?” Là tên khốn kiếp nào? Người của nàng cũng dám đánh!

Trạm Ly Tiêu chìa vào vết thương trên mặt, thờ hồng học chạy đến trước mặt Thôi Bán Hạ, khuôn mặt tuấn tú áy náy mỉm cười: “Hạ Hạ, thực xin lỗi, ta tới muộn.”

Thôi Bán Hạ đâu còn để tâm chuyện Trạm Ly Tiêu đến muộn nữa, lực chú ý của nàng bây giờ đã hoàn toàn tập trung lên vết thương trên mặt hắn: “Máu tụ trên mặt người là chuyện gì xảy ra? Là ai dám đánh người?” Trạm Ly Tiêu chính lá thái tử đó, kẻ khốn kiếp nào lại không sợ chết! Quan trọng là, Trạm Ly Tiêu giờ đang được Thôi Bán Hạ nàng bảo hộ, dám bắt nạt người của nàng... Mẹ kiếp, nàng tuyệt đối sẽ không buông tha cho tên khốn kiếp đó!

“Cái này à?” Trạm Ly Tiêu vuốt vết bầm trên mặt, đau đến nhíu mày, nhưng hắn vẫn kiên cường nhìn Thôi Bán Hạ.

“Không có gì, chỉ là vết thương nhỏ...” Rồi ngược nhìn lên thấy đôi mắt đang nheo lại đầy nguy hiểm của nàng, hắn lập tức mở miệng: “Là Vũ thống lĩnh.”

Sau đó lại vội vàng thay Vũ thống lĩnh giải thích: “Thái phó lệnh cho Vũ thống lĩnh cùng ta luyện võ, là võ nghệ của ta không tốt, chuyện này không liên quan đến Vũ thống lĩnh.”

Thôi Bán Hạ cau mày, nghi ngờ nói: “Cho dù võ nghệ người không tốt, Vũ thống lĩnh làm sao dám lưu lại vết thương trên người người? Bình thường không phải cũng đánh tới gần chạm là dừng sao?”

“Là thái phó nói Vũ thống lĩnh không cần nương tay.” Trạm Ly Tiêu cúi đầu, giọng nói chứa đựng nhàn nhạt uất ức.

Nghe thấy Trạm Ly Tiêu nói là do Phượng Tình Lam phân phó, Thôi Bán Hạ cũng không có gì hoài nghi. Phượng Tình Lam chính là tiêu chuẩn của thầy giáo nghiêm khắc, hơn nữa lại có hoàng đế làm chỗ dựa sau lưng, cứ cho Trạm Ly Tiêu là thái tử thì cũng không dám có ý kiến với hắn, cho dù bị ức hiếp cũng không dám hé răng.

Hắn đơn thuần ngây ngô như con thỏ nhỏ thế này, Thôi Bán Hạ đúng là hận rèn sắt không thành thép mà! Ngoan ngoãn như vậy về sau làm thế nào để trở thành một hoàng đế mạnh mẽ, làm thế nào bảo vệ nàng!

“Người nha! Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, đừng luôn đem lời Phượng Tình Lam trở thành thánh chỉ. Người là thái tử, hắn chỉ là một binh bộ thượng thư nhỏ thôi, cho dù là thái phó của người, địa vị của người vẫn là cao hơn hắn đó!”

“Nhưng mà...” Trạm Ly Tiêu sửng sờ ngẩng đầu, trên mặt lộ vẻ đơn thuần: “Phụ hoàng muốn ta nghe lời thái phó, hơn nữa không thể bất kính với thái phó.”

Nói nhảm, hai người kia là có gian tình nha... Lời này lại muốn nàng nói với một đứa bé sao? Điều này vừa hay khiến nàng sâu sắc rõ ràng có một chỗ dựa vững chắc quan trọng tới chừng nào. Xem đi, tên Phượng Tình Lam kia không phải có hoàng thượng hậu thuẫn phía sau nên mới dám kiêu ngạo như thế ư?

Không sao, Trạm Ly Tiêu sẽ mau trưởng thành, Phụng Tình Lam cùng vị hoàng đế mà hấn dựa vào kia cũng sẽ già đi, trước tiên nàng sẽ nhớ kỹ món nợ này, đến lúc đó sẽ giúp Trạm Ly Tiêu báo thù!

“Hạ Hạ, đừng tức giận.” Trạm Ly Tiêu lôi kéo cánh tay Thôi Bán Hạ nhỏ giọng: “Không đau, đây chỉ là vết thương nhỏ.” Sau đó khuôn mặt nở một nụ cười thật lớn với Thôi Bán Hạ, chỉ là cười đến căng vết thương trên má trái, đau đến mức hấn nhẹ than một tiếng.

“Không phải không đau sao?” Thôi Bán Hạ hừ lạnh.

Trạm Ly Tiêu quay qua ngáy ngô cười với nàng.

Thật là! Ngốc như vậy làm sao sinh tồn trong cung đây! Khó trách mọi người đều nói Trạm Ly Tiêu hấn yếu đuối dễ bắt nạt, nếu không được hoàng hậu che chở, có hoàng đế yêu thương, tên thái tử ngốc Trạm Ly Tiêu này có lẽ đã hoa hoa lệ lệ mà bị người mưu sát từ lúc mới sinh rồi.

Không được! Nàng tuyệt đối phải nuôi hấn trở thành quân vương đẹp trai tàn bạo, lãnh khốc, điên cuồng, bá đạo vô địch thiên hạ...

Quyết định mục tiêu mới xong, lại nhìn bộ dáng Trạm Ly Tiêu, lôi kéo hấn: “Đi, ta giúp ngươi bôi thuốc. Thật là, cho dù đánh không lại ngươi cũng phải biết đường mà chạy chứ...” Nàng vừa đi vừa cằn nhằn, sau đó lại quay đầu nhìn vết thương chướng mắt trên mặt hấn.

Hừ, Vũ thống lĩnh đúng không? Trước mắt nàng không có cách để đối phó với Phụng Tình Lam, nhưng Vũ thống lĩnh thì... Hừ hừ, nàng sẽ trộn vào cơm canh của hấn một chút thuốc tiêu chảy, mười ngày nửa tháng không thành vấn đề, hành chết hấn!

Vũ thống lĩnh đang tuần tra trong hoàng cung, đột nhiên rùng mình một cái, không khỏi nhìn đến bàn tay phải mới đánh bị thương thái tử, trong lòng không khỏi run lên.

Hắn đúng là không nên nghe lời thái tử mà đánh ngài một quyền nha! Đây chính là thái tử điện hạ đó, dù hắn có mười cái mạng cũng không dám lưu lại vết thương trên người ngài. Thế nhưng thái tử đã hạ lệnh, còn phải đánh vào mặt nữa, hắn không dám không theo, thái tử điện hạ chính là chỉ nhàn nhạt nhìn hắn, ánh mắt trầm tĩnh không khỏi khiến hắn sợ hãi.

Trước mặt chính là cái vị thái tử điện hạ dịu dàng như ngọc kia, nhưng sao hắn lại cảm thấy không đúng, mà cảm giác lại giống như đang đối mặt với đương kim hoàng thượng.

“Đây là lệnh.” Thái tử điện hạ chỉ thản nhiên phun ra một câu, thế nhưng hắn lại giống như nghe được: người thân là một thống lĩnh lại dám không nghe lệnh sao?

Hắn lập tức đành phải cắn răng, nói một câu: “Thuộc hạ tuân lệnh.” Sau đó đánh lên mặt thái tử điện hạ một quyền. Thái tử điện hạ cũng không rên một tiếng, chỉ lạnh nhạt ôm mặt bị thương rời đi.

Còn hắn thì đầy một đầu mồ hôi lạnh, tay run rẩy. Làm sao bây giờ? Hắn còn có thể nhìn thấy mặt trời mọc sớm mai hay không?

Bên kia, Trạ Ly Tiêu ngoan ngoãn để Thôi Bán Hạ dắt đi bôi thuốc, đương nhiên cũng không bỏ qua biểu tình trên mặt nàng.

Đúng như dự đoán, vài ngày tiếp theo Vũ thống lĩnh chắc sẽ không được sống yên ổn rồi.

Trạ Ly Tiêu thản nhiên hạ mắt, khóe miệng khẽ cong.

Xem ra Hạ Hạ không nhớ chuyện hẳn đến trễ.

Chương 6

Thiên Tỳ đế ngồi trước án thư, ánh mắt tinh tường khép hờ, ngón tay gõ nhẹ ghế rồng. Tổ tiên khai quốc của Ngũ Hỉ Quốc có huyết thống ngoại tộc, Trạm gia người người đều ngũ quan thâm thúy tuấn dật, thân hình cũng cao lớn, Thiên Tỳ đế trước mắt trung niên chính trực, uy nghiêm vương giả có chút tục tằng anh tuấn, cho dù nhìn giống như nhàn nhã, khí thế trên người vẫn làm ba vị hoàng tử đứng trước án thư phải kính sợ.

Thiên Tỳ đế thản nhiên nhìn ba nhi tử.

Ba nhi tử của hắn cùng sinh vào một năm, trước mắt đều đang trong thời điểm nhược quán (thanh niên khoảng 20 tuổi), hơn kém nhau chỉ có vài tháng mà thôi.

Đại hoàng tử Trạm Ly Nghị bộ dáng giống Thiên Tỳ đế nhất, tướng mạo cương dương tuấn mỹ, dáng người cường tráng như núi. Đứng bên cạnh Trạm Ly Nghị là nhị hoàng tử Trạm Ly Dung, hắn cùng huynh trưởng chiều cao tương đương, nhưng không có cái dáng dấp thô kệch to lớn, ngược lại nhỉnh hơn một chút, ngũ quan có vẻ nhã nhặn hơn.

Còn như Trạm Ly Tiêu, người được phong làm thái tử kia có thể nói là không giống hắn nhất. Bộ dáng y được di truyền từ bên ngoại nhiều hơn, mặt mày đều tinh xảo như ngọc, khí chất cũng không cường tráng như hai huynh trưởng mà nhu hòa như ánh trăng bạc, cánh môi đẹp mắt luôn cong cong, cười yếu ớt giống như hình ảnh gió xuân ôn nhuận, thân hình thon dài tựa thúy trúc, một thân cảm bào như ý ánh vàng, làm nền cho khí chất tôn quý.

Nếu muốn Thiên Tỳ để dùng một câu để hình dung về tính cách ba vị hoàng tử này thì: đại hoàng tử Trạ Ly Nghị bộc lộ kích động, nhị hoàng tử Trạ Ly Dung tâm tư thâm trầm, mà người được hân phong làm thái tử – Trạ Ly Tiêu mà nói... chỉ dùng một câu để hình dung thật quá khó khăn, bởi vì ngay cả hân cũng không nhìn thấu được tính cách của lão tam.

Hiện tại, Thiên Tỳ để đang tham khảo ý kiến của ba hoàng tử cách nhìn của mỗi người về thế cục hiện nay. Cho dù đã lập thái tử nhưng hân vẫn còn sống, thái tử cũng không phải sẽ không có thể đổi người, hân tuyệt đối trước khi thoái vị sẽ chọn được ra người quân vương xứng đáng và có thể cai trị tốt Ngũ Hỉ Quốc.

“Thiên hạ hôm nay tứ hải thanh bình, quốc gia phồn vinh, dân chúng sung túc, nhưng nhi thần cho rằng tuyệt đối không thể để cho dân cư an nhàn. Thiên hạ hiện giờ nhìn tưởng thái bình, nhưng Đông Thành Quốc trước mắt đang xảy ra nội chiến, hai nước khác nhìn chằm chằm nước Đông Thành như hổ rình mồi, nhi thần cho rằng chúng ta nên ra tay trước sẽ chiếm được lợi thế, thừa dịp nước Đông Thành đang rối loạn mượn dịp xuất binh, thu phục Đông Thành Quốc.” Đại hoàng tử nói vô cùng kiên quyết cứng cỏi, trên mặt tràn đầy tự tin.

Thiên hạ hiện giờ không tính đến những nước nhỏ bên ngoài thì có bốn quốc gia cường đại nhất là Ngũ Hỉ, Đông Thành, Thanh Ngọc, Đan Long.

Ngũ Hỉ Quốc nằm ở phương nam, phía đông có Đông Thành, phía bắc có Thanh Ngọc, phía tây có Đan Long. Tứ quốc trăm năm không xâm phạm lẫn nhau, duy trì mặt ngoài hòa bình.

“Ừ.” Thiên Tỳ để gật đầu, nhìn về phía nhị hoàng tử: “Dung nhi, con nghĩ sao?”

“Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy lời nói của hoàng huynh đúng mà cũng không đúng.” Trạ Ly Dung nói, đồng thời nhận lấy ánh mắt nhìn chăm chăm của Trạ Ly Nghị, Thiên Tỳ để nhàn nhạt nhíu mày.

“Đông Thành Quốc trước mắt là nội chiến, mấy vị hoàng tử vì ngôi vị hoàng đế mà tranh đấu không nghỉ, dù có như thế, thực lực của một nước như Đông Thành cũng không yếu, nếu ta theo lời hoàng huynh phái binh tấn công, không chắc có thể thu phục được Đông Thành, làm không tốt sẽ khiến lưỡng bại câu thương, đến lúc đó ngược lại để cho Thanh Ngọc, Đan Long hai nước ở giữa ngư ông đắc lợi, nhi thần cho rằng thay vì mở rộng lãnh thổ, không bằng tăng cường huấn luyện binh lực cùng vũ khí binh mã, làm cho Ngũ Hỉ Quốc càng cường đại hơn, cũng khiến cho các nước khác không dám dễ dàng xâm phạm.” Trạ Ly Dung nhàn nhạt nói, trên mặt không có một chút kiêu ngạo, chỉ giống như đang trần thuật một sự việc hiển nhiên, đối với ánh mắt nhìn chăm chăm của Trạ Ly Nghị làm như không thấy.

“Không sai, không sai.” Thiên Tỳ để gật gật đầu, ngoài miệng nâng lên nụ cười thỏa mãn.

Trạ Ly Nghị mặc dù trong lòng phẫn nộ, nhưng vẫn không dám nói gì, chỉ có thể âm thầm trợn mắt nhìn Trạ Ly Dung.

“Tiêu nhi, còn con?” Thiên Tỳ để quay về phía Trạ Ly Tiêu này giờ vẫn an tĩnh một bên, tò mò đến câu trả lời của nhi tử trước giờ vẫn nhìn không thấu này.

Trạ Ly Tiêu khẽ mỉm cười, nụ cười tuấn nhã như nguyệt: “Nhi thần cảm thấy lời nói của hai vị hoàng huynh đều có đạo lý.”

Sau đó thì sao? Thiên Tỳ để chờ, lại chờ một lát không nhin được hỏi: “Thế nào?” Hắn khẽ cau mày nhìn Trạ Ly Tiêu: “Không còn gì

muốn nói rồi sao?”

Đối mặt với ánh nhìn chăm chăm của Thiên Tỳ đế, Trạm Ly Tiêu vẫn nhàn nhạt mỉm cười: “Lời mà nhi thần muốn nói thì hai vị hoàng huynh cũng đã nói hết rồi.” Sau đó nhìn về phía Trạm Ly Nghị và Trạm Ly Dung cười nhẹ: “Cảm ơn hai vị hoàng huynh, khiến đệ được mở mang kiến thức.” Ngữ khí của hắn chân thành, ánh mắt trong suốt làm cho người ta không chút nghi ngờ lời hắn nói.

Trạm Ly Nghị có chút sừng sốt, ngại ngùng vò vò đầu: “Ách, hoàng đệ, đừng khách khí.” Mẹ kiếp, hắn ghét nhất phải đối mặt với bộ dạng này của lão tam mà.

Trạm Ly Dung mâu quang chợt lóe, gương mặt tuấn tú tao nhã lộ ra nụ cười yêu thương đệ đệ: “Hoàng đệ quá khiêm tốn rồi. Hoàng đệ vốn là môn đồ tâm đắc của Phượng hữu tướng mà.”

Phượng Tình Lam sáu năm trước từ binh bộ thượng thư được thăng lên làm hữu thừa tướng, là hữu thừa tướng trẻ nhất trong những năm qua của Ngũ Hỉ Quốc, hơn nữa văn tài võ học của Phượng Tình Lam ở Ngũ Hỉ Quốc thì chưa ai sánh bằng, Trạm Ly Tiêu có thể được Phượng Tình Lam đồng ý làm thái phó thật khiến hắn cùng Trạm Ly Nghị vô cùng đổ kỵ, ghen ghét.

Trạm Ly Tiêu trên mặt lộ ra chút cười khổ: “Nhị hoàng huynh đừng nói thế... Ngày hôm qua đệ vừa bị thái phó mắng cho một trận, nói thẳng là đã hối hận khi thu nhận một môn đồ ngu dốt như đệ.”

Lời này nói ra vừa đúng là sự thật, thái tử điện hạ ngày hôm qua bị Phượng hữu tướng mắng cho một trận đã truyền khắp hoàng cung, nhưng nguyên nhân khiến hữu tướng tức giận lại không một ai biết. Nghe lời Trạm Ly Tiêu nói, vậy khẳng định là về việc học hành đã chọc cho hữu tướng tức giận rồi.

Thiên Tỳ đế hơi hơi nhíu mày: “Nghị nhi, Dung nhi các con lui xuống, Tiêu nhi ở lại.”

Thấy phụ hoàng sắc mặt lạnh xuống, Trạm Ly Nghị và Trạm Ly Dung lập tức lui ra, hai người trước khi đi cùng nhìn Trạm Ly Tiêu một cái.

Trạm Ly Dung ánh mắt khó dò, Trạm Ly Nghị kiên quyết cho Trạm Ly Tiêu một cái nhìn “bảo trọng”. Trạm Ly Nghị cho rằng lời nói mới rồi của hoàng đế đã khiến phụ hoàng tức giận, quyết định giáo huấn y một trận, muốn bọn hắn rời đi chính là để giữ lại chút mặt mũi của thái tử cho Trạm Ly Tiêu.

Hai vị hoàng huynh vừa rời đi, Trạm Ly Tiêu từ từ khôi phục bộ dáng lạnh nhạt, trên mặt không có một tia thấp thòm, vẫn trấn định tự nhiên.

Thiên Tỳ đế nhìn nhìn tiểu nhi tử. Trong ba đứa con, tiểu tử này vừa sinh ra đã được hắn thương yêu phong làm thái tử, không nghi ngờ gì, tiểu tử này sau này sẽ ngồi trên long vị.

Hắn cũng coi trọng nhất là giáo dục của Trạm Ly Tiêu. Hắn để Phượng Tình Lam trở thành thái phó của Trạm Ly Tiêu không chỉ vì Phượng Tình Lam văn võ song toàn, mà còn vì Phượng Tình Lam là người Phượng gia.

Trong tay Phượng gia gần như nắm giữ hơn phân nửa binh quyền của Ngũ Hỉ Quốc, hơn nữa lại tuyệt đối trung thành tận tâm với Ngũ Hỉ Quốc, mà Phượng Tình Lam là người luôn bao che khuyết điểm cho người mình, có Phượng gia hậu thuẫn phía sau, con đường trở thành hoàng đế của Trạm Ly Tiêu tuyệt đối ổn thỏa.

Hắn biết Phượng Tình Lam rất vừa lòng với đồ đệ này, rất ít khi chửi

măng, ngoại trừ ngày hôm qua, sáng sớm nay Phượng Tình Lam cũng nổi đóa với hắn.

Nguyên nhân chính là bắt nguồn từ nữ nhi được yêu thương nhất của Phượng gia, chất nữ (cháu gái) bảo bối của Phượng Tình Lam và Hỏa Diễm tướng quân Ngũ Hỉ Quốc hiện tại cùng mất tích, Phượng Tình Lam lập tức tìm hắn để tính sổ.

Bởi vì chất nữ bảo bối của Phượng Tình Lam mất tích có liên quan đến hắn, nguyên nhân thì, đang ở trong hậu cung kia.

Lòng ghen tỵ của nữ nhân rất đáng sợ, nhất là nữ nhân bên cạnh quân vương, phi tử của hắn cấu kết với triều thần có ý đồ đối phó Phượng gia.

Hắn không phải không muốn xử lý phi tử kia, mà chỉ vì phi tử đó lại là người của gia tộc đương kim thái hậu, điều này khiến cho nếu hắn trực tiếp xuống tay thì không tốt lắm, vì vậy đang âm thầm xử lý, không nghĩ rằng Phượng Tình Lam lại biết chuyện phi tử này có liên quan tới vụ mất tích của chất nữ bảo bối, sau khi lâm triều lập tức tìm hắn tính sổ.

Phượng Tình Lam làm sao có thể biết...

Thiên Tỳ đế nhìn về phía nhi tử trước giờ hắn vẫn nhìn không thấu kia: “Tiêu nhi, Phượng hữu tướng ngày hôm qua vì sao tức giận? Đừng tưởng chỉ một câu tư chất của con đần độn khiến cho Phượng hữu tướng tức giận là có thể lừa gạt được ta, ta tuyệt đối không tin tưởng chuyện ngu xuẩn này.”

Đối mặt với ánh mắt nghiêm nghị của Thiên Tỳ đế, Trạ Ly Tiêu cũng không né tránh, vẻ mặt vẫn bình tĩnh thong dong: “Ở trước mặt phụ hoàng nhi thần nào dám nói lời ngu xuẩn để lừa gạt, đương

nhiên là nói thật. Chỉ là nhi thần không hiểu, phụ hoàng cũng cho đó là lời nói ngu xuẩn vậy, phụ hoàng cần gì phải đã biết rõ rồi còn cố hỏi đây?”

Trạm Ly Tiêu cong lên khóe môi nhìn Thiên Tỳ đế, trong mắt thoáng xẹt qua tia sáng: “Phụ hoàng, thái phó rất tức giận đúng không?”

Gì chứ? Thiên Tỳ đế trừng mắt nhìn nhi tử, quả nhiên! “Là người báo cho Phượng hữu tướng chuyện về Nghiên phi sao?” Nghiên phi chính là phi tử đã cấu kết với người ngoài, đồng thời cũng là chất nữ của thái hậu.

Trạm Ly Tiêu không có phủ nhận: “Phụ hoàng, nhi thần cho rằng thay vì chú ý tới nội loạn của Đông Thành Quốc, không bằng trước hết xử lý tốt việc nhà, dù sao trước phải tề gia, sau mới có thể trị quốc bình thiên hạ, không phải sao? Lại nói...” Trạm Ly Tiêu khe khẽ nhếch môi, nụ cười dịu dàng nhưng lạnh lẽo: “Phụ hoàng, chính vì người luôn bận khoản lưỡng lự về hoàng nãi nãi (bà nội) nên Nghiên phi mới không hề lo lắng chuyện chính mình có đúng mực hay không.” Ý vào thân phận là chất nữ của thái hậu mà hoành hành hậu cung, lại bởi vì tâm tư ghen tỵ mà thông đồng phản quốc, loại nữ nhân này có giữ lại cũng chỉ làm hậu cung càng loạn thêm mà thôi. Do hấn không chịu được tác phong dẫn đo lo ngại của phụ hoàng nên mới báo cho Phượng Tình Lam biết chủ mưu trong chuyện này, Phượng Tình Lam giận dữ, hấn cũng không tin phụ hoàng sẽ tiếp tục chần chừ.

Nghe lời nói của Trạm Ly Tiêu, Thiên Tỳ đế không khỏi cả kinh.

Trạm Ly Tiêu lời đã nói hết, không để ý tới nét mặt kinh ngạc của Thiên Tỳ đế, lễ độ khom người: “Không còn lời để nói, nhi thần xin cáo lui trước.” Sau có phát tay áo dờn đi.

Thiên Tỳ đế nhìn bóng lưng tiểu tử nhà mình, nhớ tới lời trước kia

Phượng Tình Lam đã từng nói: “Đừng để vẻ ngoài trông như con thỏ nhỏ vô hại của thái tử đánh lừa. Hắc chính là một con hồ ly xảo quyệt, hơn nữa sẽ ăn thịt người, người nào bị hắc để mắt tới nếu không cẩn thận sẽ bị ăn sạch đến xương cốt cũng không còn.”

Lúc này, Thiên Tỳ đế mới sâu sắc hiểu được.

Chương 7

Trên đời này hoàng cung chính là nơi hoa lệ nhất cũng là nơi nguy hiểm nhất, ở bên trong có người nào không cẩn thận từng ly từng tí, bo bo giữ mình chính là đạo lý để sống còn, chỉ sợ không cẩn thận thì khó giữ được mạng, nhưng vẫn lục đục đấu đá lẫn nhau, liều chết thực hiện tâm cơ, để cho mình bò lên cao, chiếm được một chút ưu thế, một chút quyền thế.

Thôi Bán Hạ cho rằng, sinh mệnh không được đảm bảo an toàn nhất ở trong cung chính là những người được gọi là ngự y.

Ngự y, danh xưng này nghe cũng thật oai nha! Chỉ có thầy thuốc y thuật cao siêu mới vượt trên người khác mà xứng đến bên phục vụ hoàng thượng... Mẹ kiếp, chỉ có bọn thiếu não mới có thể nghĩ như thế!

Ngự y không giống với bác sĩ hiện đại, bác sĩ nếu sơ sẩy mà khiến bệnh nhân chết, cũng không có chuyện muốn bác sĩ đền mạng, dù sao tai họa do trời cũng luôn không ngăn cản được, nhưng nếu ngự y mà có điểm sơ xuất... Ai sẽ giáng thiên tai nhân họa với người! Kiếp này không có chuyện đạo lý đúng sai, mà phải là người có đặc quyền, với lại nếu không đúng dịp, trừ bỏ những kẻ không được người trong hoàng thất sủng ái, gần như toàn bộ những người con lại chính là những kẻ có đặc quyền nha!

Bệnh một chút là kêu người đến, nếu nói trị không được lại bị uy hiếp chặt đầu, ngự y lại phải quỳ xuống xin tha mạng. Chữa khỏi thì coi là chuyện tất nhiên, chữa không khỏi thì đầu sẽ không còn, làm ngự y có cái gì tốt? Một chút tôn nghiêm cũng không có.

Khó trách các ngự y trong Thái Y viện người người mặc dù còn chưa đến năm mươi tuổi nhưng không đầu tóc bạc trắng thì cũng trọc một nửa, mặc kệ có dưỡng sinh như thế nào cũng vô dụng, đây là áp lực do hoàn cảnh tạo ra nha!

Thôi Bán Hạ yên lặng nhìn vị Phan ngự y vừa đi vào Thái Y viện kia, lúc vừa đến Thái Y viện lưng còn thẳng tắp, mới đi có một thời gian mà giờ lưng đã sụp xuống rồi, hai chân run rẩy đáng vẻ suy yếu, dùng giọng nói run run kêu: “Tiểu Bán Hạ, lấy giúp ta chén trà nóng đi.”

Thôi Bán Hạ đứng bên cạnh một cái hình nhân, nàng đang tập châm cứu trên người hình nhân này, vừa dán đất sét đỏ lên người hình nhân giả làm huyết đạo, vừa lẩm nhẩm nhớ vị trí của chúng ---

Tuy rằng y thuật là do nàng bị buộc phải học, nhưng mà nàng cũng học thật vui vẻ. Kiếp trước là đại tỷ hắc đạo giết người, kiếp này lại làm đại phu cứu người, thật đúng là trời đất trêu ngươi.

Nàng cũng từng là người nắm quyền lực trong tay đó! Thôi Bán Hạ ở trong lòng cảm thán, buông khăn ướt mới dùng để lau tay xuống, rồi cầm lên bình trà bạc hà vừa pha xong rót ra chén đưa cho Phan ngự y.

Bình trà bạc hà này là nàng pha sau khi thái hậu truyền Phan ngự y tới xem bệnh đó, chờ khi trở lại sẽ giúp ông thư giãn cả thể xác lẫn tinh thần.

Phan ngự y hít sâu một hơi hương bạc hà, nhấp thêm một ngụm, giọng nói lại trở về vẻ tươi mát hàng ngày: “Ai, Tiểu Bán Hạ đúng là tri kỷ của ta, đã sớm pha trà chờ ta trở về.” Thật hâm mộ lão Thôi nha! Có chất nữ (cháu gái) hiểu chuyện như vậy.

Nghe được ba chữ Tiểu Bán Hạ, Thôi Bán Hạ lại muốn trợn mắt. Nàng giờ cũng đã là thiếu nữ hai mươi ba tuổi rồi, nhưng ngày ngày vẫn bị kêu Tiểu Bán Hạ Tiểu Bán Hạ, nàng chống cự cũng vô dụng, bởi xét về mặt tuổi tác của những người này thì nàng cũng có thể gọi họ một tiếng tổ phụ (ông nội), ở cái Thái Y viện này, vai vế của nàng là nhỏ nhất.

“Phan gia gia, thái hậu không sao chứ?” Nghe nói thái hậu đột nhiên bất tỉnh, đây chính là đại sự, Từ Ninh cung lập tức truyền gấp Phan ngự y tới chuẩn bệnh cho thái hậu.

Vốn sức khỏe của thái hậu nếu có bất kỳ ốm đau không thoải mái gì sẽ do A Công Thôi thần y phụ trách, nhưng mà A Công vừa lúc xuất cung đi hái thuốc, chắc là phải chùng một tháng nữa mới về, mà lẽ dĩ nhiên thì người có y thuật chỉ thua kém A Công một bậc – Phan ngự y sẽ phải đảm đương.

“Không có việc gì, thái hậu chỉ nhất thời nóng giận tức khí mà ngất xỉu, châm cứu một chút là tỉnh táo lại ngay.” Có điều thái hậu khi tỉnh táo lại càng giận tím mặt, bộ dạng giận dữ khiến mọi người sợ đến run rẩy, chỉ lo không cẩn thận thì tiêu đời.

Nói đến nguyên nhân khiến thái hậu tức giận... “Ai, trong cung gần đây thật không yên tĩnh nha!” Phan ngự y lắc lắc đầu. Hoàng thượng xuống tay với gia tộc thái hậu đang gây huyên náo lớn.

“Tiểu Bán Hạ, thời gian này nếu không có việc gì thì đừng có chạy lung tung, gắng hết sức ở lại trong Thái Y viện, tránh cho không cẩn thận lại chuốc lấy phiền toái lên người.” Phan ngự y dặn dò. Mặc dù thân phận Thôi Bán Hạ không tầm thường, thế nhưng hiện tại Thôi ngự y không có ở trong cung, không có ai che chở cho nàng.

“Đã biết.” Gần đây chiều đình xôn xao, ít nhiều cũng rơi vào tai Thôi Bán Hạ. Phan ngự y là đang qua tâm nàng, nàng đương nhiên sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Sao nàng lại không hiểu việc mình an ổn sống trong hoàng cung này suốt thời gian qua là nhờ Thôi thần y.

Ngay từ đầu nàng vốn không hiểu vì sao mà hoàng đế, thái hậu đều đối với Thôi thần y khách khí như vậy, về sau mới biết, A Công nhà nàng chính là từ Y Tiên cốc trên giang hồ tới.

Y Tiên cốc này địa vị rất cao, dù là triều đình hay người trong giang hồ đều rất mực kính trọng. Nghe nói người sáng lập ra Y Tiên cốc vốn có giao tình với khai quốc tiên tổ xưa kia, bởi vậy Y Tiên cốc đòi đòi phái một người đến hoàng cung, chuyên xem bệnh cho hoàng thất.

Triều đình đối với thầy thuốc từ Y Tiên cốc cũng vô cùng tôn kính, bởi vậy Thôi thần y cũng được xưng là ngự y, nhưng lại không giống với những ngự y bình thường khác, bởi thế nên người có quan hệ với Thôi thần y như Thôi Bán Hạ nàng, địa vị của đứa cháu gái này trong hoàng cung dĩ nhiên cũng không tầm thường.

Hơn nữa, Thôi Bán Hạ còn là đệ tử thân truyền của Thôi thần y, trước mắt tuy vẫn mang thân phận tập sự, nhưng người trong Thái Y viện có thể nói là nhìn Thôi Bán Hạ lớn lên, cũng đều nhìn rõ năng lực của nàng. Tuy nói là môn sinh tập sự, nhưng nàng cũng đã tiếp thu đến bảy tám phần bản lãnh của Thôi thần y, không kém cỏi như bọn hắn luôn lo sợ bước vào quan tài bất cứ lúc nào, hiện tại thứ mà Thôi Bán Hạ còn thiếu chỉ là kinh nghiệm mà thôi.

Kinh nghiệm phải nhờ vào thời gian tôi luyện. Bình thường Thôi ngự y xem bệnh đều đưa Thôi Bán Hạ theo bên người, thế nhưng Thôi ngự y lại không để cho bất cứ ai trong Thái Y viện mang nàng theo khi đang chuẩn bệnh... Chất nữ là của ông ta, cho nên đương nhiên

chỉ có ông ta mới bảo hộ tốt.

Nghĩ đến ham muốn bảo hộ cháu gái hơi có vẻ điên cuồng của Thôi ngự y, Phan ngự y chỉ biết lắc đầu. Dù có bảo hộ thế nào đi nữa, Tiểu Bán Hạ cũng đã hai mươi ba tuổi rồi, như người khác thì đã có mấy đứa con trai con gái rồi, lại nói đến, Thôi Bán Hạ đáng đáp không kém... Ách, tuy trước đây bộ dáng đúng là trắng trẻo mập mạp đáng yêu nha!

Phan ngự y quay lại nhìn Thôi Bán Hạ.

Quần la xanh đậm, áo một màu trắng tinh, tóc dài buộc hờ một nửa sau lưng, đơn giản cài một cây bạch ngọc tram tao nhã, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng sáng, còn ngũ quan nha, cũng rất đẹp mắt, cũng không hiểu sao lại rất bình thường. Rõ ràng khi còn bé là bộ dáng của một tiểu mỹ nhân mà, lớn lên không phải mỹ nữ bại hoại thì cũng phải được một nửa thế chứ.

Đẳng này Thôi Bán Hạ càng lớn càng không xuất sắc, tùy tiện lôi một cung nữ gương mặt sáng sủa cũng có thể áp đảo nàng.

Ai, tuy nói sống trong hoàng cung mà có bộ dạng bình thường là chuyện tốt, nhưng Tiểu Bán Hạ cũng đã hai mươi ba rồi, nữ nhân sau mười tám tuổi vốn đã khó gả, huống chi Tiểu Bán Hạ lại có bộ dạng thế này... Lão Thôi cũng thật là, dù có bảo hộ như thế cũng không nên như thế chứ!

“Tiểu Bán Hạ, có muốn Phan gia gia giúp ngươi làm mai không?”

“A?” Thôi Bán Hạ vừa tự rót trà, mới uống một hớp chưa kịp xuống dạ dày, nghe được lời Phan ngự y nói thiếu chút nữa đã phun ra. Nàng nhìn chăm chăm Phan ngự y, hôm nay lão đầu này bị dọa sợ hãi đến mức nào co rút, đứt gãy thần kinh rồi sao?

Phan ngự y vẻ mặt thương cảm sâu xa: “Tiểu Bán Hạ, con cũng không còn nhỏ nữa, đã là một nữ nhân thành thực rồi, dù bản lĩnh thế nào cũng phải lập gia thất, lão Thôi không suy nghĩ cho con, con cũng phải biết tính toán cho chính mình chứ! Ta có quen mấy tiểu tử cũng rất khá, gia thế trong sạch, hơn nữa không coi trọng quá mức dung mạo...”

Ách, bỗng dưng phát hiện ra mình đã nói lời gây tổn thương lớn đến tâm tình nhi nữ, Phan ngự y ho nhẹ vài tiếng: “Ta là nói, ý ta là bọn họ chính là tương đối coi trọng phẩm đức.”

Thôi Bán Hạ đương nhiên nghe hiểu ý tứ trong lời giải thích của Phan ngự y là nói bộ dáng nàng không được đẹp cho lắm, nhưng mà nàng không cảm thấy giận. Vốn dĩ Phan ngự y không biết, nàng chính là yêu thích bộ dáng vô cùng bình thường của mình, nàng đã phải tiêu phí rất nhiều tâm tư để có được bộ dạng này đó!

“Phan gia gia, con chưa vội lập gia đình.” Lại nói, nàng không còn nhỏ tuổi nữa, được rồi, tính cả tuổi của kiếp trước nữa thì thật là già rồi. Nhưng mà bây giờ thân thể nàng đang trong bộ dạng hai mươi ba tuổi thanh xuân tươi tắn nha!

“Sao có thể không vội! Con đừng để lão Thôi ảnh hưởng, ông ta dù có yêu thương cưng chiều con cỡ nào, cũng không thể giữ con ở bên người cả đời...”

“Con có đối tượng rồi.” Thấy Phan ngự y vẫn muốn nhắc đi nhắc lại chuyện này, Thôi Bán Hạ vội vàng nói một câu chặn lời hẳn.

“Tiểu Bán Hạ, Phan gia gia nói con đó, nữ nhân thì... a?” Phan ngự y ngắt người: “Con nói cái gì? Có đối tượng?”

“Vâng.” Thôi Bán Hạ hạ mắt, có chút chột dạ nhấp ngụm trà, trong lòng yên lặng nghĩ: hơn nữa đối tượng này chính là đã bỏ công nuôi dưỡng mười lăm năm rồi.

Mười lăm năm dài đằng đẵng nha... Nghĩ đến người nào đó giống như con thỏ nhỏ yếu đuối dễ bắt nạt, nàng lại không khỏi muốn than thở. Vì sao nuôi lâu như thế cũng không thành được cái khí chất cường bá lãnh khốc tuấn dật, mạnh mẽ như mãnh hổ chứ?

Bộ dạng Thôi Bán Hạ chột dạ trong mắt Phan ngự y lại giống như cô nương xuân tâm đang thẹn thùng xấu hổ, thoáng cái nội tâm ông không giấu nổi sự vui vẻ hưng phấn, tâm hồn bát quái (bà tám x_x) hùng hực kêu gào được thỏa mãn.

“Tiểu Bán Hạ, đối phương là ai? Là tiểu tử nhà nào? Lão Thôi có biết không?” Phan ngự y vừa hỏi vừa điểm lại những người Thôi Bán Hạ quen biết, nghĩ như thế nào cũng không ra nha! Đứa nhỏ này cuối cùng là thích ai đây: “Tiểu Bán Hạ, con sẽ không phải là yêu thương đơn phương người ta chứ? Lại đây, nói cho Phan gia gia biết là người nào, Phan gia gia giúp con một tay, tuyệt đối sẽ khiến con cùng người thương ở chung một chỗ!”

Nhìn bộ dáng vô cùng kích động của Phan ngự y, Thôi Bán Hạ thật không còn lời nào để nói. Lại nói đến người trong lòng đó của nàng, chính là đứa nhỏ yếu đuối kia mà thôi được không! Mặc dù đứa nhỏ đã trưởng thành, nhưng trong lòng nàng, người nào đó vẫn có bộ dáng của một tên nhóc, lại còn rất dễ bắt nạt... Ai, con đường nuôi dưỡng chỗ dựa thật là quá gian nan!

Bên ngoài Thái Y viện, tiểu thái giám vô cùng khiếp sợ. Hắn vừa đến cửa đúng lúc nghe được một câu cuối của Phan ngự y... Thôi cô nương trong lòng đã có người thương rồi sao?!!!!

Ôi!! Vậy phải làm sao bây giờ? Không được, không được! Phải lập tức quay về bấm báo cho thái tử điện hạ biết!

Chương 8

Trạm Ly Tiêu từ khi bắt đầu hiểu chuyện đã biết trong cung không có người tốt, trên mặt tất cả mọi người đều mang mặt nạ, ngay cả hấn cũng thế, may mắn là hấn sở hữu tướng mạo dễ dàng lừa gạt người ta.

Thiên hạ có ai không biết, thái tử Ngũ Hỉ Quốc tính tình ôn hòa, không kiêu căng tự đại, thiện lương đến mức ngay cả con kiến cũng không nỡ làm tổn thương, là một thái tử hiền lành nhân hậu.

Hấn chính là sống dưới lốt hiền lành, yếu đuối, nhân hậu đến bây giờ, nếu không, ngôi vị thái tử sớm đã đổi chủ.

Cho dù có mẫu hậu cùng phụ hoàng che chở yêu thương, thế nhưng thủ đoạn âm hiểm của nữ nhân trong cung không thể khống chế được, giống như vị Nghiên phi kia, bản thân không có con nối dõi, luôn coi hấn là cái đinh trong mắt, không biết đã sử dụng bao nhiêu quỷ kế để hại chết hấn.

Chỉ là nữ nhân kia thật quá ngu xuẩn, ý vào được thái hậu yêu thương mà lộng hành cả hậu cung, không nói đến đã đắc tội với bao nhiêu người, lại vẫn bởi vì ghen tỵ mà dám làm cái chuyện phản quốc tư thông với địch, ngu xuẩn nhất là còn tưởng việc mình làm không ai biết.

Hậu cung này chẳng ai biết được là có bao nhiêu tai mắt đâu! Người của hoàng đế, cung phi, đương nhiên, cũng có người của hấn. ở hậu cung thì tất cả mọi người đều phải cẩn thận làm việc, chỉ sợ bị người khác nắm được nhược điểm của mình.

Nghiên phi chính là quá kiêu ngạo, cứ nghĩ thái hậu sẽ luôn che chở ả, cho rằng chuyện ả làm sẽ không ai biết. Ngu xuẩn, không biết là có bao nhiêu người nhìn chăm chăm ả đâu.

Lần này Nghiên phi coi như xong đời rồi, ngay cả thái hậu cũng không bảo vệ được ả. Cứ nghĩ đến Nghiên phi kia ý có cô mẫu (em gái của cha) là thái hậu, hoàn toàn không coi mẫu hậu ra gì, còn không biết tự lượng sức mình mà muốn ngồi vào vị trí hoàng hậu... Trầm Ly Tiêu lạnh lùng nhếch môi, dung mạo dịu dàng như ngọc như được phủ thêm một tầng băng, băng hàn đến mức làm cho người ta phải run rẩy.

Mẫu hậu có thể chịu được Nghiên phi, coi nữ nhân ngu xuẩn ấy trở thành tôm tép để đối đãi, còn hấn thì không làm được. Người quan trọng đối với hấn, hấn tuyệt đối không để bất luận kẻ nào thương tổn.

Hấn phái người khiêu khích xúi giục Nghiên phi, nữ nhân này nghe được càng thêm phần ghen tỵ, chuyện hậu cung của phụ hoàng và thái phó là bí mật mà ai cũng biết, chỉ là không dám nói ra, rồi chuyện Nghiên phi không có đứa nhỏ nào dưới gối, cho dù được thái hậu che chở thì sao? Cung phi không có con chính là không có bất cứ lợi thế gì, hấn chỉ tìm vài người khi không ở bên tai Nghiên phi đâm chọc một chút, Nghiên phi lập tức sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn.

Xem đi, không phải rất thuận lợi sao? Hơn nữa còn liên đới đào ra vài cái u ác tính, trong triều nói gì thì nói, Nghiên phi chỉ là đế phi trong thâm cung, nếu không có đồng đảng liên hệ tin tức thì cũng không làm được gì.

Gần đây triều đình tung bừng náo nhiệt như vậy, phụ hoàng nhất định là sút đầu mẻ trán. Nhưng như thế thì có làm sao, tự tạo nghiệt thì cũng nên tự mình dọn dẹp thôi!

Trong lòng Trạm Ly Tiêu không có một tia đồng tình, gian tình giữa phụ hoàng và thái phó hẳn không có ý kiến, dù sao mẫu hậu hẳn cũng không để ý, hơn nữa giao tình giữa mẫu hậu và thái phó cũng không tồi, chính hẳn cũng cảm thấy phức tạp... Thế nên chuyện tình đời trước hẳn không muốn nói đến nữa, trong lòng hẳn đã quyết, chỉ cần mẫu hậu thấy không sao, vậy hẳn cũng không sao.

Hắn từng nghĩ, nếu mẫu hậu với phụ hoàng có tình cảm, như vậy cho dù thái phó có là ân sư hẳn tôn kính, hẳn cũng quyết không ngần ngại mà xuống tay. Lời này trước đây hẳn đã từng nói với mẫu hậu, khi đó mẫu hậu chỉ vuốt đầu hẳn cười cười, nhàn nhạt nói: “Tiêu nhi, tâm ngoan (lòng dạ độc ác) là chuyện tốt, từ xưa đến nay có hoàng đế nào không hung ác? Thế nhưng quá ác cũng không tốt, mọi việc luôn phải biết kiềm chế và có giới hạn.”

Hắn cũng không biết mình trở nên như thế từ khi nào, giống như đó là chuyện tự nhiên phải vậy, tim của hẳn từ từ bị nhuộm đen, bề ngoài nhìn có vẻ xinh đẹp chói lọi, chỉ có tim hẳn là càng ngày càng đen tối.

“Con chính là một lưỡi gươm bén nhọn, chỉ còn thiếu cái vỏ bao để khắc chế bản thân mà thôi.” Thái phó cũng từng nói với hẳn: “Điện hạ, trong lòng cũng cần có một cây thước, tâm tính của con quá mức đạm bạc, làm việc hung ác không biết nương tay, muốn làm một hoàng đế tốt không phải chỉ cần trở thành một thanh gươm sắc bén mà còn phải biết được thế nào là thu kiếm tàng phong (giấu tài, hãm lại). Con thì sao? Của con ở nơi nào?”

Hắn ư...? Trạm Ly Tiêu thật tự nhiên nghĩ đến Thôi Bán Hạ. Hắn từ nhỏ đã dính nàng, luôn đi theo phía sau lưng nàng, không hiểu tại sao hẳn lại vô cùng yêu thích chơi cùng Thôi Bán Hạ, ngược lại xa lánh huynh tỷ.

Tại đây, trong hoàng cung này, tất cả mọi người đều đeo mặt nạ, nàng lại có thể sống chân thực như thế, không có bất kỳ giả dối nào. Ở bên cạnh Thôi Bán Hạ, hẳn có thể tự nhiên mà buông lỏng bản thân mình.

Hắn luôn thích ở chung với nàng, nhìn nàng, tâm tình lạnh nhạt của hắn sẽ vô tình nhiễm một loại ấm áp động lòng người. Nếu nhất định hắn phải có một cái vỏ bao, vậy hẳn muốn Thôi Bán Hạ trở thành vỏ bao của hắn.

Chỉ là từ trước đến giờ hắn luôn là hồ ly xảo trá, thế nhưng khi đối mặt với nàng lại hoàn toàn không có biện pháp. Hắn nhìn ra được, Thôi Bán Hạ đối với hắn không có bất kỳ một dự tính nào, ánh mắt nàng nhìn hắn chưa bao giờ thay đổi, tựa như đang nhìn một đứa trẻ.

Hết cách rồi, thanh mai trúc mã chính là không có bất kỳ cảm giác nào khác, nàng ngay cả tiểu kê kê (quả ớt nhỏ =.=) của hắn cũng đã xem hết.

... Từ lúc hắn sinh ra nàng đã ở một bên coi nha! Cộng thêm lại cùng nhau lớn lên, ở trong mắt nàng, Trạ Ly Tiêu hẳn chính là đứa con nít nước mũi tùm lum luôn chạy theo phía sau. Cho dù nàng cũng có nuôi dưỡng dã tâm, chủ yếu cũng chỉ là muốn giữ lại mạng sống bảo bối của nàng, cái chuyện yêu đương gì đó, nàng hoàn toàn không có nghĩ tới.

Không thể không nói, Thôi Bán Hạ nàng khiến cho thái tử điện hạ hắn đây – người trước giờ luôn nắm giữ mọi chuyện trong lòng bàn tay vô cùng chán nản. Nhưng mà Trạ Ly Tiêu hẳn vẫn rất tự tin, dù sao Thôi Bán Hạ nàng vẫn đang sống trong hoàng cung, hơn nữa thường xuyên quanh quẩn ở Thái Y viện, nam nhân quen biết cũng

không nhiều, mà nam nhân tiếp xúc với nàng thường xuyên nhất chính là hắn.

Trạm Ly Tiêu đã từng nghĩ: không vội. Hắn nghĩ thời gian sẽ khiến cho Thôi Bán Hạ coi hắn trở thành nam nhân, sẽ khiến Thôi Bán Hạ thích hắn.

Thế nhưng, hôm nay Tiểu Quế Tử từ Thái Y viện lại nghe được Thôi Bán Hạ nàng đã có người thương trong lòng.

Điều này làm cho hắn vô cùng khiếp sợ, đầu óc lập tức gắt gao suy hoạt động, là ai? Lại dám cướp Hạ Hạ của hắn! Sau đó lại nghĩ đến biện pháp khiến cho kẻ kia vô thanh vô tức (không tiếng động, âm thầm) mà biến mất... Điểm này cũng không phải vấn đề trọng yếu, hắn luôn có rất nhiều biện pháp.

Điều quan trọng hiện giờ đó là, trước tiên hắn phải tìm ra được kẻ đó là ai.

Trạm Ly Tiêu âm trầm suy xét vô số đối tượng, trong đó có cả Trạm Ly Nghị cùng Trạm Ly Dung, nhưng lập tức liền bác bỏ, hắn nhớ nàng đã từng đánh giá về hai vị hoàng huynh.

Khi đó nàng rất khinh thường mà hừ lạnh, nói Trạm Ly Nghị kia chính là con gấu không có óc, còn Trạm Ly Dung lại là sài lang (chó sói) nham hiểm, người trước ngu ngốc, người sau lại âm trầm.

“Trạm Ly Tiêu, hai vị ca ca này của ngươi, đừng có ngu ngốc một chút phòng bị cũng không có, nhất là tên Trạm Ly Dung đó, nhìn một cái là biết tính tình hắn vốn tà ác!” Đối mặt với con thỏ nhỏ thái tử điện hạ, Thôi Bán Hạ từng hung hăng dạn dò chắc chắn như đinh đóng cột.

Trạm Ly Tiêu dĩ nhiên giả bộ ngoan ngoãn gật đầu, hấn vốn cũng không coi hai vị ca ca này ra gì.

Không thể là hai người này, chẳng lẽ là quan viên trẻ tuổi hay nhi tử của các vị đại thần? Dù sao có những lúc Thôi ngự y ra ngoài chuẩn bệnh, Thôi Bán Hạ cũng sẽ đi theo.

Trạm Ly Tiêu quyết định phải phái người đi điều tra chuyện này. Đương nhiên, hấn phải thăm dò nàng một chút, xem có thể moi ra chút manh mối hay không.

Bởi vậy lúc nửa đêm, Trạm Ly Tiêu len lén chuồn ra khỏi Đông cung thái tử, nhằm hướng Thái Y viện mà đi.

Trong cung cơ sở ngầm vô số, đủ để giám sát mọi người, nhưng mà Trạm Ly Tiêu từ nhỏ đã theo Phượng Tình Lam luyện tập một thân võ nghệ cao cường, hấn thuần thục tránh được hết đám thủ vệ tuần tra, leo qua tường nhảy vào Thái Y viện, chạy vào hậu viện.

Đến Thái Y viện sẽ không sợ có người theo dõi. Thái Y viện có thể nói là nơi quan trọng trong hoàng cung, không ai dám điều tra nơi này, cũng không có người theo dõi.

Nguyên nhân chính là vị Thôi ngự y kia. Người của Y Tiên cốc đều có tính tình cổ quái, ghét bị theo dõi điều tra, trong cung cũng không có người nào dám đắc tội với Thôi ngự y. Mà hậu viện của Thái Y viện chính là nơi Thôi ngự y sống cùng Thôi Bán Hạ, bên trong không chỉ trồng dược thảo, mà còn trồng cả độc dược, không được phép mà tiến vào chắc chắn sẽ trúng độc.

Trạm Ly Tiêu không sợ độc dược trong hậu viện, bên hông hấn đeo một cái túi thơm do Hạ Hạ làm, bên trong có thảo dược phòng độc, khiến hấn có thể tùy ý ra vào hậu viện.

Chương 9

Trong phòng Thôi Bán Hạ vẫn sáng đèn, từ trước đến giờ nàng luôn có thói quen ngủ trể.

Trạm Ly Tiêu đi tới cửa, lỡ tai nhạy bén nghe thấy trong phòng có tiếng nước chảy, ánh mắt lóe lên, không cần gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa vào, chỉ là khi bước vào lại ngoan ngoãn hô thêm một tiếng: “Hạ Hạ.”

Tiếng nước róc rách trong nội thất dừng lại, khước môi cong lên, hắc hắc bước tiến vào: “Hạ Hạ.”

“Đứng lại.” Ngay trước khi Trạm Ly Tiêu bước vào phòng trong thì Thôi Bán Hạ lên tiếng: “Đợi chút, ta đang tắm.”

Hắc hắc đương nhiên biết. Nhìn chăm chăm vào dáng người bạch ngọc mộng lung sau tấm bình phong, tròng mắt hắc ánh lên chút lửa nóng, nhưng miệng lại đơn thuần thiện lương nói: “Vậy ta ra phòng ngoài chờ nàng.” Nói là nói vậy, nhưng chân hắc vẫn bất động, trắng trợn nhìn lên.

Thôi Bán Hạ hoàn toàn không hoài nghi lời nói của Trạm Ly Tiêu, nàng đưa lưng về phía bình phong, căn bản không biết kẻ mới nói ra phòng ngoài chờ nàng đang quang minh chính đại đứng ở cửa phòng trong, nhìn nàng tắm.

Thôi Bán Hạ tùy tiện tắm thêm một chút rồi bước ra khỏi bồn, dáng người lung linh xuyên qua tấm màn chắn mỏng manh chui thẳng vào mắt hắc, hắc cơ hồ là ngừng thở, ánh mắt lại càng nóng rực.

Thôi Bán Hạ cau mày, quay đầu nhìn về phía cửa.

Không có ai.

Nàng không khỏi buồn cười với sự đa nghi của mình. Thật là, Trạm Ly Tiêu làm sao có thể nhìn lén! Đứa trẻ đơn thuần ngây thơ cực kỳ, không có khả năng rình coi loại chuyện như thế này.

Tùy ý mặc áo đơn trắng toát, lại khoác thêm ngoại bào, nàng cầm khăn vừa lau tóc vừa đi ra bên ngoài.

Trạm Ly Tiêu ngoan ngoãn ngồi trên ghế uống trà, trông thấy Thôi Bán Hạ lập tức giương lên nụ cười điên đảo chứng sinh, không có một chút cảm giác chột dạ nào của kẻ mới coi lén người ta tắm.

Mỗi lần nhìn thấy Trạm Ly Tiêu, Thôi Bán Hạ cũng không nhịn được than thở trong lòng. Đứa nhỏ này đáng dập thật tốt, một thân nguyệt sắc như ý, hoa văn hình mây, áo gấm tôn lên khí chất quý giá của hắn, mặt mày tuấn tú, căn bản chính là loại mỹ nam hoa đang thịnh hành mà! Hơn nữa rất xinh đẹp, lại không có một tia hương vị nữ nhân, tin tưởng rằng sau vài năm càng trở nên thành thực, nhất định sẽ càng mê người hơn.

“Sao đột nhiên lại tới tìm ta, có chuyện gì sao?” Thôi Bán Hạ ngồi xuống ghế, rất tự nhiên nhận lấy chén trà Trạm Ly Tiêu rót cho nàng.

Trạm Ly Tiêu đứng dậy đi đến sau lưng nàng, cầm lấy cái khăn, giúp nàng lau tóc.

Lực tay hắn dịu dàng, đồng thời giúp Thôi Bán Hạ xoa bóp da đầu, Thôi Bán Hạ không khỏi thoải mái nheo mắt lại, ánh nến chiếu lên mặt hắn, chiếu ra ngũ quan tỉ mỉ không tỳ vết, không giống với bình

thường vào ban ngày.

Vì tính mạng bảo bối của nàng, Thôi Bán Hạ ngoại trừ việc ăn mặc thật đơn giản mộc mạc, thì trên mặt luôn có một tầng trang điểm ngụy trang, làm cho thoạt nhìn như không có tinh thần, lại dùng phấn làm cho mặt tái nhợt một chút... Tóm lại là làm cho khuôn mặt không có ưu điểm gì.

Nhưng hiện giờ nàng vừa tắm xong, hóa trang trên mặt toàn bộ được tẩy sạch, lộ ra dung mạo thanh lệ thoát tục, con mắt vốn ảm đạm giờ lại sáng ngời hữu hồn, giống như là đột nhiên được giao trả lại sinh mệnh, xinh đẹp động lòng người.

Diện mạo thế này ngoại trừ Thôi ngự y thì chỉ có hắc được thấy qua, mà lý do Thôi Bán Hạ đưa ra với Trạm Ly Tiêu lại vô cùng đơn giản: trong hoàng cung, dáng dấp quá đẹp chính là tìm chết, nàng không muốn chết, nàng phải khiêm khiêm tổn tổn mà sống thật lâu.

Trạm Ly Tiêu đón nhận lời giải thích này của Thôi Bán Hạ. Hắc cũng sẽ không hoài nghi lời nói của nàng. Mà lời nàng nói cũng chính là sự thật, trong hoàng cung, quá xinh đẹp cũng không phải là chuyện gì tốt.

Trạm Ly Tiêu dịu dàng lau tóc cho Thôi Bán Hạ, hai người dựa sát vào nhau, từ góc độ của hắc có thể nhìn thấy da thịt bên dưới cổ áo của nàng, giống như cừu con, óng ánh trắng muốt mịn màng.

Không tự giác nuốt nước bọt, yêt hầu dao động, Trạm Ly Tiêu yên lặng dời đi tầm mắt, mới trả lời Thôi Bán Hạ: “Hạ Hạ, ta đắc tội với phụ hoàng.”

“A?” Thôi Bán Hạ đang thoải mái đến muốn ngủ, đột nhiên bị lời nói này lay tỉnh, nàng nhanh chóng quay đầu, kinh ngạc nhìn về phía

Trạm Ly Tiêu: “Người làm cái gì?” Sau đó giống như nghĩ đến vấn đề gì đó, lập tức trợn mắt: “Chẳng lẽ người làm cái gì với Phụng Tình Lam?”

Nàng nhớ phản ứng của đứa nhỏ này khi biết chuyện của hoàng đế với Phụng Tình Lam rất bình tĩnh nha... Nàng nhớ mãi tình cảnh hôm đó, lúc đó nàng đang dạo Ngự Hoa viên với Trạm Ly Tiêu, lại bắt gặp cảnh hoàng đế và Phụng Tình Lam thân thiết, sau đó nàng phải cật lực kiểm soát ý muốn mắng chửi người trong lòng.

Ban ngày ban mặt, hai người có muốn khinh khạo ta ta (giống như chàng chàng tiếp tiếp, ý là âu yếm nhau) thì cũng phải vào trong phòng chứ! Giống như bình thường thảo luận quốc gia đại sự không phải là sẽ bắt đầu khởi động sao? Tại sao cứ nhất định phải ở Ngự Hoa viên – cái nơi người đến người đi này! Quan trọng là, đứa nhỏ đang đứng ngay bên cạnh nàng nha!

Ai biết được phản ứng của Trạm Ly Tiêu cũng thật bình tĩnh quá mức, thái độ của hắn khi phát hiện gian tình của hai nam nhân rất là thông dong, Phụng Tình Lam thậm chí còn tủm tỉm cười nhìn nàng và Trạm Ly Tiêu, nụ cười kia khiến nàng run lên, nghi ngờ hắn sẽ giết người diệt khẩu nha!

Coi như họ Phụng kia không dám động thủ với Trạm Ly Tiêu, nhưng nàng lại rất nguy hiểm đó! Nàng lập tức muốn hét lớn gọi A Công, kêu thần y A Công mau mau tới cứu nàng!

Thế nhưng khi đó, Trạm Ly Tiêu lại yên lặng đứng ở trước mặt nàng, mặt bình tĩnh mỉm cười với Phụng Tình Lam, còn cung kính kêu một tiếng phụ hoàng cùng thái phó, nàng được che chở phía sau cũng cảm thấy kinh ngạc.

Nàng còn sợ đứa nhỏ này sẽ khóc lớn một trận, không có coi như

vẫn còn may, nhưng phản ứng này của hắn không phải cũng quá bình tĩnh đi chứ! Hắn lạnh lùng bình tĩnh như thế ngược lại khiến nàng bất an, chỉ sợ hắn đột nhiên bộc phát, dù sao ân sư lại cùng phụ mẫu thân sinh mình tạo thành cái quan hệ tam giác thật sự là làm cho người ta rối rắm.

Hiện tại Trạm Ly Tiêu lại đột nhiên nói ra lời này, không khỏi khiến nàng loạn tưởng, sợ Trạm Ly Tiêu nhất thời kích động nghĩ quần trong lòng mà gây họa.

“Ừ.” Trạm Ly Tiêu gật đầu.

Mẹ nó! Thật đúng là như vậy! Thế này xong rồi, Phượng Tình Lam vốn quan trọng như sinh mệnh của hoàng đế, kể cả Trạm Ly Tiêu có là thái tử, thì thế nào? Nàng nghĩ có nên mang theo Trạm Ly Tiêu chạy chết hay không đây... Mẹ kiếp, hiện tại kiếm đâu ra chỗ để dựa vào đây!

Đang lúc Thôi Bán Hạ gấp đến phát cuồng thì Trạm Ly Tiêu lại nhẹ nhàng phun ra một câu: “Ta báo cho thái phó biết chuyện của Nghiên phi.”

Cái gì chuyện của Nghiên phi? Liên quan gì đến Nghiên phi...?

“A?” Thôi Bán Hạ sửng sờ ngẩn đầu. Chuyện phát sinh trong triều gần đây nàng cũng có nghe nói, thái hậu hôm nay còn giận đến té xỉu. Thôi Bán Hạ cau mày: “Làm sao người biết chuyện gần đây có liên quan đến Nghiên phi?”

“Mẫu hậu nói cho ta.” Trạm Ly Tiêu thân nhiên đem trách nhiệm đổ lên người mẫu hậu, sau đó lại yếu ớt cúi đầu: “Nghiên phi rất quá đáng, lại dám làm cái chuyện tư thông với địch, hơn nữa biểu tỳ của ta hiện sống chết không rõ, phụ hoàng lại lè mề ngàn ngại hoàng nãi

nãi mà không dám làm gì Nghiên phi, ta mới không nhịn được mà nói cho thái phó biết chuyện.” Tổng kết lại, hẳn cũng rất là bất đắc dĩ thôi!

Trạm Ly Tiêu lại thở dài một hơi: “Thái phó hiện tại nhất định đang cãi cọ với phụ hoàng, phụ hoàng nhất định sẽ tính hết ở trên đầu ta.”

Vị hoàng đế Trạm Thiên Tỳ này rất có thể sẽ làm như vậy, Thôi Bán Hạ cũng tán thành cách nghĩ của Trạm Ly Tiêu. Mặc dù Thiên Tỳ Đế là một minh quân, nhưng những chuyện có liên quan đến Phượng Tình Lam thì chính là bụng dạ hẹp hòi.

“Tương thành ở phía đông gần đây đang náo loạn bởi nạn hạn hán, nghe nói còn có bệnh dịch lan rộng, hơn nữa phía đông còn có mã tặc tự ý làm loạn, ta nghĩ phụ hoàng tuyệt đối sẽ phái ta đi xử lý.” Giọng điệu Trạm Ly Tiêu giống như đứa nhỏ bị lưu đày vô cùng khổ sở.

Thôi Bán Hạ lập tức đau lòng, không thể để Trạm Ly Tiêu phải khổ sở, nàng không chút do dự nói: “Không sao, cùng lắm thì ta đi với người.”

“Thật sao?” Con mắt Trạm Ly Tiêu sáng ngời, trong chốc lát lại nhăn mày, do dự nhìn nàng.

“Nhưng mà... người trong lòng nàng thì phải làm sao?”

“A?” Thôi Bán Hạ sững sốt: “Cái gì người trong lòng?”

Trạm Ly Tiêu cũng nghi hoặc nhìn nàng: “Là Phan ngự y, hẳn nói trong lòng nàng đã có người thương.”

Cái lão đầu phiền toái này!

“Lời nói của Phan lão đầu sao có thể tin, ta ngày ngày đều lượn qua lượn lại trong Thái Y viện, lấy đâu ra người thương?” Còn có, nàng trừ khi học tập y dược ra, còn lại toàn bộ thời gian đều tiêu tốn bên người Trạm Ly Tiêu hẳn rồi, lấy đâu ra thời gian kiếm người yêu!

Hơn nữa người yêu dù thế nào cũng không quan trọng bằng nuôi dưỡng chỗ dựa đảm bảo an toàn nha!

A, không có người trong lòng... Trạm Ly Tiêu yên tâm rồi. Gương mặt tuấn tú lập tức lại nâng lên nụ cười rực rỡ, con mắt đen nhánh hẹp dài lấp lánh ánh sáng rạng rỡ.

Thôi Bán Hạ luôn biết bộ dáng Trạm Ly Tiêu rất đẹp mắt, nhưng vẫn bị nụ cười của hắn làm cho giật mình, trái tim đột nhiên hung hăng nhảy loạn vài nhịp, điều này làm cho nàng ngẩn người.

Chuyện gì thế này? Vì sao tim đập lại nhanh như vậy?

Đầu đang đầy nghi hoặc thì bất thành linh nàng bị ôm từ phía sau.

“Hạ Hạ tốt nhất.” Trạm Ly Tiêu ôm nàng thật chặt, vụng trộm ăn đậu hũ của nàng. Hắn say mê thân thể của nàng. Mùi hương trên đó, ngoại trừ hương thơm tươi mát khi vừa tắm xong, còn có nhàn nhạt mùi thuốc.

Không có người trong lòng sao. Ánh mắt Trạm Ly Tiêu thoáng qua một đạo ánh sáng, vậy nên Hạ Hạ vẫn là của hắn, vậy nên hắn vẫn còn có thời gian để làm nàng... yêu hắn.

Chương 10

Quả nhiên giống như Trạng Ly Tiêu dự đoán, buổi lâm chiều vài ngày sau, Thiên Tỳ Đế đột nhiên nói đến việc hạn hán và mã tặc hoành hành ở Tương thành.

Trước tiên hoàng đế sai người đưa ngân lượng giúp nạn dân thiên tai, vì đảm bảo ngân lượng được đưa đến cho đúng người, hoàng đế muốn thái tử đến Tương thành trước xem rõ tình hình dân chúng cùng dịch bệnh, thuận đường diệt trừ mã tặc.

Bách quan văn võ trong triều đều đoán đây là hoàng thượng muốn rèn luyện cho thái tử, nếu thái tử có thể giải quyết tình hình thiên tai ở Tương thành một cách mỹ mãn, vậy thì địa vị của thái tử càng được gia cố, tiếng tăm của thái tử trong lòng dân chúng cũng được vang xa.

Dĩ nhiên, nếu thái tử không làm tốt việc này, cũng sẽ ảnh hưởng đến địa vị hiện tại

Tuy nhiên năng lực thái tử xuất chúng, hơn nữa còn là môn đồ của Phụng hữu tướng, hỗ trợ lẫn nhau, có thể nói là văn võ đều xuất chúng. Vì vậy bách quan văn võ rất có lòng tin vào thái tử có thể xử lý tốt chuyện ở Tương thành, thậm chí có quan viên còn cảm thán, không ngờ hoàng thượng lại khổ tâm tạo cơ hội, có tâm tư bồi dưỡng thái tử điện hạ như vậy.

Đâu ai biết, đây chỉ là kế trả thù của hoàng đế.

Hừ, dám mách lẻo với Phụng Tình Lam, để y giận chó đánh mèo

với hắn! Hơn nữa qua việc điều tra chuyện về Nghi phi hắn phát hiện ra được là do Trạm Ly Tiêu bí mật ra tay.

Hắn hiểu được cá tính của Nghi phi, không nào lại hay nghe lời tào lao mà sinh ra ghen tị, nàng ta làm ra cái chuyện tư thông với địch chắc chắn là có người sắp xếp xúi giục, mà xem ra lại liên quan tới đứa con luôn dịu dàng hiền hòa của hắn.

Nghi thông suốt càng khiến hắn vừa tức vừa giận. Tên nhóc muốn đối phó với Nghi phi, hắn không có ý kiến, mặc dù thủ đoạn tàn nhẫn, không chỉ khiến cho Hòa Diễm tướng quân sinh tử không rõ, lại làm cho Phượng Tình Lam phần nộ với hắn... Đương nhiên, đây mới là điều hắn quan tâm nhất.

Vừa đúng lúc Tương thành truyền đến tin tức thiên tai, hắn quyết định đá thẳng nhãi đi xử lý việc này.

Không phải rất biết dùng thủ đoạn vui vẻ đùa giỡn sao? Nếu thông minh đến thế, thì cứ để Tương thành cho mình y xử lý đi. Thành, thanh thế của thái tử sẽ cao hơn một bậc. Bại, phía trên y còn có hai vị hoàng tử nữa đấy. Hừ hừ.

Đối mặt với phụ hoàng lòng dạ hẹp hòi nhà mình, Trạm Ly Tiêu vẫn vô cùng bình tĩnh mà tiếp nhận thánh chỉ. Phụ hoàng còn nói, muốn hắn đi trước điều tra, bởi vậy cũng không phái quân hộ tống mà để hắn âm thầm đi trước, chỉ có thể mang theo hai hộ vệ tùy thân.

Mệnh lệnh này cũng không ngoài dự liệu của Trạm Ly Tiêu, hơn nữa lại hợp với mong muốn của hắn, chính là không muốn cho nhiều người theo bên mình, quá nhiều người ngược lại chính là trở ngại.

Bởi vậy hắn chỉ dẫn theo Tiểu Quế Tử cùng một hộ vệ, ba người ngồi trên một chiếc xe ngựa, vô cùng âm thầm rời khỏi cung.

Tiểu Quế Tử đánh xe, hộ vệ ngồi ở một bên màn xe ôm kiếm hơi cúi thấp đầu, tóc rũ xuống, không thấy rõ diện mạo, còn thái tử điện hạ ngồi trong xe ngựa.

Bình thường nếu muốn ra vào cung đều phải có lệnh bài, nhưng thủ vệ nhận ra Tiểu Quế Tử là hầu cận bên người thái tử, vì vậy Tiểu Quế Tử ngay cả lệnh bài cũng không cần đưa, cổng cũng đã trực tiếp được mở.

Không cần nghĩ cũng biết người trong xe ngựa chắc chắn là thái tử điện hạ, mặc dù cái người ngồi ở cửa xe kia cũng thật lạ mắt, nhưng đã là người của thái tử điện hạ bọn họ làm sao dám tra hỏi. Mà đây lại còn là thái tử nhân hậu hiền lương, người của điện hạ đương nhiên cũng không cần thiết phải hoài nghi.

Xe ngựa vừa ra khỏi Hoàng Đô, thủ vệ vẫn vùi ở một bên màn xe lập tức nâng người lên: “Ôi, cái lưng của ta!” Thôi Bán Hạ đuổi cái lưng mới như, vẫn duy trì cái tư thế khiến nàng cứng ngắc.

“Thôi cô nương! Chúng ta vừa mới ra khỏi hoàng thành nha!” Thanh âm Tiểu Quế Tử mềm nhỏ. Mời vừa rời đối mặt với thủ vệ canh cổng còn khiến hắn mồ hôi lạnh.

“Khẩn trương cái gì, cũng đã ra khỏi thành rồi.” Thôi Bán Hạ vắn vẹo cái đầu, còn hạ lệnh với cái người bên trong xe ngựa: “Trạm Ly Tiêu, giúp ta đấm lưng đi.”

Trạm Ly Tiêu xốc màn xe lên, bên môi có nụ cười nhàn nhạt, rất tự nhiên xoa bóp hai bả vai Thôi Bán Hạ, còn thân thiết hỏi: “Hạ Hạ, lực đạo như vậy có được không?”

“Ừ, bên phải mạnh hơn một chút.” Thôi Bán Hạ híp mắt, đường

đường thái tử điện hạ xoa bóp cho nàng, cũng bình thường thôi.

Nàng thấy bình thường, còn Tiểu Quế Tử ngồi một bên lại nhìn không được. Thế nhưng thái tử lại thản nhiên liếc hắt một cái, khiến cho những lời giận dữ trách móc của hắn không cam lòng mà nuốt vào bụng.

Thật không biết Thôi Bán Hạ này có gì tốt, khiến cho thái tử thích như vậy. Tiểu Quế Tử ở trong lòng thầm nghĩ, từ nhỏ hắn được đưa đến làm thái giám bên người thái tử, cũng biết thái tử có bao nhiêu dung túng Thôi Bán Hạ, ngoại trừ hoàng thượng, có thể sai bảo thái tử điện hạ như vậy cũng chỉ có Thôi Bán Hạ mà thôi.

Lần này đến Tương thành, hoàng thượng chỉ cho điện hạ mang theo hai người, Tiểu Quế Tử hắn đi theo là chuyện bình thường, dù sao hắn cũng là người chăm lo sinh hoạt hàng ngày của điện hạ, nhưng mang theo Thôi Bán Hạ làm gì? Nữ nhân này vai không thể gánh, tay không thể xách, đừng nói đến việc bảo vệ điện hạ, có khi gặp chuyện lại phải khiến điện hạ bảo hộ nàng đó!

“Tiểu Quế Tử, trong đầu ngươi đang nghĩ xấu ta đúng không?” Thấy Tiểu Quế Tử nhìn nàng chằm chằm, trong mắt lộ vẻ bất mãn, Thôi Bán Hạ nhẹ nhàng nhú mày, lười biếng liếc hắt một cái.

Nhìn cũng biết Tiểu Quế Tử đang nghĩ gì, nhất định cho rằng nàng là một gánh nặng đây. Nhưng mà tên thái giám này có tư cách nói nàng sao? Nàng không biết võ công, còn hắn thì biết chắc?

“Không có, tiểu nhân không dám.” Có thái tử điện hạ ở đây, hắn nào dám nói gì. Thấy chủ tử liếc mắt qua, Tiểu Quế Tử vội vàng cúi mặt rũ mắt, lôi kéo dây thừng, ngoan ngoãn đánh xe.

Thôi Bán Hạ đang muốn tiếp tục trêu chọc Tiểu Quế Tử, Trầm Ly

Tiêu lại không chịu để Thôi Bán Hạ tiếp tục chú ý đến Tiểu Quế Tử: “Hạ Hạ, nàng theo ta đi Tương thành thật không sao chứ? Thái Y viện làm sao bây giờ?”

“Không sao, ta có nhắn lại với Phan gia gia rằng ta với người cùng đi Tương thành rồi.” Còn Phan ngự y phản ứng thế nào khi đọc được lời nhắn cũng không phải chuyện của nàng. Thôi Bán Hạ vô trách nhiệm nghĩ.

Dù sao Phan ngự y tiếc mạng như thế, khi biết chuyện nhất định sẽ phong tỏa tin nàng không có ở trong cung. Điều này cũng không khó, dù sao nàng cũng chỉ là kiến tập sinh mà thôi, hơn nữa cũng chỉ vùi đầu trong Thái Y viện.

“Nhưng mà hoàng thượng cũng thật là nhỏ mọn, lại chỉ cho người mang theo hai người, chẳng lẽ không sợ người gặp chuyện không may sao?” Thôi Bán Hạ cảm thấy bất bình thay Trạm Ly Tiêu, không những thế còn lớn tiếng mắng đương kim hoàng thượng.

Mặc dù trước đó Trạm Ly Tiêu đã nhắc tới khả năng sẽ bị phái đi Tương thành, chỉ là không ngờ hoàng đế lại ác như vậy, không phái người theo bảo vệ hẳn coi như thôi, lại chỉ cho phép Trạm Ly Tiêu mang hai người theo, nói cái gì mà như vậy mới gọi là ân thâm điều tra, sẽ không đá thảo kinh xà (đánh rắn động cỏ). Cái rắm!

Trạm Ly Tiêu khẽ mỉm cười, thích dáng vẻ Thôi Bán Hạ bênh vực hẳn: “Phụ hoàng là muốn ta rèn luyện.” Là con, đương nhiên rất khó nói cha mình xấu xa, cho nên mặc dù hẳn cũng cảm thấy phụ hoàng nhà mình lòng dạ hẹp hòi lại nhỏ mọn cũng sẽ không nói ra.

Hơn nữa hẳn biết hẳn nói như vậy, Thôi Bán Hạ nhất định sẽ đứng về phía hẳn.

Quả nhiên, Thôi Bán Hạ tức giận lườm hắn một cái: “Tôi luyện cái rắm! Hắn căn bản là muốn trả thù chuyện người mách lẻo với Phượng Tình Lam. Con trai ruột so ra còn kém hơn cơ hữu (người tình, công thụ đó) của mình, rõ là...” Một câu cuối cùng là nàng nói thầm trong miệng.

Chẳng qua Trạm Ly Tiêu lại ở rất gần Thôi Bán Hạ, hơn nữa người luyện võ có nhĩ lực cực tốt, cho nên lời nàng nói không bỏ sót từ nào. Cùng lớn lên với Thôi Bán Hạ, hắn cũng quen việc thỉnh thoảng Thôi Bán Hạ sẽ nói ra một ít lời kỳ quái, tuy rằng không hiểu cơ hữu có ý gì, thế nhưng nếu lời nói này ám chỉ quan hệ của phụ hoàng và thái phó, như vậy thì hắn có thể đoán được một phần hàm ý trong lời nói.

“Không sao, phụ hoàng người không để ý đến người, ta sẽ để ý. Yên tâm, ta sẽ bảo vệ người.” Thôi Bán Hạ dùng sức vỗ vai Trạm Ly Tiêu. Nàng tuy rằng không biết võ công, nhưng y thuật của nàng không tệ, độc thuật cũng không kém, nàng tự tin dù có chuyện gì xảy ra cũng không cần Trạm Ly Tiêu bảo vệ, nàng còn có thể bảo vệ hắn.

Thôi Bán Hạ cũng không quên ghi hận bổ thêm một câu: “Ta so với thái giám bên người người tuyệt đối hữu dụng hơn nhiều.” Cũng không quên nhìn chăm chăm bóng lưng Tiểu Quế Tử.

Tiểu Quế Tử lưng cứng đờ, yên lặng cắn chặt răng, giận mà không dám nói.

Ánh mắt Trạm Ly Tiêu ấm áp, cánh tay nhẹ nhàng không dấu vết vòng qua ôm hông nàng: “Ta biết.” Sau đó che giấu ánh mắt, ngón tay khẽ run rẩy, khát vọng trong lòng càng sâu hơn.

Nàng che chở hắn như vậy càng khiến hắn thật muốn giữ lấy, để cho nàng chỉ thuộc về một mình hắn.

Chương 11

Từ hoàng đô (thủ đô) đến Tương thành tốn chừng một tháng đi đường, tuy rằng đã ra khỏi hoàng đô nhưng địa phương xung quanh cũng phần vinh không kém. Tuyết Hương thành là thành trì ở gần hoàng đô nhất, mặc dù không rộng lớn bằng nhưng cũng là một thành trấn vô cùng tươi đẹp.

Khi bọn họ đặt chân đến Tuyết Hương thành thì mặt trời đã xuống núi. Ánh đèn rực rỡ mới được treo lên, trên đường ồn ào tiếng người, từ mấy quán ăn vặt không ngừng bay ra hương thơm mê người.

Thôi Bán Hạ vén rèm xe ra, nhìn đường phố náo nhiệt về cực kỳ hăng hái và phấn khích, chú ý đến đám người đang tụ tập phía trước.

Tụ tập lại, giống như là có chuyện gì đó náo nhiệt.

“Phía trước xảy ra chuyện gì? Tại sao một đám người lại chạy về phía ấy?” Nàng tò mò hỏi.

Trạm Ly Tiêu nhìn một cái là biết nguyên nhân: “Là hoa khô đi diễn hành trong đêm đấu giá đầu tiên.”

Thôi Bán Hạ gật đầu sáng tỏ, sau đó lại cảm thấy không đúng, hípcròn mắt lại: “Làm sao người biết?” Thằng nhóc này không phải cũng lăn qua lăn lại trong cung như nàng sao? Như thế nào lại chỉ cần nhìn một cái liền biết có hoa khô diễn hành, lại còn biết cả chuyện đấu giá?

Sắc mặt Trạm Ly Tiêu không đổi: “Nghe đại hoàng huynh nói qua.”

“A?” Thôi Bán Hạ nhíu mày, mắt nhìn hẩn chòng chọc, chờ người nào đó tự động thật thà.

Trạm Ly Tiêu ngay cả một chút giấy dựa cũng không có, lập tức báo cáo đầy đủ quá trình: “Hai năm trước cũng có lần thấy đấu giá hoa khô, đại hoàng huynh rủ ta và nhị hoàng huynh cùng đi xem náo nhiệt.” Hẩn cùng hai vị hoàng huynh tình cảm không được tốt lắm, dù sao người trong hoàng gia rất ít khi thật tình, nhưng ít ra vẫn duy trì hòa khí bên ngoài.

“À.” Thôi Bán Hạ cong lên cánh môi, tươi cười rét lạnh, ngay cả giọng điệu cũng âm trầm: “Vậy lần này ngươi cũng muốn đi xem náo nhiệt sao?” Thăng nhóc chết tiệt này dám cõng nàng đi tán gái, trong lòng nàng lập tức bốc lên một trận lửa giận.

“Ta không có đi.” Trạm Ly Tiêu vẻ mặt chính trực: “Ta không có hứng thú với hoa khô, thay vì nhìn cái vị hoa khô kia, chẳng bằng giúp Hạ Hạ phơi thảo dược.”

Nghe Trạm Ly Tiêu nói vậy, cơn tức trong lòng Thôi Bán Hạ giảm đi không ít. Nàng hừ hừ: “Ngươi dám đến cái nơi đó một lần xem! Có mắc bệnh thì cũng đừng có mong ta sẽ giúp ngươi chữa trị!” Nàng còn có thể hạ độc khiến hẩn cả đời bất lực luôn!

Giáo dục thật là quan trọng, nàng tuyệt đối phải khiến Trạm Ly Tiêu hiểu rằng nữ nhân bên ngoài đều là hồ ly tinh, chỉ có duy nhất một mình nàng có thể tin tưởng được, bởi vì Trạm Ly Tiêu chính là chỗ dựa của nàng sau này, nàng sao có thể cho phép nữ nhân khác phá đám... Thôi Bán Hạ rất tự nhiên vì ham muốn của mình mà tìm lời giải thích.

Nàng và Trạm Ly Tiêu cùng nhau lớn lên, Trạm Ly Tiêu lại khắp nói cứng chiều nàng khiến cho nàng, Thôi Bán Hạ sớm đã có thói quen coi Trạm Ly Tiêu là của mình, còn nữa, nếu không phải từ nhỏ được nàng tận tâm nuôi dưỡng, Trạm Ly Tiêu có thể lớn lên được tốt như thế này sao?

Điều không hoàn mỹ duy nhất chính là Trạm Ly Tiêu lớn lên quá mức ôn hòa, một chút khí phách cũng không có...

Nghĩ tới đây, Thôi Bán Hạ không khỏi nhìn ra ngoài cửa sổ thờ dài.

Nàng không chút nào để ý đến cái kẻ bị nàng cho là ôn hòa Trạm Ly Tiêu kia đang nhìn nàng bằng ánh mắt thâm trầm, khuôn mặt tuấn nhã mặc dù vẫn lộ ra nụ cười yếu ớt, thế nhưng ánh mắt canh chừng nàng lại tuyệt đối không ôn hòa, ngược lại lộ ra ý muốn cướp đoạt cùng giữ lấy, giống như con sói ngủ đông, cất giấu nanh vuốt trong bóng tối, chỉ chờ nuốt lấy nàng.

Kỳ thật là hắn nói dối Thôi Bán Hạ, lần đấu giá hoa khô đó hắn có đi, đại hoàng huynh thậm chí còn tặng hoa khô cho hắn, hắn cũng cùng hoa khô đó trải qua một đêm.

Chẳng qua là hắn không hề làm gì... nói đúng hơn là hắn chỉ làm đến một nửa.

Đêm đó mặc dù bị hoa khô xinh đẹp quyến rũ kia khiêu khích, ở trên người trêu đùa, thế nhưng trong lòng hắn lại không có chút thôi thúc xúc động, chỉ có lạnh nhạt, mà huân hương (hương thơm của nước hoa hay tinh dầu) trên người hoa khô kia lại làm hắn nhíu mày, trong lòng dấy lên cảm giác chán ghét. So với hương thơm nồng đậm này, hắn thích hương vị nhàn nhạt của thảo dược hơn, mà nhìn trước mắt gương mặt son phấn tươi đẹp, hắn nghĩ chính là đang có nguy trang

thành gương mặt nhỏ nhắn thanh lệ.

Nếu người đang trêu đùa khiêu khích trên người hắn là nàng... Dục vọng vốn lạnh nhạt trong nháy mắt cứng rắn lên, cũng tại thời khắc đó, cuối cùng hắn cũng hiểu cảm tình của hắn dành cho Thôi Bán Hạ là thứ tình cảm gì.

Không chỉ đơn thuần là thanh mai trúc mã, hắn còn có dục vọng đối với nàng, dục vọng của một nam nhân đối với một nữ nhân.

Thôi Bán Hạ không biết, nàng hoàn toàn không biết hắn có dục niệm đối với nàng, nàng vẫn luôn cho rằng hắn vẫn là một đứa nhỏ đơn thuần, nàng không biết con người thật sự của hắn, không biết rằng hắn sẽ lừa gạt nàng.

Ánh mắt Trạ Ly Tiêu thâm trầm, hắn nói dối nàng đâu chỉ có mỗi chuyện hoa khôi này, nếu nàng biết bộ mặt thật sự của hắn, biết hắn không giống với những gì nàng nghĩ... Lòng dạ Trạ Ly Tiêu hung hăng co thắt lại, trong lòng dâng lên một chút ý nghĩ sợ hãi, nhưng cũng dâng lên một cỗ khát vọng. Hắn nghĩ đến việc để cho Thôi Bán Hạ biết được bộ mặt thật của hắn, hắn muốn biết nàng có tiếp tục lo lắng che chở cho hắn, đứng về phía hắn nữa hay không?

Cứ cho là nàng muốn chạy trốn, hắn cũng không cho phép. Hắn tuyệt đối sẽ giam nàng lại, khóa trong nhà tù của hắn, không cho phép nàng rời đi.

Trạ Ly Tiêu luôn luôn trầm tĩnh thế nhưng lúc này trong con người lại hiện lên một tia tà tính, điên cuồng khiến lòng người rung động.

Thôi Bán Hạ theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, nhanh chóng quay đầu.

“Hạ Hạ, sao vậy?” Trạm Ly Tiêu nhìn nàng, bộ dáng tuấn tú dịu dàng cực vô hại.

Thôi Bán Hạ cũng khẽ cau mày. Nàng giống như vừa mới nhìn thấy ánh mắt Trạm Ly Tiêu giống như ánh mắt của thú dữ, là nàng nhìn lầm rồi sao?

Trong lòng Thôi Bán Hạ không khỏi nghi ngờ, Tiểu Quế Tử ngoài xe vừa vịn lên tiếng.

“Chủ tử, đã đến khách điểm.” Xe ngựa dừng lại ở quán rượu sang trọng nhất Tuyết Hương thành, Tiểu Quế Tử đã xuống xe, đứng bên cạnh xe ngựa cung kính nói.

Trạm Ly Tiêu cười khẽ: “Hạ Hạ, xuống xe thôi. Nàng nhất định đói bụng rồi, nghe nói đồ ăn tại khách điểm này không tệ, chúng ta có thể thử xem.” Hắn vén rèm, xuống xe trước.

Tiểu Quế Tử lập tức tiến lên kéo màn xe, Trạm Ly Tiêu đưa tay về phía Thôi Bán Hạ: “Hạ Hạ.” Trên mặt từ đầu tới cuối đều là nụ cười ôn nhã.

Thôi Bán Hạ nhìn chằm chằm Trạm Ly Tiêu, là bộ dáng nàng quen thuộc, vậy nên ánh mắt mới nảy đúng là ảo giác của nàng rồi. Nhưng nàng nhớ rõ khi đưa lưng về phía hắn lại cảm thấy nguy hiểm... thật kỳ quái.

Thôi Bán Hạ trước giờ vẫn luôn tin tưởng vào trực giác của mình, kiếp trước chính là nhờ trực giác khiến cho thân là đại tỷ hắc đạo như nàng thoát được rất nhiều hiểm cảnh, nhưng nàng đối với Trạm Ly Tiêu vô cùng hiểu rõ, hắn chính là con thỏ nhỏ đơn thuần lại thiện lương, có gì nguy hiểm?

“Hạ Hạ, làm sao vậy?” Trạm Ly Tiêu nghi ngờ nhìn nàng.

“Không có gì.” Có lẽ thật là nàng bị ảo giác rồi... Thôi Bán Hạ cười cười, lập tức xuống xe. Nàng cũng không phải thiếu nữ nhu nhược, đâu có cần hẳn đỡ.

Chương 12

Vừa xuống xe ngựa, Thôi Bán Hạ liền bị hai mẹ con lủi thủi ở góc tường quán rượu làm cho chú ý.

Hai mẹ con kia quần áo tả tơi, hơn nữa da dẻ vàng vọt, xa xa nhưng vẫn có thể ngửi thấy vị chua từ trên người họ tỏa ra. Ánh mắt nàng nhìn chăm chăm lên người mẫu thân, vị mẫu thân kia viền mắt hơi ửng hồng, ánh mắt vẫn đục, hiển nhiên bệnh không nhẹ.

“Khách quan, xin hỏi là muốn dùng bữa hay ở trọ?” Tiểu nhị tửu lâu thấy có khách nhân vào cửa, vội vàng chạy ra nghênh đón. Khách nhân trước mắt ăn mặc cao quý, nhất là vị công tử vận áo dài thiên thanh kia, tướng mạo, khí độ vừa nhìn là biết không phải người thường, tiểu nhị không dám chậm trễ.

Tiểu nhị tửu lâu vừa ra tới cửa liền nhìn thấy Thôi Bán Hạ đăm dòm góc tường lom lom, sợ hãi khách nhân không thích, hẩn vội chạy đến cửa đuổi.

“Đi đi! Muốn ăn xin cũng phải đi chỗ khác, đừng có ám ở cửa khách điểm chúng ta! Chúng ta còn phải làm ăn, các người ngồi ở cửa là muốn làm cho chúng ta xúi quẩy sao?”

Đứa bé tuổi không lớn, đứng chắn ở trước người mẫu thân, gương mặt dơ bẩn ngẩng lên là da bọc xương, đôi mắt đen đúa đáng thương: “Mẫu thân tôi đang bệnh, cầu xin ông bố thí cho chúng tôi chút gì ăn, làm ơn!” Đứa bé cúi đầu nghẹn ngào.

“Khụ khụ! Đại Bảo...” Phụ nhân yếu ớt kêu nhi tử, hốc mắt cũng đỏ,

âm thanh yếu ớt đến mức gần như không nghe được.

Tiểu nhị tửu lâu cũng không phải là không có tình người, nhưng bây giờ đang có khách, đương nhiên khách nhân quan trọng hơn, chỉ đành phải hung ác quyết tâm xua đuổi: “Tránh ra tránh ra! Chớ có cản ở cửa!” Rồi lại quay sang nhìn về phía Thôi Bán Hạ lấy lòng: “Khách quan, ta sẽ lập tức đuổi hai người này đi.”

Tiểu Quế Tử ở một bên không nhìn nổi mắng: “Này, người cái người này sao lại không có một tí tình người!”

Tiểu nhị tửu lâu ngẩn người: “Ách, khách quan...”

Thôi Bán Hạ không để ý tới hai người, tự mình đi tới trước mặt phụ nhân, ngồi xổm người xuống, không để ý trên người phụ nhân bốc mùi hôi thối, đưa tay kiểm tra tròng mắt của bà: “Ánh mắt ửng hồng, đang sốt, tiếp tục kéo dài sẽ trở thành bệnh phổi.”

“Đại ca ca, huynh biết y thuật?” Đứa trẻ ngẩng đầu nhìn Thôi Bán Hạ một thân nam trang: “Van cầu huynh, cứu lấy mẫu thân đệ!”

Nó kích động lôi kéo ống tay áo nàng, lại nghĩ tới bàn tay mình rất không sạch sẽ, vội vàng rút tay về, nhưng tay áo kia cũng đã dính bẩn rồi, đứa trẻ sợ hãi xin lỗi rối rít: “Thật, thành thật xin lỗi!”

“Không sao.” Thôi Bán Hạ mỉm cười với nó.

Trạm Ly Tiêu nhìn hai mẹ con, tròng mắt lóe lên, hỏi đứa trẻ: “Tiểu đệ đệ, người với mẫu thân người là từ vùng khác tới sao?”

Đứa trẻ lần đầu tiên thấy người đẹp mắt như vậy, cả người lại quý khí, âm thanh không khỏi hèn nhát: “Vâng, mẹ con đệ từ phía đông tới.”

Phía đông? Trạm Ly Tiêu và Thôi Bán Hạ trao đổi ánh mắt.

“Ai, nghe nói phía đông xảy ra hạn hán, thời gian này trong thành liên tục có người bên ngoài tới, may mắn thì gặp được thân thích, xui xẻo thì trở thành ăn mày.” Tiểu nhị tửu lâu không nhịn được chen vào nói.

Thấy chủ tử tỏ ý muốn biết, Tiểu Quế Tử mở miệng hỏi: “Thời gian trước không phải có phát ngân lượng cứu tế sao?”

“Đệ không biết.” Đứa trẻ lắc đầu: “Hạn hán vừa xảy ra mẹ con đệ liền rời thôn, vốn là muốn nương nhờ cứu cứu (cậu), nhưng cứu cứu dọn nhà, mẫu thân lại bệnh...” Đứa trẻ nói xong khóc: “Ca ca! Van cầu huynh cứu mẫu thân đệ!”

Tiểu nhị tửu lâu hừ một tiếng: “Đường xá xa xôi như vậy, cứ coi như ngân lượng đến được phía đông, cũng không biết còn dư lại bao nhiêu!” Tham quan ô lại, hoàng đế lão tử (lão già hoàng đế) sao có thể trông nom hết, lại quay sang an ủi đứa trẻ: “Ai! Đứa nhỏ ngươi cũng đừng khóc nữa, mấy văn tiền này ngươi cầm đi.” Tiểu nhị tửu lâu móc ra ít tiền từ trong ngực, kín đáo đưa cho đứa trẻ.

Trạm Ly Tiêu dĩ nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói tiểu nhị, đây cũng là lo lắng của phụ hoàng.

Cho dù có mang tính trả thù, nhưng Trạm Ly Tiêu hiểu, phụ hoàng cũng sẽ không lấy dân chúng cùng quốc gia mang ra nói giỡn, để cho hấn âm thầm điều tra cũng là muốn biết có quan viên nào bòn rút ngân lượng hay không.

Xem ra tình hình thiên tai ở phía đông còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng, quan viên báo lên cũng là tránh nặng tìm nhẹ... Trong

mắt Trạm Ly Tiêu thoáng qua một chút lãnh ý.

“Ngoan, đừng khóc, ta sẽ chữa khỏi cho mẫu thân đệ.” Thôi Bán Hạ an ủi đứa trẻ: “Này! Tiểu Quế Tử, ôm bà ấy vào tửu lâu đi.”

Tiểu nhị tửu lâu ngây ngẩn cả người, người này thúi như vậy sao có thể vào khách điểm, bên trong còn có khách nhân khác, vội vàng ngăn lại: “Khách quan, không được...”

“Vì sao không được?” Thôi Bán Hạ trừng mắt: “Cũng không phải là không trả tiền.” Nàng móc ống tay áo... Ách, nàng quên không mang tiền khi ra cửa, sau đó rất tự nhiên nhìn hướng Trạm Ly Tiêu.

Trạm Ly Tiêu lập tức tiến lên, lấy một thỏi bạc đưa cho tiểu nhị, mắt nhìn về phía Thôi Bán Hạ, mơ hồ phiếm nụ cười.

Hắn thích người đầu tiên Hạ Hạ nghĩ đến khi có chuyện là hắn, cảm giác rất tốt.

Có tiền có thể sai quỷ khiển ma, tiểu nhị dù không nguyện ý, nhìn thấy ngân lượng cũng chỉ có thể cho hai mẹ con kia vào tửu lâu.

Thôi Bán Hạ còn lớn tiếng bao hết bốn gian thượng phòng - dĩ nhiên, tiền là Trạm Ly Tiêu trả.

Trong khi đợi hai mẹ con đi rửa mặt sạch sẽ, Thôi Bán Hạ viết đơn thuốc, sai Tiểu Quế Tử đi dược đường mua thuốc, nàng trước tiên dùng rượu trắng giúp phụ nhân lau người, dùng để tan khí nóng trên người rất tốt.

Đại Bảo ăn mặc sạch sẽ đứng ở bên giường, lo lắng nhìn mẫu thân: “Tỷ tỷ, mẫu thân đệ...”

Thôi Bán Hạ đã thay nữ trang, y phục còn do Trạm Ly Tiêu đưa cho nàng, nói là nếu nàng muốn chữa trị cho phụ nhân nên khôi phục thân nữ nhi sẽ tốt hơn, tránh để người ngoài không biết lại tổn thương danh tiết người ta, Đại Bảo mới biết đại ca ca tốt bụng thì ra là đại tỷ tỷ.

“Yên tâm, chỉ cần làm cho hạ sốt là không sao.” Thôi Bán Hạ cười cười trấn an Đại Bảo, trong lòng lại nghĩ tới Tiểu Quế Tử tên kia đang làm gì thế, có mỗi việc sắc thuốc mà cũng lâu như vậy, liền quay sang nói: “Đại Bảo, đệ dùng rượu trắng lau người giúp mấu thân đi, tỷ đi xem thuốc sắc đến đâu rồi.” Nàng đưa khăn ướt cho Đại Bảo.

“Vâng!” Đại Bảo lanh lợi nhận lấy khăn.

“Ngoan.” Thôi Bán Hạ xoa xoa đầu Đại Bảo, sau đó ra khỏi phòng, đi tới phòng bếp. Khi ngang qua viện nàng dừng bước, thấy Trạm Ly Tiêu đang đứng trong đình viện.

Trể thế này hẳn không đợi ở trong phòng mà đứng ở chỗ này làm gì?

Thôi Bán Hạ nghi ngờ, đang muốn mở miệng gọi Trạm Ly Tiêu thì lại nghe được âm thanh của hắn.

“Tình hình trong cung thế nào rồi?”

Thôi Bán Hạ sửng sờ, thanh âm này là Trạm Ly Tiêu, không sai, nhưng rất xa lạ, không phải thanh âm ôn hòa nàng quen thuộc, mà là lạnh lùng như băng.

“Thục phi và Hoa phi đều an phận đợi tại trong cung, không có bất kỳ hành động gì.” Một nam nhân toàn thân đen tối quỳ một chân trên đất, cúi đầu trả lời.

Thôi Bán Hạ lúc này mới phát hiện ra thì ra trong viện còn có người khác, chỉ là đối phương trốn ở trong chỗ tối bí mật gần đó, cho nên nhất thời hấn không phát hiện ra nàng.

Thục phi và Hoa phi trong miệng nam nhân kia chính là mẫu phi của đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử.

“Đại hoàng tử và nhị hoàng tử sau khi lâm triều đều lập tức trở về vương phủ, không có bất kỳ điều gì khác thường.” Nam nhân áo đen tiếp tục nói. Trạm Ly Tiêu phát tay, ánh trăng lặng lẽ thay đổi, nhẹ nhàng dừng ở trên người hấn, chiếu lên gò má tuấn nhã, cánh môi cũng không hiện lên tươi cười yếu ớt hết gió xuân nữa, mà là xa cách lạnh lẽo.

Thôi Bán Hạ nhìn chằm chằm gương mặt quen thuộc mà xa lạ kia, nghĩ đến ánh mắt thoáng qua trên xe ngựa, còn đột nhiên có cảm giác nguy hiểm... Chỉ một thoáng, nàng dường như đã hiểu ra cái gì.

“Tiếp tục giám thị, nhất là hậu cung.” Bình thường những người không an phận nhất chính là nữ nhân trong hậu cung.

“Vâng” Nam nhân áo đen ứng tiếng, ngay sau đó biến mất.

Trạm Ly Tiêu quay đầu, Thôi Bán Hạ vốn đứng ở đó giờ đã không thấy đâu.

Ngay từ lúc Thôi Bán Hạ đến gần hấn đã phát hiện ra rồi, hấn không cho ám vệ rời đi, thậm chí cố tình để nàng nghe thấy.

Hấn không giống như dĩ vãng - nhưng lại là hấn chân thật.

Hấn biết mình có thể tiếp tục che giấu, ở trước mặt nàng tiếp tục

ngụ trang, chỉ cần hấn muốn, hấn có thể lừa gạt nàng cả đời, thế nhưng hấn lại không muốn.

Hấn muốn nàng, nàng là của hấn, cho nên ở trước mặt nàng, hấn không muốn ngụ trang nữa.

“Hạ Hạ, nàng sẽ như thế nào đây?” Phát hiện hấn căn bản không đơn thuần như nàng nghĩ, nàng sẽ đối đãi hấn ra sao?

Chương 13

Thôi Bán Hạ nghĩ hình như bản thân bỏ quên cái gì, nàng cũng không phải không chút nào đề phòng người khác, dù sao thân phận kiếp trước cũng không tầm thường, nếu không đề cao cảnh giác không biết đã chết mấy trăm lần rồi, nếu không có chuyện bất ngờ rơi máy bay, nàng hiện tại vẫn còn là đại tỷ hắc đạo tung hoành ngang dọc.

Mà trên đời này nếu hỏi nàng người người tin tưởng nhất là ai, đó nhất định là Thôi thần y và Trạ Ly Tiêu. Một là A Công nuôi nàng lớn lên, một nữa là đứa trẻ nàng nhìn lớn lên.

Đối với người được nàng tín nhiệm, nàng luôn không có bất kỳ đề phòng nào, huống chi nàng và Trạ Ly Tiêu cùng nhau lớn lên, hẳn đối xử với nàng rất tốt, so ra thì ngược lại nàng nên cảm thấy áy náy, bởi vì nàng đối tốt với Trạ Ly Tiêu cũng không phải không mục đích, nàng đối tốt với người ta nhưng đồng thời cũng nuôi dưỡng tâm tư.

Cho nên mỗi khi Trạ Ly Tiêu đối tốt với nàng không chút do dự, trong lòng nàng luôn cảm thấy áy náy.

Trong mắt nàng, tính cách Trạ Ly Tiêu mềm yếu, một chút cái gắt cũng không có, đối với cung nữ cũng đều ôn hòa lễ độ.

Ở trong hoàng cung hắc ám này lại có thể nuôi ra một con thỏ trắng yếu ớt, nàng cảm thấy không thể tin nổi; thế nhưng nàng vẫn không có bất kỳ hoài nghi gì đối với Trạ Ly Tiêu.

Bởi vì biểu hiện của Trạm Ly Tiêu trước mặt nàng thực tốt lắm. Đối với nàng, Trạm Ly Tiêu luôn cười dịu dàng, ánh mắt nhìn nàng cũng chân thành, nàng làm sao có thể hoài nghi.

Nếu không phải tận mắt trông thấy bộ mặt lãnh khốc của Trạm Ly Tiêu, nàng thật sẽ luôn luôn cho rằng Trạm Ly Tiêu chỉ là con thỏ vô hại.

Nàng quả nhiên quá ngây thơ rồi, trong hoàng cung nào có người đơn thuần như vậy, Trạm Ly Tiêu nếu thật đơn thuần vô hại, nào có thể an ổn ngồi trên cái ngôi vị thái tử kia... Cho dù hoàng đế và hoàng hậu cùng nhau che chở, nhưng nữ nhân hậu cung người nào không hung ác tàn nhẫn, thủ đoạn tuyệt đối người nọ so với người kia càng âm hiểm.

Người đơn thuần thì không cách nào sống sót tại đây.

Trạm Ly Tiêu ngụy trang quá tốt, kiếp trước nàng cũng không phải là chưa từng gặp qua người hai mặt khẩu Phật tâm xà, cũng không có một người nào có thể so sánh với Trạm Ly Tiêu. Cái khuôn mặt kia rất lừa gạt người đời, hơn nữa phong cách dịu dàng, khí chất ưu nhã... Thôi Bán Hạ nhìn chằm chằm Trạm Ly Tiêu, người trước mắt lại khôi phục bộ dáng nàng quen thuộc, giống như tối hôm qua điều nàng thấy là ảo giác.

Nàng sâu sắc cảm thấy mình bị lừa gạt, điều này làm cho tâm tình nàng thật không tốt. Nàng vẫn cho là mình rất hiểu Trạm Ly Tiêu, nghĩ hẳn rất dễ bị bắt nạt, còn nghĩ tương lai nàng làm sao có thể dựa vào một người nhu nhược đến thế... Mẹ kiếp hiện tại mới biết thì ra người ngu xuẩn thực sự là nàng!

Thì ra Trạm Ly Tiêu một chút cũng không phải con thỏ nhỏ, cũng không có nhu nhược chút nào, thật có thể trở thành bùa hộ mệnh của

nàng trong tương lai — — nhưng nàng một chút cũng không vui nổi!

Trạm Ly Tiêu này giờ vẫn bị trừng cuối cùng cũng dời mắt khỏi quyển sách trên tay, ngẩng đầu nhìn Thôi Bán Hạ. Nàng đang ôm gối mềm ngồi đối diện hắn, mặc dù cách hắn, nhưng trong xe ngựa, hắn chỉ cần đứng dậy vươn tay là có thể đem lấy nàng vồ vào ngực.

Từ sáng sớm bọn họ đã rời Tuyết Hương thành, mẫu thân Đại Bảo đã hạ sốt, trên căn bản không còn sốt nữa, cũng không còn gì đáng ngại, kế tiếp nghỉ ngơi thật tốt một thời gian là được.

Bọn họ để lại một số bạc cho Đại Bảo, kêu tiểu nhị ba lần một ngày giúp Đại Bảo sắc thuốc, cũng mời đại phu dược đường cố định chuẩn bệnh cho mẫu thân Đại Bảo, bọn họ liền không ở lại nữa, dù sao thì tình hình ở Tương thành cũng quan trọng hơn.

Thôi Bán Hạ vẫn luôn yên lặng, cũng không nói chuyện với hắn, lên xe ngựa liền ngồi vào nơi cách hắn xa nhất.

Vừa bắt đầu đi đã muốn giả bộ ngủ, hắn cũng không nói gì, chỉ cầm sách đọc.

Chỉ là Thôi Bán Hạ làm thế nào cũng không ngủ được, nhắm dù mắt, tâm tình lại càng lúc càng kém, cuối cùng mở mắt ra trừng Trạm Ly Tiêu, cũng không nói chuyện, cứ như vậy ánh nhìn thẳng tắp, giống như đang đợi Trạm Ly Tiêu tự thú.

Thôi Bán Hạ như vậy khiến Trạm Ly Tiêu cảm thấy buồn cười, lại không biết làm thế nào, cuối cùng cũng quyết định phá vỡ trầm mặc giữa hai người.

“Hạ Hạ.”

“Người cố ý!” Chờ Trạm Ly Tiêu mở miệng, Thôi Bán Hạ lại cắt đứt lời hấn, híp mắt thâm thúy.

Từ tối hôm qua, sau khi thấy được bộ mặt khác của Trạm Ly Tiêu, nàng tốn một đêm suy nghĩ. Một người có thể giấu giếm nàng lâu như vậy, như thế nào lại không cẩn thận để cho nàng phát hiện bộ mặt thật của hấn như vậy? Nàng nghĩ một hồi liền hiểu, Trạm Ly Tiêu cố ý cho nàng biết.

Trạm Ly Tiêu sao lại không hiểu lời nàng nói..., Thôi Bán Hạ từ trước đến giờ thông minh, chỉ bởi vì tin tưởng, cho nên mới không hoài nghi hấn.

“Đúng vậy.” Hấn không phủ nhận, hấn đúng là cố ý.

Quả nhiên. Chứng thật suy đoán của mình, Thôi Bán Hạ nhìn chăm chăm Trạm Ly Tiêu, lửa giận vẫn vùi trong lòng bắt đầu bùng lên: “Tại sao? Nếu đã ngụy trang ở trước mặt ta lâu như vậy, vì sao không tiếp tục giả bộ nữa?” Tin tưởng với bản lĩnh của hấn, ở trước mặt nàng giả bộ cả đời cũng nhất định không thành vấn đề.

Đối mặt với lửa giận của nàng, trong lòng Trạm Ly Tiêu không khỏi dâng lên một chút vui sướng. So với hờ hững, hấn càng yêu thích Thôi Bán Hạ tức giận với hấn: “Hạ Hạ, thực xin lỗi.” Hấn đối với nàng khoe mẽ.

“Ít giả bộ đi!” Sau khi biết rõ bản chất của Trạm Ly Tiêu, Thôi Bán Hạ sẽ không tiếp tục để bộ dạng ngụy trang đơn thuần này lừa gạt.

“Trạm Ly Tiêu, khai báo thành thực cho ta, từ lúc nào ngươi bắt đầu giả bộ?” Người này từ lúc nào trong ngoài không đồng nhất?

Từ khi nào bắt đầu... “Ta không biết.” Trạm Ly Tiêu khẽ mỉm cười, rõ

ràng trên mặt mang nụ cười, trong mắt nhưng không có một ý cười, Trạm Ly Tiêu như vậy khiến Thôi Bán Hạ sửng sốt.

“Hạ Hạ, ta là thái tử, sau này không nhất định sẽ là hoàng đế, bởi vì trên ta còn có hai hoàng huynh luôn thêm thường, chăm chăm chờ ta phạm sai lầm. Ta chỉ là may mắn, có mẫu thân là hoàng hậu, cho nên ta mới có thể là thái tử, nhưng nếu ta không ưu tú, thái tử sẽ đổi thành người khác.” Điểm này hẳn so với bất cứ ai đều rõ hơn cả.

“Nhân từ thì không cách nào sống sót ở hoàng gia, Hạ Hạ, từ lúc nào thì ta bắt đầu thay đổi, bản thân ta cũng không biết, ta cũng không quan tâm.” Hẳn nhìn nàng: “Nhưng đối với nàng thì không phải vậy. Ta có thể nguyện trang ở trước mặt tất cả mọi người cả đời, nhưng chỉ với nàng, ta không muốn.”

Thôi Bán Hạ ngẩn người, Trạm Ly Tiêu trước mắt đối với nàng thật xa lạ, lại cũng không giống với vẻ xa lạ nàng thấy được tối qua, Trạm Ly Tiêu trước mắt lại khiến cho nàng cảm thấy như một nam nhân, ánh mắt mà hẳn nhìn nàng... Tim nàng đột nhiên loạn nhịp, tùy tiện né tránh.

Trạm Ly Tiêu không để cho nàng làm vậy, hẳn đột nhiên hướng về phía nàng, thân thể ấm áp dựa vào, gần như bao phủ toàn thân nàng.

Thôi Bán Hạ giật mình, thẳng nhóc vẫn luôn theo sau nàng từ lúc nào đã trở nên cao lớn như vậy?

Chương 14

Trực giác cảnh báo nàng lui về phía sau, nhưng mà phía sau chính là vách xe, nàng căn bản không có đường lùi, mà cánh tay Trạm Ly Tiêu chống ở hai bên, tựa như khóa nàng vào trong ngực, hô hấp hơi nóng khế phun trên mặt nàng khiến cho nàng cảm nhận được sự nguy hiểm xâm lược thuộc về hắn.

Thôi Bán Hạ có chút khẩn trương ngẩng đầu lên trừng hắn, dùng thanh âm hơi lớn hư trương thanh thế: “Trạm Ly Tiêu ngươi dựa vào gần như vậy làm cái gì? Cút! Ngồi trở lại vị trí của ngươi đi.”

Lần này Trạm Ly Tiêu không nghe lời như trước kia nữa: “Không muốn.” Hắn mỉm cười, gương mặt tuấn nhã gần sát gương mặt nàng, cả thân mình khóa nàng thật chặt, con ngươi trong mắt phản chiếu bóng dáng nàng.

Thôi Bán Hạ không nhịn được ngừng thở, hắn dựa gần như vậy, giống như là muốn hôn nàng... Sự ác độc của nàng bị treo ngược, nàng có thể giãy giụa, còn có thể cho Trạm Ly Tiêu một quyền, nhưng lần đầu tiên thấy Trạm Ly Tiêu có bộ dạng giống nam nhân như vậy, nàng nhất thời bị dọa, căn bản quên phản kháng, thậm chí khi khuôn mặt hắn tiến sát lại theo bản năng nhắm mắt.

Khi Trạm Ly Tiêu chỉ còn cách khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng chưa đến một tấc thì dừng lại, trong mắt thoáng qua nụ cười. Phản ứng của Thôi Bán Hạ khiến tâm tình hắn rất tốt: “Hạ Hạ, nàng chán ghét ta sao?”

Câu hỏi đột ngột tới khiến Thôi Bán Hạ sững sốt một chút, nàng

sững sờ trợn mắt, ngây ngốc nhìn Trạm Ly Tiêu: “Cái gì?”

“Nàng luôn nghĩ rằng ta thiện lương ôn hòa, thế nhưng con người chân thật của ta càng hung ác hơn so với bất cứ ai, như vậy nàng sẽ chán ghét ta sao?” Trạm Ly Tiêu hỏi.

Chán ghét ư? Nàng cũng chưa nghĩ qua cái này. Nàng tức giận hấn lừa gạt nàng, còn với bộ mặt khác của hắn, nàng cũng không có cảm giác quá lớn, dù sao kiếp trước nhân vật hung ác thế nào nàng chẳng thấy qua. Ít nhất khi Trạm Ly Tiêu không phải con thỏ nhỏ, nàng cũng không cần lo sợ sẽ có người bắt nạt hắn nữa... Thằng nhãi đen tối này không ám toán người ta là còn may.

Nhưng bây giờ tư thế hai người mập mờ khiến cho nàng nói không ra lời, hơn nữa mới vừa rồi nàng còn tưởng rằng hắn muốn hôn nàng, còn mất thể diện nhắm mắt lại... Nghĩ đến hành động ngu xuẩn của mình, Thôi Bán Hạ không khỏi vừa thẹn vừa cău: “Trạm...”

Trạm Ly Tiêu cũng không cho nàng cơ hội nói chuyện: “Cho dù nàng chán ghét ta, ta cũng sẽ không buông ta nàng. Hạ Hạ, ta đã không phải đứa trẻ luôn đi theo phía sau nàng nữa rồi.” Hắn cúi đầu nhẹ nhàng ở bên tai nàng phun ra từng chữ: “Ta đã trưởng thành, là một nam nhân, hơn nữa, còn là một nam nhân thích nàng.”

Cái... cái gì? Thôi Bán Hạ kinh ngạc trợn tròn mắt.

Mà lần này, Trạm Ly Tiêu môi gần sát nàng.

“Ta thích nàng, Hạ Hạ.”

Sau đó Thôi Bán Hạ cảm giác mềm mại trên môi, lần này nàng thật bị hôn rồi.

Bị hôn cũng không tính là gì, kiếp trước nàng cũng hôn qua rất nhiều lần... Đừng tưởng rằng nàng lặn lội trong giới xã hội đen thì không có người thích, mặc dù kiếp trước nàng không có bộ dạng của kẻ gây họa như hiện tại, nhưng cũng là mỹ nữ một phương, từ nhỏ đến lớn người theo đuổi nàng không phải là ít.

Bị hôn không tính là gì, nàng cũng không phải là chưa từng quen bạn trai... mặc dù là nọ hôn đầu của kiếp này, nhưng kinh nghiệm kiếp trước của nàng cũng khá phong phú.

Lại nói đến, như vậy cũng không tính là hôn, chỉ là môi chạm môi, ngay cả đầu lưỡi cũng không dùng, loại trình độ mẫu giáo này căn bản không là gì... Nhưng vì sao cái loại hôn môi này lại làm cho tim nàng đập loạn a!

Còn có lời tỏ tình của Trạm Ly Tiêu, mặc dù trong lòng nàng vẫn tự nói với mình cũng không phải là chưa từng được tỏ tình qua, nhưng Trạm Ly Tiêu tỏ tình thế này lại khẩn thiết chân thật dọa nàng sợ.

Rõ ràng nhỏ hơn nàng, khi nào thì hẳn trở thành nam nhân rồi, đưa nhỏ trong trí nhớ đã thay đổi hoàn toàn, không chỉ không còn thuần lương nữa, giờ còn dùng ánh mắt nam nhân nhìn nữ nhân với nàng...

Lần đầu trong đời Thôi Bán Hạ cảm thấy tay chân luống cuống, nuôi dưỡng hẳn trở thành thế này hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng, thậm chí là ngoài tưởng tượng.

Đúng thế, bởi vì Trạm Ly Tiêu hẳn không hề bị nàng khống chế.

Hoặc nên nói, hẳn không hề bằng lòng nghe lời nữa, hẳn muốn nàng không lẩn tránh hẳn, muốn nàng dùng ánh mắt của nữ nhân nhìn hẳn, hẳn tuyệt đối sẽ không để cho nàng có cơ hội tìm người yêu.

Dù có, người trong lòng nàng cũng chỉ có thể là hắn!

“Hạ Hạ.” Trạm Ly Tiêu cầm cái bánh bao đưa cho nàng, bánh màn thầu kẹp thịt tương heo: “Trước ăn cái này lót dạ, đợi lát nữa ăn cá nướng.”

Bọn họ đứng lúc vượt qua một dòng sông nhỏ, vừa lúc là buổi trưa, nên dừng lại nghỉ ngơi. Tiểu Quế Tử từ nhỏ đã biết ra sông bắt cá, giờ đang nhóm lửa nướng, hơn nữa rất thức thời cách hai người một đoạn, tránh nghe thấy chuyện không nên nghe.

Thôi Bán Hạ yên lặng gặm màn thầu, ánh mắt lại không dám nhìn Trạm Ly Tiêu. Từ sau nụ hôn có trình độ mẫu giáo kia, nàng liền cảm thấy kỳ cục khi đối mặt hắn, không biết nên lấy cái thái độ gì để đối xử với hắn.

Cảm thấy, cảm thấy rất không tự nhiên, hơn nữa thấy ánh mắt Trạm Ly Tiêu nhìn nàng, càng làm cho nàng cảm thấy hoảng hốt... Rõ ràng gương mặt đó của đứa nhỏ Trạm Ly Tiêu nàng nhìn đã quen, làm sao có thể bất chợt trở thành nam nhân như thế này?

So với nàng không được tự nhiên thì Trạm Ly Tiêu lại cực kỳ thông dong, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, vẫn mỉm cười với nàng, đối với nàng ân cần hỏi han, thái độ hoàn toàn như trước không có biến đổi.

A, không đúng, có chút không giống.

“Hạ Hạ, miệng nàng dính tương.” Trạm Ly Tiêu đưa tay lau khóe miệng dính tương của Thôi Bán Hạ, rồi sau đó rất tự nhiên liếm sạch ngón, gương mặt phỉm cười yếu ớt, ánh mắt nhìn nàng rất là dịu dàng: “Hạ Hạ, tương ăn giống trẻ con.”

Mẹ kiếp! Ai là trẻ con! Nàng rõ ràng lớn hơn hẳn! Mặt Thôi Bán Hạ nhanh chóng đỏ lên, nhất là khi thấy Trạm Ly Tiêu vừa liếm đi nước tương vừa nhìn chăm chăm môi nàng... Rõ ràng không có là gì, nàng lại có cảm giác bị hôn hôn.

Từ sau nụ hôn ấy, ánh mắt Trạm Ly Tiêu nhìn nàng càng lúc càng lộ liễu, không ba thì năm lần làm chút động tác thân mật, mà nàng luôn vì những hành động đột nhiên của hắn làm cho tâm hoảng ý loạn.

Như vậy sao được! Nàng sao có thể bị một tiểu quý nhỏ tuổi hơn nàng đùa giỡn xoay quanh!

Thôi Bán Hạ nhìn chăm chăm Trạm Ly Tiêu, quyết định tỉnh táo lại đi, nhưng nàng thật sự đã đánh giá thấp trình độ vô sỉ của Trạm Ly Tiêu.

“Sao ta lại có cảm giác bánh màn thầu tương của Hạ Hạ ăn rất ngon?” Trạm Ly Tiêu nghi hoặc nhìn Thôi Bán Hạ: “Hạ Hạ, để cho ta cắn một miếng màn thầu đi.” Hắn dựa vào nàng, bắt được tay phải của nàng, cúi đầu cắn màn thầu trên tay nàng.

“Quả nhiên.” Trạm Ly Tiêu ngược mắt nhìn nàng, nghiêm túc chép chép miệng: “Hạ Hạ, màn thầu rất là ngon.”

Lần này Thôi Bán Hạ không chỉ đỏ mặt, ngay cả tai cũng đều nóng lên rồi.

Trạm Ly Tiêu thường thức bộ dáng xấu hổ của Thôi Bán Hạ. Khó có thể thấy được nàng có loại vẻ mặt này, khiến cho hắn không nhịn được muốn tiếp tục trêu đùa nàng.

Chương 15

“Hạ Hạ, bộ dáng đỏ mặt rất là đáng yêu.” Phản ứng của nàng khiến cho hắn rất vui vẻ. Nếu không phải giờ nàng đã ý thức được hắn là đàn ông, nàng như thế nào có thể lộ ra loại vẻ mặt thuộc về nữ nhân này.

“Trạm Ly Tiêu!” Thôi Bán Hạ xấu hổ nổi giận, nàng thế nào cũng không nghĩ tới bản thân sẽ có thời điểm bị Trạm Ly Tiêu đùa giỡn, sau khi trút bỏ dáng vẻ ngụy trang thuần lương, người này càng trở nên như thế vô lại.

“Ừ?” Trạm Ly Tiêu nhìn nàng, âm thanh hừ nhẹ lại khiến Thôi Bán Hạ cảm thấy hấp dẫn.

Mẹ kiếp, nàng sinh bệnh sao?!

Thôi Bán Hạ hoàn toàn bị tâm tình kỳ quái cả mình hù dọa, rõ ràng trước kia đều là nàng chỉ tay sai khiến với Trạm Ly Tiêu, mà Trạm Ly Tiêu luôn là ngoan ngoãn nghe lời, làm cho nàng đối với bản thân đắc ý vì nuôi dưỡng thành công.

Hiện tại lại hoàn toàn trái ngược lại, giờ đây Trạm Ly Tiêu hoàn toàn không chịu sự khống chế của nàng, ngược lại, nàng lại bị trêu tới chọc lui, thế nhưng còn đỏ mặt! Toàn bộ giống như thiếu nữ mới biết yêu!

Như vậy sao được! Nàng muốn xoay chuyển tình thế đáng xấu hổ này! Đùa giỡn thôi, nàng cũng không phải là không biết, cái này nàng cũng có kinh nghiệm của người xuyên qua đó, chẳng lẽ lại có thể bại

trong tay một cổ nhân còn nhỏ hơn nàng?

Thôi Bán Hạ lòng hít sâu, hất cằm, rất có khí thế nhìn Trạm Ly Tiêu: “Người... Vì sao lại thích ta?” Không đúng! Nàng không phải muốn đùa giỡn lại hắn sao?

Thấy Thôi Bán Hạ vẻ mặt hối hận lại hốt hoảng, Trạm Ly Tiêu nhin cười không được.

Thôi Bán Hạ càng tức giận: “Trạm Ly Tiêu người cười cái rắm!”

“Hạ Hạ, nàng thật đáng yêu.” Chưa từng phát hiện Hạ Hạ của hắn cũng có một mặt đáng yêu như vậy.

Cái gì, đáng yêu! Thôi Bán Hạ ngây ngẩn cả người, nàng sống hai đời cũng chưa từng có người nói nàng đáng yêu nha! Hiện tại nàng lại bị một nam nhân nhỏ hơn nàng nói nàng đáng yêu?

Thôi Bán Hạ giận, hơn nữa còn thấy xấu hổ, quẫn bách: “Trạm Ly Tiêu người nói bậy cái gì! Đừng quên người còn nhỏ hơn ta đó!” Người nhỏ tuổi hơn nàng lại dám dùng cái loại giọng điệu như cung chiêu đứa nhỏ đó nói với nàng!

Trạm Ly Tiêu cung chiêu nhìn nàng: “Ta chính là thích nàng như vậy.”

“A?” Thôi Bán Hạ sửng sờ nhìn hắn.

“Nàng sẽ hung hăng với ta, luôn gọi cả tên cả họ của ta, còn luôn sai bảo ta, kêu đi gọi lại, nàng như vậy, khiến cho ta rất thích.”

Người là có bị cuồng ngược không? Nàng ngây ngốc nghĩ.

Trạm Ly Tiêu nhìn ra nàng suy nghĩ cả nàng, không khỏi bật cười. Nàng cho là bất cứ kẻ nào cũng dám đối xử với hắn như vậy sao? Cũng chỉ có nàng dám đối xử với thái tử như vậy.

Nhưng chính là vì nàng đặc biệt như vậy, quấy nhiễu cõi lòng hắn, khiến cho hắn bất tri bất giác thích.

“Trong cung chỉ có nàng dám đối xử với ta như vậy, nàng hoàn toàn không coi ta là thái tử, cũng không lúc nào cũng cung kính với ta, mà là thật lòng rất tốt với ta.” Trên đời này thật lòng người đối tốt với hắn không nhiều lắm, trừ mẫu hậu thương yêu hắn, ngoài ra cũng chỉ có nàng.

Cho nên từ khi còn bé hắn đã luôn thích theo sau nàng, cực kỳ thích dính lấy nàng, ở cùng với nàng hắn hoàn toàn không cần phải phòng bị, bởi vì ánh mắt nàng nhìn hắn không có một tia giả dối, mà là chân thật.

Ách... Lời nói của Trạm Ly Tiêu khiến Thôi Bán Hạ không khỏi chột dạ.

Nàng căn bản không có tốt như hắn nghĩ, cũng không phải thật sự không có tính toán với hắn, dù sao nàng cũng có động cơ tà ác nuôi dưỡng hắn... Nhìn đôi mắt hắn dịu dàng, trong lòng Thôi Bán Hạ là nòng đấm áy náy.

“Trạm Ly Tiêu, ta...” Nàng không nhịn được nghĩ muốn thẳng thắn với hắn, nhưng lời đến đầu môi rồi lại không có cách nào nói ra miệng. Nàng phải nói thế nào đây! Nói nàng cha ruột nàng là phiên vương có ý đồ mưu phản nhưng lại thất bại, mà nàng lại là nhi nữ phản tặc, nói nàng đối tốt với hắn là bởi vì muốn tìm chỗ dựa?

Lời này nói ra, Trạm Ly Tiêu nhất định sẽ tức giận, cũng sẽ không

thích nàng nữa, không những thế còn có thể muốn làm thọt nàng...

Nghĩ vậy, Thôi Bán Hạ không khỏi chần chừ, nàng không cách nào tưởng tượng Trạ Ly Tiêu luôn luôn đối nàng tốt lại trở nên thống hận nàng.

“Ta biết nàng có bí mật.” Trạ Ly Tiêu đột nhiên đưa tay sờ mặt nàng.

Thôi Bán Hạ bị dọa nhảy dựng, bản năng muốn đi lui về phía sau, nhưng khi nhìn đến ánh mắt hắn thì dừng lại.

Ánh mắt thâm thúy phản chiếu hình ảnh nàng, gương mặt tuấn nhã giương lên nụ cười nhàn nhạt, giống như đã sớm nhìn thấu nàng rồi, nhưng không có nói toạc, mà là tràn đầy dung túng.

Ánh mắt như vậy khiến trái tim Thôi Bán Hạ càng lo sợ.

Trạ Ly Tiêu vốn có bộ dạng đẹp mắt, mi dài mắt hẹp, con ngươi trời sanh ẩn tình, thời điểm không cười đã trong suốt như ngọc, nhìn như gió xuân, mà thời điểm khi hắn cố ý hấp dẫn người ta, càng vui vẻ lợi dụng ưu điểm của mình, ánh nhìn nàng càng nhu tình cứng chiều, ánh mắt chăm chú như vậy sẽ làm cho người ta có loại cảm giác được sủng ái, không một người nữ nhân nào có thể kháng cự lại loại ánh mắt này.

“Hạ Hạ, ta chờ nàng nói cho ta biết một ngày nào đó.” Hai người cơ hồ có thể nói là sống chung lâu ngày, hắn chung quy chỉ nàng, cũng không phát hiện bí mật trên người nàng. Hắn nghĩ bí mật này có liên quan đến tướng mạo của nàng, dù sao che giấu dung mạo ở trong cung hắn còn có thể hiểu, nhưng bây giờ xuất cung rồi, nàng lại vẫn ngụy trang.

Mặc dù nghi ngờ, nhưng hắn không có hỏi.

Không phải là không muốn biết, mà hắn muốn nàng chủ động nói cho hắn biết.

Thôi Bán Hạ nhìn Trạm Ly Tiêu, cảm thấy giống như có cái gì đó đánh cho lòng nàng mềm đi, khiến trái tim nàng tê dại.

Trước đó Trạm Ly Tiêu nói với nàng hắn đã trưởng thành, không còn là bé trai đi theo sau lưng nàng nữa, trong lòng nàng còn hoảng hoảng hốt hốt, dù sao nàng đối đãi Trạm Ly Tiêu như đứa trẻ đã thành thói quen.

Nhưng mà bây giờ, nàng lại cảm nhận được, cái đứa nhỏ luôn là đi theo sau nàng đúng là lớn rồi, hơn nữa còn trở thành một nam nhân khiến người động lòng...

Chương 16

Cuối cùng cũng ý thức được Trạm Ly Tiêu là một nam nhân, điều này khiến trong lòng Thôi Bán Hạ không cách nào bình tĩnh đối mặt hẳn được... Hơn nữa nam nhân này còn nói thích nàng.

Được rồi, mặc dù bị Trạm Ly Tiêu hù dọa, nhưng thật ra nàng cũng không ghét, chẳng qua cảm thấy kỳ cục khi ở cùng, làm cho cứ mỗi lần nàng chạm phải ánh mắt hắc đều vội vã chuyển hướng tầm mắt suốt quãng đường.

Hơn nữa mặt nàng lập tức nóng lên... Mẹ kiếp, thế này đúng là giống nữ sinh ngây thơ, đúng là khốn kiếp!

Trong lòng Thôi Bán Hạ rối rắm, rối rắm đến nỗi nàng rất muốn đổi vị trí với Tiểu Quế Tử, nàng tình nguyện ngồi bên ngoài đánh xe ngựa cũng không muốn đơn độc ngồi trong xe với Trạm Ly Tiêu đâu!

Quả thật nàng như vậy rất kỳ quái, cũng có vẻ nàng đang trốn tránh Trạm Ly Tiêu... Thôi Bán Hạ liếc trộm gương mặt bình tĩnh của hắn một cái, tại sao người tỏ tình lại có thể trấn định vậy chứ, ngược lại người được tỏ tình là nàng đây lại đứng ngồi không yên?

Thôi Bán Hạ không nhịn được tự phi nhổ mình, nàng cũng không biết nàng mất tự nhiên cái gì... Nhịn không được lại liếc Trạm Ly Tiêu một cái, hắn đang nhìn ngoài cửa sổ, mặt mày nghiêm cẩn, mơ hồ nổi ý lạnh lùng.

Càng đi về phía đông, bọn họ càng thấy nhiều nạn dân, trên đường còn có người đói chết, bệnh chết, đi qua các thành trấn đều là một

mảng hoang vắng, mà sắc mặt Trạm Ly Tiêu cũng càng lạnh như băng.

Có thể tưởng tượng khi đến nơi sẽ là một tòa thành hoang đi!

Thôi Bán Hạ than nhẹ trong lòng, cũng nhắc rèm cửa sổ lên nhìn ra ngoài... Cảm thán, thế nào một nạn dân cũng không có? Nàng suy tư, chớp chớp mắt, dứt khoát thò đầu ra ngoài xe ngựa, nhìn trước ngó sau.

Thật không có, bốn phía rất sạch sẽ. Rõ ràng trước đó trên đường còn chứng kiến một đám rồi lại một đám nạn dân, như thế nào hiện tại toàn bộ đều biến mất?

“Thế này là thế nào?” Trong lòng Thôi Bán Hạ tràn đầy nghi ngờ.

“Xem ra trước mặt không đơn giản.” Trạm Ly Tiêu nhàn nhạt nói. Sao lại khác thường. Con người đen trầm tĩnh xẹt qua một tia lạnh lùng, nhưng khi nhìn về phía Thôi Bán Hạ lại là một mảnh dịu dàng: “Hạ Hạ, tiếp theo đừng cách ta quá xa.”

Thôi Bán Hạ không phải ngu ngốc, nàng cũng nhìn ra được có gì đó quái lạ, chỉ là đối mặt ánh mắt cứng chiu như thế, nàng thấy không được tự nhiên, chớp chớp mắt, hừ nói: “Lo lắng cái gì, ta có thể tự bảo vệ mình.”

Dù không có võ công, nhưng quyền cước hộ thân thì không thành vấn đề. Kiếp trước nàng cũng luyện qua quyền pháp, đai đen không thủ đạo đó!

Nhìn Thôi Bán Hạ bộ dáng kỳ cục, Trạm Ly Tiêu nhếch lên khóe miệng, đột nhiên nghiêng người đến gần nàng: “Ta biết Hạ Hạ rất mạnh, chẳng qua ta vẫn sẽ lo lắng, cho nên ngoan ngoãn nghe lời,

được không?”

Thôi Bán Hạ vốn đã bị hù khi Trạm Ly Tiêu đột nhiên đến gần, nghe được lời hấn nói, mặt nàng lại đỏ tới mang tai... Không phải thẹn thùng, là bức tức!

Loại giọng điệu dỗi trẻ nhỏ này là thế nào! Thôi Bán Hạ tức giận trừng hấn: “Trạm Ly Tiêu!”

“Cuối cùng cũng bằng lòng nhìn ta rồi.” Những ngày qua nàng đều không dám nhìn thẳng vào mắt hấn.

Thôi Bán Hạ ngẩn người, biết ngay chắc chắn là hấn cố ý, nếu tiếp tục né tránh tầm mắt cũng rất kỳ quái, chỉ đành phải tiếp tục trừng mắt: “Cút ngay!” Nàng đẩy hấn ra.

Trạm Ly Tiêu lại bắt được tay nàng, dùng sức lôi kéo.

Thôi Bán Hạ không ngờ hấn sẽ động thủ với nàng, căn bản không kịp phản ứng, đã bị hấn ôm vào lòng.

“Trạm Ly Tiêu, ngươi làm...”

“Hạ Hạ, ta là nghiêm túc.” Tiếng nói trầm tĩnh khiến Thôi Bán Hạ dừng lại động tác, Trạm Ly Tiêu nhân cơ hội ôm lấy nàng càng chặt hơn: “Sau khi vào thành đừng cách ta quá xa, được không?”

Biết Trạm Ly Tiêu lo lắng cho nàng, Thôi Bán Hạ mím môi, mặt kỳ cục: “Đã biết.” Thật là, nàng cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, nàng rõ ràng lớn tuổi hơn hấn... Thôi Bán Hạ lâu bầu trong lòng, tâm lại mềm nhũn, cánh môi không tự chủ hơi nhếch.

“Chủ tử, đã đến Vị Thủy thành.” Tiểu Quế Tử cách màn xe bấm báo.

Vị Thủy thành là thành trấn gần Tương thành nhất, đại khái chỉ bốn, năm ngày đường là bọn họ có thể tới Tương thành.

Âm thanh Tiểu Quế Tử đã quấy rầy mập mờ trong xe ngựa, Thôi Bán Hạ lúc này mới phát hiện ra mình còn bị Trạ Ly Tiêu ôm ở trong lòng, vội vàng đẩy hắn ra, sau đó mới nghĩ đến không đúng.

Chương 17

Trạm Ly Tiêu vốn là thái tử, huyện lệnh Vị Thủy thành lại dám to gan không tiếp giá, mặc dù có tham ô ngân lượng cứu tế, cũng nào dám không coi thái tử điện hạ là gì như thế này, cũng không phải là không muốn sống nữa.

Nghĩ thông suốt, Thôi Bán Hạ lập tức hiểu được mình đang bị thằng nhãi đen tối này mượn dịp ăn đậu hũ của nàng!

Đúng là giả vờ thuần lương, khốn kiếp! Thôi Bán Hạ trợn trừng mắt: “Trạm...” Đang muốn cùng họ Trạm này tính toán, xe ngựa lại đột nhiên dừng lại.

Tiểu Quế Tử dừng xe trước một gian khách điếm, sau đó đưa tay nhắc lên màn xe.

Điều này làm cho sự giận dữ của Thôi Bán Hạ nghẹn lại trong cổ họng, Trạm Ly Tiêu nhân cơ hội xuống xe, sau đó đưa tay về phía Thôi Bán Hạ: “Hạ Hạ.” Trên mặt lộ ra mỉm cười, bộ dạng vô tội giống như bản thân trong sạch chuyện gì cũng chưa từng làm. Người này quả thật có thể làm Ảnh Đế rồi!

Thôi Bán Hạ căm giận trừng Trạm Ly Tiêu một cái, không thềm nhìn tay hắn đang đưa ra, tự mình bước xuống xe ngựa... Vừa rồi bị tên khốn này ăn đậu hũ còn chưa đủ sao?

Trạm Ly Tiêu cười cười nhìn bộ dạng phát giận của nàng, cực kỳ đắc ý. Hắn thích nàng như vậy, cho dù biết rõ hắn lừa nàng, nàng cũng chỉ tức giận, mà không phải chán ghét hắn... Điều này làm cho tâm

tình của hắn rất tốt.

Trạm Ly Tiêu cười yếu ớt, đi theo sau lưng Thôi Bán Hạ vào khách điếm, chỉ là trước khi bước vào khách điếm, nhàn nhạt nhìn bốn phía.

Trên đường phố người bán hàng rong đông đảo, rao hàng ồn ào, rất là náo nhiệt, hơn nữa tựa hồ ngay cả khát cái (cái này có cần giải thích không?) cũng không có, càng không có nạn dân.

Rõ ràng phía đông xảy ra nạn hạn hán, Vị Thủy thành lại giống như hoàn toàn không bị ảnh hưởng, dáng vẻ náo nhiệt tựa như một thế giới độc lập chốn đào nguyên.

Thôi Bán Hạ cũng thấy đường phố cảnh tượng náo nhiệt, không nhịn được chiêm chọc trong lòng.

Huyện lệnh cai trị Vị Thủy thành là ngu ngốc sao? Muốn phô bày thành tích cũng không nên vào lúc này, rõ ràng trong vòng vài dặm quanh đây đều có thể nhìn thấy nạn dân, chẳng lẽ không ai tiếp cận Vị Thủy thành? Hơn nữa trong thành còn một mảnh hòa thuận vui vẻ, đây không phải tự tố cáo với người ta trong lòng mình có quý sao?

Huyện lệnh này nhất định là biết Trạm Ly Tiêu sẽ đến mới có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như thế, mà một huyện lệnh nho nhỏ sao có thể biết chuyện thái tử đi tuần tra... Xem ra có người đứng sau xúi dục.

Chương 18

“Khách quan, ở đây, mời ngồi, các vị muốn dùng bữa hay là ở trọ vậy?” Tiểu nhị tay cầm khăn vải, nhanh nhẹn lau bàn ghế, khom người hì hì cười nhìn bọn họ, ánh mắt vừa lúc dừng lại trên người Trạm Ly Tiêu.

Mặc dù ánh mắt tiểu nhị lảng tránh rất nhanh, nhưng Thôi Bán Hạ vẫn chú ý tới. Nàng chính là tâm tình không tốt, quyết định tìm tiểu nhị gây phiền phức.

“Này, người thấy công tử nhà ta về mặt lạ lắm sao?” Lúc có người ngoài nàng sẽ không gọi thẳng tên hắn, dù sao Trạm cũng là quốc họ, bô bô gọi ra miệng không phải chính là nói cho người ta biết hắn là hoàng tộc sao? Dù sao nàng cũng đang giả dạng làm hộ vệ bảo vệ Trạm Ly Tiêu xuất cung, cũng nên gọi hắn một tiếng công tử.

Nhưng mà, có hộ vệ nào lại ngồi trước cả chủ tử như thế chứ - Tiểu Quế Tử tức giận nghĩ. Hắn cũng không dám giống Thôi Bán Hạ không có quy củ như vậy mà ngoan ngoãn đứng sau lưng Trạm Ly Tiêu.

Tiểu nhị sừng sốt một chút, vội vàng nói: “Ách, tiểu nhân là lần đầu tiên trông thấy một vị công tử có quý khí lại tuấn mỹ như vậy, nhất thời mạo phạm. Ha ha, khách quan, các vị muốn gọi món gì?” Cười mấy tiếng gượng gạo, hắn vội vàng lảng sang chuyện khác.

Thôi Bán Hạ cũng không bỏ qua cho hắn, nàng chống cằm, mắt thẳng nhìn chằm chằm tiểu nhị: “Tiểu nhị, trong thành các người thật đúng là náo nhiệt, nghe nói không phải xảy ra hạn hán thiên tai sao?”

Thế mà ngay cả một nạn dân cũng không có.”

“Đúng nha! Đây đều là do Lưu đại nhân chúng ta có cách cai trị, Lưu đại nhân chúng ta là quan tốt khó tìm đó!” Tiểu nhị cười nói.

Thôi Bán Hạ phát hiện trong mắt hắn thoáng hiện nét kinh hoàng. Chậc chậc, công phu nói láo này so với kẻ bụng dạ đen tối nào đó thật sự kém quá nhiều.

Thôi Bán Hạ liếc Trạm Ly Tiêu một cái.

Trạm Ly Tiêu xách bình lên tự rót ly trà, rất tự nhiên đưa cho Thôi Bán Hạ: “Hạ Hạ, uống trà.”

Tiểu Quế Tử đứng ở một bên sớm đã quen, sắc mặt hoàn toàn không thay đổi, ngược lại, tiểu nhị kia vẻ mặt lại kinh ngạc, không khỏi nhìn về phía Thôi Bán Hạ, trong bụng thầm nhủ, theo như lời của huyện lệnh đại nhân khách quý phải chú ý không lẽ là vị cô nương tướng mạo bình thường này? Cũng không đúng nha, nhìn thế nào cũng đều thấy vị tuấn mỹ công tử cả người quý khí này mới chính là chủ tử nha!

“Nhìn cái gì mà nhìn!” Thôi Bán Hạ trợn mắt trừng tiểu nhị.

Chương 19

“Không, không có!” Tiểu nhị hoàn hồn, vội vàng cười lấy lòng.

“Mang hết đặc sản trong tiệm các người ra đây.” Trạm Ly Tiêu lạnh nhạt nói với tiểu nhị. Hắn không thích sự chú ý của Thôi Bán Hạ rơi trên người kẻ khác, kể cả dù đó có là tiểu nhị đáng thương thay hắn thành nơi trút giận cũng không được, đối với Thôi Bán Hạ hắn có dự vọng giữ lấy rất nghiêm trọng.

“Có điểm tâm không? Trước tiên mang lên dùng đi.” Thôi Bán Hạ thích ăn đồ ngọt, nhất là khi có thể một ngụm bỏ vào miệng ăn hết là nàng thích nhất.

“Có có, lập tức mang tới!” Tiểu nhị vội vàng nói, thấy không cần tiếp tục phải ứng phó cô nương khó chơi kia nữa, không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm trong lòng, xoay người mau chóng rời đi, có vài phần giống đang chạy trốn chết.

Thế nhưng trong mắt Thôi Bán Hạ, đó chính là chột dạ!

Yên lặng uống trà Trạm Ly Tiêu rót cho nàng, Thôi Bán Hạ hí mắt nhìn tiểu nhị rời đi, đang muốn nói chuyện với Trạm Ly Tiêu, muốn hắn chú ý một chút, lời đến khóe miệng lại cứng họng đành nuốt xuống.

Không đúng, nàng còn đang giận đối với tên khốn Trạm Ly Tiêu này! Hơn nữa nàng nhìn ra tiểu nhị này có vấn đề, cũng không tin Trạm Ly Tiêu lòng dạ lòng thâm trầm hiểm độc này nhìn không ra, nàng việc gì phải mù quáng bịt mắt!

Thôi Bán Hạ dừng lại, không dám lên tiếng.

Trạm Ly Tiêu nhìn thấy hết biểu tình của Thôi Bán Hạ, trong mắt thoáng qua một chút ý cười, sau đó yên lặng đếm ngược, quả nhiên, đếm tới ba thì Thôi Bán Hạ đã không nhin được.

Nàng hạ thấp giọng, khó chịu mà nói với Trạm Ly Tiêu: “Này! Trong lòng gã tiểu nhị này rõ ràng có quỷ, không chừng là tay chân của huyện lệnh.”

“Ừ, đã biết.” Trạm Ly Tiêu nâng lên nụ cười, con mắt ẩn tình bình tĩnh nhìn nàng, thanh âm dịu dàng dễ nghe nhẹ giọng nói: “Hạ Hạ nàng thật tốt.”

Thôi Bán Hạ đỏ mặt. Đáng ghét! Người này nhất định là cố ý, đừng tưởng rằng nàng không biết hắn đang phóng mỵ nhãn dụ dỗ nàng!

Nhưng... Mẹ kiếp, tim của nàng thế nào lại đập nhanh như vậy... A a a!

~~~

“Đệ xác định không nhìn lầm?”

Trong huyện nha, Lưu Hành khẩn trương nhìn người báo tin.

Chương 20

“Là thật! Tỷ phu, lần đầu tiên trong đời đệ thấy một vị công tử quý khí lại đẹp mắt tới vậy, vị công tử này nhất định là người tỷ phu căn dặn muốn đệ chú ý.” Người trả lời chính là tiểu nhị Lý Đại Phong trong khách điếm.

Vừa đến đêm khuya, Lý Đại Phong liền chạy ra khách điếm, vội vàng đến huyện nha thông báo tin tức. Vị Thủy huyện lệnh huyện thái gia Lưu Hành chính là tỷ phu của hắn, thật ra thì khách điếm này là của Lý Đại Phong, gần đây Lưu Hành đột nhiên muốn hắn để ý kỹ khách ngoại lai, còn nói nếu thấy không giống người bình thường thì phải lập tức đến huyện nha thông báo.

Nhìn đến tỷ phu khẩn trương như vậy, cho nên hàng ngày hắn đều giả trang thành tiểu nhị tự mình chào hỏi khách nhân, vốn là tiểu nhị thì bị hắn điều tới phòng bếp phụ giúp.

“Tỷ phu, người đó là ai vậy? Xem bộ dáng huynh khẩn trương như vậy.” Lý Đại Phong không khỏi tò mò.

Lưu Hành trợn mắt nhìn hắn, trách mắng: “Không phải chuyện đệ nên biết, hỏi cái gì!”

Lý Đại Phong rụt hạ bả vai, hắn rất biết nhìn sắc mặt, thấy Lưu Hành vẻ mặt nghiêm nghị, hắn cũng không dám hỏi nhiều hơn nữa, tự giác ngậm miệng.

Lưu Hành đi tới đi lui mấy bước, suy nghĩ một chút, lại tiếp tục hỏi: “Còn gì nữa không? Công tử kia còn có điểm đặc biệt gì?”

“Đặc biệt?” Lý Đại Phong gãi đầu: “Công tử kia bộ dạng đặc biệt đẹp mắt, y phục trên người chất vải cực tốt, bên cạnh còn mang theo một cô nương hung hăng, vị công tử kia đối xử nàng tốt một cách bất thường, còn tự mình rót trà cho nàng uống... A, đúng rồi, bên cạnh công tử kia còn có một người hầu dáng dấp thanh tú, gật liên tục một chút ý kiến cũng không có, đệ nghe âm thanh cũng có chút the thé...”

Nghe thế Lưu Hành lập tức xác định, gã người hầu kia nhất định là thái giám. Lần này trong lòng hắn có điểm hoảng hốt.

Đại nhân phía trên truyền xuống, hoàng thượng phái thái tử tư tuần (tự đi tuần tra), không bao lâu sẽ đến huyện Vị Thủy của hắn; mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi người thật đến, hắn lại không biết nên làm thế nào.

Tuy rằng hắn đã đuổi hết nạn dân và ăn mỳ trong thành ra ngoài, khiến cho nơi đây nhìn rất phồn vinh, nhưng trong lòng hắn cũng biết, loại mảnh khoe này không gặt được ai.

Hắn chỉ là chột dạ, không làm chút gì thì không an tâm.

Rõ ràng người tham ô ngân lượng không chỉ mình hắn, nhưng quan vị hắn nhỏ, đại quan hắn căn bản không đắc tội được. Nhưng thái tử điện hạ hắn cũng không đắc tội nổi đâu! Nên làm thế nào đây...

Chương 21

“Tỷ phu, huynh sao vậy?” Sắc mặt sao lại khó coi như vậy?

Lưu Hành giận tái mặt: “Không có gì. Đệ có thể về. Nhớ quan sát người kia thật kỹ, biết chưa?”

“Vâng.” Lý Đại Phong lắp bắp rời đi.

Lý Đại Phong vừa đi, Lưu Hành liền mềm nhũn ngồi lại trên ghế, sư gia vẫn trốn sau tấm bình phong cũng đi ra.

“Đại nhân.” Sư gia rót ly trà, cẩn thận đưa cho Lưu Hành.

Lưu Hành tay run run nhận lấy, trà trong chén cũng tràn ra ngoài. Hắn hung hăng hớp mạnh chén trà, khàn giọng hỏi: “Sư gia, người nói nên làm gì?”

“Đại nhân, ngài nên bình tĩnh một chút.” Sư gia mặc lam sam, tướng mạo nho nhã, mặt mày lại mơ hồ mang theo chút bi ối, phá hoại dáng vẻ thư sinh của hắn.

“Sao có thể bình tĩnh! Đây chính là...” Lưu Hành cắn răng, không dám nói ra hai chữ thái tử: “Vậy phải làm sao bây giờ, nếu bị thông báo lên trên, chức quan này không cần nói đến...” Chỉ sợ đầu của hắn cũng không giữ nổi!

Sư gia vuốt vuốt râu, con ngươi đảo một vòng, cười ác độc: “Vậy đơn giản, khiến tên công tử kia không ra được huyện Vị Thủy chẳng phải là được rồi sao.”

Lưu Hành bị lời nói của sư gia hù dọa, tay cầm chén trà hung hăng run lên, chén trà trong nháy mắt rơi xuống đất thành mảnh vụn, nước trà tràn ra đầy đất.

Lưu Hành nhìn chăm chăm sư gia: “Người...người nói gì?!” Hấn run giọng: “Như vậy sao được! Đây chính là tội đại nghịch bất đạo, sẽ không toàn mạng...”

Thấy Lưu Hành dáng vẻ vô dụng, trong mắt sư gia thoáng xẹt qua ánh nhìn khinh bỉ, chỉ là trên mặt vẫn treo nụ cười: “Đại nhân, nếu đã không hề làm gì, cũng là một dạng mất mạng! Hơn nữa người bên trên cũng không có nói gì, nếu diệt trừ Thái Tử, mà vị hoàng tử kia được lên thay thế, đến lúc đó đại nhân chính là công thần, đâu cần phải ở cái Vị Thủy huyện nho nhỏ này làm quan cừu phẩm tếp riu, nhất phẩm đại quan đang chờ đại nhân ngài phía trước!”

“Chuyện này...” Lưu Hành bị sư gia nói động lòng.

Sư gia thấy thế lại thêm sức lực: “Lại nói, đại quan cũng đã phái thích khách tới.”

“Cái... cái gì?” Lưu Hành khiếp sợ đứng dậy.

Chương 22

“Đại nhân, chúng ta cái gì cũng đều không cần làm, chỉ cần thủ khẩu như bình (giữ mồm giữ miệng), sau đó hủy thi không để lại dấu vết là được.” Sư gia cười nói: “Đại nhân, chỉ cần làm được chuyện chính là vinh hoa phú quý đó!”

Lưu Hành cắn răng, hấn cũng không có đường lui, lập tức sự từ gan sinh ra: “Được, phái người canh giữ phụ cận mùi dấm quanh khách điểm, canh kỹ cửa thành, đừng để cho người có cơ hội thoát đi.”

Thái tử điện hạ, tuyệt đối không thể rời khỏi huyện Vị Thủy!

~~~

Đêm khuya, trong khách điểm hoàn toàn yên tĩnh.

Thôi Bán Hạ cảnh giác mở mắt, nàng vốn đang ngon giấc, lại đột nhiên bị bừng tỉnh.

Nhìn chăm chăm căn phòng u ám, thân thể nàng không tự chủ căng thẳng, thậm chí lông tơ dựng đứng.

Trực giác cho nàng biết bản thân đang gặp nguy hiểm, mà nàng từ trước đến giờ tin tưởng trực giác mình.

Thôi Bán Hạ nhanh chóng nhảy xuống giường, cầm lên y phục mặc vào. Vừa mới mặc quần áo, nàng đã nhìn thấy ánh lửa nổi lên bên ngoài, trong lòng rét run, nhanh chóng lao ra cửa.

“Thôi cô nương!” Thôi Bán Hạ mới lao ra cửa phòng đã bị Tiểu Quế Tử kéo, Tiểu Quế Tử mặt hốt hoảng kích động nhìn nàng, nhìn tới mặt của nàng lại ngây ngẩn cả người.

Ách, đây là Thôi cô nương sao? Rõ ràng chính là gương mặt quen thuộc, nhưng sao cảm giác lại trở nên rất đẹp mắt? Hơn nữa so nương nương trong cung còn đẹp hơn, thế này là thế nào!

Thôi Bán Hạ vừa ra khỏi phòng đã ngửi thấy tư vị gay mũi. Là dầu!

Ngẩng đầu nhìn lại, ngoài khách điếm lại nổi lên ánh lửa, khách điếm cháy rồi sao?

Không đúng, là có người phóng hỏa! Hơn nữa trong khách điếm đều là mùi dầu, căn bản dùng nước không cách nào dễ dàng dập tắt lửa.

“Con bà nó! Người nào dám phóng hỏa!” Mùi dầu nặng như vậy, rõ ràng là muốn thiêu bọn họ chết cháy.

Lời nói của nàng làm Tiểu Quế Tử bừng tỉnh, hấn vỗ đầu mình một cái. Hiện tại cũng không phải lúc ngăn người nhìn Thôi cô nương, điện hạ đã dặn dò muốn hấn phải bảo vệ tốt cho Thôi cô nương đấy!

Chương 23

“Thôi cô nương, nhanh một chút! Cùng nô tài thoát khỏi khách điếm!”
Tiểu Quế Tử vội vàng lôi kéo Thôi Bán Hạ chạy về phía cửa.

Bị Tiểu Quế Tử lôi kéo chạy mấy bước, Thôi Bán Hạ phát hiện hình như không đúng, vội vàng hỏi: “Trạm Ly Tiêu đâu?” Sao lại không thấy hắn?

“Chủ tử bảo chúng ta đi trước.” Tiểu Quế Tử hàm hồ. Bởi vì bị vấy dầu, lửa đốt cháy cực nhanh, khói dày đặc tràn ra, Tiểu Quế Tử bị sặc khói ho điên cuồng.

Thôi Bán Hạ thấy tiếp tục thế này không được, liếc đến gần đó, lập tức kéo Tiểu Quế Tử chạy đến giếng nước.

“Thôi cô nương, cô làm cái gì? Hiện tại chúng ta phải nhanh chạy ra khỏi khách điếm!” Tiểu Quế Tử kêu to.

“Câm miệng!” Thôi Bán Hạ quăng thùng gỗ xuống, nhanh chóng kéo thùng nước, dội lên người Tiểu Quế Tử: “Đừng đứng đực ra đó, mau chóng tìm chăn bông về đây!”

Tiểu Quế Tử sững sốt, lập tức hiểu ý tứ Thôi Bán Hạ, vội vàng vọt vào gian phòng lôi hai cái chăn bông ra ngoài.

Thừa dịp Tiểu Quế Tử tìm chăn bông, Thôi Bán Hạ lại kéo thùng nước, dội ướt chính mình.

“Thôi cô nương! Chăn bông!” Tiểu Quế Tử rất nhanh ôm hai cái chăn

bông tới đây.

“Làm ướt chăn bông nhanh!” Thôi Bán Hạ kêu, hai người vội vàng dội nước, thấm ướt chăn bông.

Vừa cầm chăn bông, Thôi Bán Hạ vừa hỏi: “Trạm Ly Tiêu đâu? Hấn ở đâu?” Nàng biết Trạm Ly Tiêu tuyệt đối sẽ không bỏ nàng lại mà rời đi trước, hấn nhất định là gặp phải chuyện gì.

“Chủ tử không có việc gì, ngài sai nô tài dẫn cô nương đi trốn trước, chúng ta mau oh...” Một cái chăn bông ướt nhẹ đột nhiên vút lên đầu Tiểu Quế tử, chăn bông bị nước thấm ướt rất nặng, Tiểu Quế Tử đau đến kêu một tiếng: “Thôi cô nương, cô làm cái gì!” Hấn rống giận.

Thôi Bán Hạ cũng rống theo: “Nói cho ta biết! Trạm Ly Tiêu đâu rồi?” Không thấy Trạm Ly Tiêu nàng không yên lòng

Tiểu Quế Tử gấp gáp giậm chân: “Chủ tử gặp phải thích khách, đang đối phó với bọn chúng, chúng ta không giúp được gì, đi mau!”

Chương 24

“Ai nói không giúp được gì!” Nàng làm sao có thể để Trạm Ly Tiêu một mình đối phó thích khách: “Tiểu Quế Tử, người đi ra ngoài trước!” Nói xong, cũng không quản Tiểu Quế Tử gào rú, quay đầu liền chạy hướng khách điếm.

Theo tính cách của Trạm Ly Tiêu, vì bảo vệ nàng, hẳn nhất định sẽ dụ thích khách vào sâu trong khách điếm. Nàng biết tên ngu ngốc kia tuyệt đối sẽ làm chuyện ngu xuẩn như thế, bởi vì... Bởi vì tên ngu ngốc rất coi trọng nàng.

Hạ Hạ, ta sẽ bảo vệ nàng! Tên ngốc kia từ nhỏ đến lớn đều treo ngoài miệng những lời này, mặc dù nàng mỗi lần nghe được luôn làm bộ xem thường, nhưng thật ra luôn ghi nhớ.

“Trạm Ly Tiêu! Khụ khụ...” Thôi Bán Hạ lấy khăn ướt bịt miệng, mắt sớm đã bị khói làm cay xè ửng đỏ, nàng vừa tránh lửa, vừa gọi tên Trạm Ly Tiêu.

Chạy đến trong cùng khách điếm nàng cuối cùng mới tìm thấy người nọ: “Trạm Ly Tiêu!” Nàng hét.

Nghe được thanh âm Thôi Bán Hạ, Trạm Ly Tiêu sợ run, lưỡn kiếm thoáng đâm tới, một kích đánh ra, hạ gục thích khách, quay đầu chỉ thấy Thôi Bán Hạ một thân nhếch nhác đứng trong hành lang.

Hắn vừa giận vừa sợ: “Tiểu Quế Tử đâu? Không phải ta kêu hắn dẫn nàng đi sao!” Mặc dù tức giận, việc Thôi Bán Hạ xuất hiện, cũng không ngoài dự đoán của hắn. Sớm đã biết, Thôi Bán Hạ làm sao có

thể bỏ lại một mình hấn mà trốn, nàng chưa bao giờ là loại nữ nhân nhu nhược cần người bảo vệ.

“Người ở trong này, làm sao ta có thể đi!” Thôi Bán Hạ rống giận, thấy có thích khách hướng hấn tấn công, vội vàng nói: “Cẩn thận!”

Trạm Ly Tiêu tránh được thích khách công kích, thấy Thôi Bán Hạ ở đây, hấn ra tay càng nhanh hơn, đập vỡ xương ngực thích khách, vội vàng bay về phía nàng.

Những thích khách còn lại thấy thế, hai tên ngăn trở Trạm Ly Tiêu, hai kẻ khác hướng Thôi Bán Hạ tấn công, muốn bắt nàng làm con tin.

“Hạ Hạ!” Trạm Ly Tiêu đá bay một tên, muốn đuổi theo thì một gã khác nhanh chóng cầm kiếm đâm hấn.

“Khẩn trương cái gì, tự chăm sóc chính mình đi!” Thôi Bán Hạ hét, tay nắm thành quyền, thấy thích khách tới lập tức đá chân qua, thích khách căn bản không coi nàng ra gì, nhanh nhẹn tránh đi, đưa tay muốn bắt nàng.

Thôi Bán Hạ chính là chờ lúc này, bột phấn trong tay tung về phía thích khách.

"A..." Hai tên thích khách không ngờ nàng sẽ bất ngờ động thủ, bột bay đến ngay giữa khuôn mặt, hai người đau đến kêu thảm thiết, khuôn mặt lại nhanh chóng bị ăn mòn.

Tình huống đột nhiên tới làm cho những tên khác hoảng sợ, Trạm Ly Tiêu nhân cơ hội giải quyết kẻ cản đường, khước mắt lại liếc thấy một thanh xà ngang lại từ bên trên đang rơi xuống, mà Thôi Bán Hạ vừa đúng đứng ở phía dưới.

Thôi Bán Hạ cũng bị xà ngang rớt xuống hù dọa, nhất thời không kịp phản ứng.

“Hạ Hạ!” Trạm Ly Tiêu sợ hãi rống, không để ý đến thích khách, hấn nhanh chóng lao về phía Thôi Bán Hạ, vung tay đánh bay thanh xà ngang, nhanh chóng ôm Thôi Bán Hạ kéo vào ngực.

Thôi Bán Hạ nghe một tiếng kêu đau, ngẩng đầu, đã thấy kiếm trong tay thích khách đâm vào bả vai Trạm Ly Tiêu, máu tươi nhanh chóng thấm ướt đầu vai hấn, nàng kinh hoàng trợn to mắt: “Trạm Ly Tiêu!”

“Không sao.” Trạm Ly Tiêu mỉm cười trấn an nàng, xoay người đánh bay thích khách: “Đi!” Hấn ôm Thôi Bán Hạ bay lên nóc nhà, lại thấy tên nhọn bắn tới.

“Đạo chích phương nào lại dám phóng hỏa!” Lưu Hành đã sớm dẫn người vây lại khách điểm, vừa nhìn thấy nóc nhà có người, lập tức quát: “Người đâu! Mau bắn tên!”

Trạm Ly Tiêu đưa tay gạt bay tên bắn, ôm Thôi Bán Hạ chạy về phía cửa.

“Mau đuổi theo!” Lưu Hành gầm lên, một đám quan binh bám sát phía sau.

Thôi Bán Hạ mở long bàn tay, bột phấn vô sắc theo cơn gió thổi về hướng quan binh phía sau, chỉ một chốc, quan binh truy kích đồng loạt ngã xuống.

Hai người đến cửa thành, lại thấy cửa thành cũng đã có người canh chừng, sư gia đã sớm dẫn quan binh chờ nơi này dự phòng ngộ nhỡ.

Vừa nhìn thấy hai người, sư gia vội vàng rống lên với quan binh:
“Mau! Giết chết hai kẻ ác tặc này!”

Đáng ghét! Hết đợt này đến đợt khác! Thôi Bán Hạ ở trong lòng
mắng, nàng vô cùng sốt ruột thương thế Trạm Ly Tiêu, tâm hung ác,
từ túi giấu bên người lôi ra một viên thuốc màu đen.

Lần này xuất cung nàng đã len lén lấy trộm trong hộp bảo bối của A
Công, mang theo không ít thứ theo cùng.

Thôi Bán Hạ ném viên thuốc về phía cổng thành, oanh một tiếng, cửa
thành nổ tung, quan binh xung quanh cũng bị nổ bay, trong nháy mắt,
cửa thành thế lửa lan tràn.

Chương 25

“Mau! Mau ra cửa thành!” Thôi Bán Hạ la hét.

Trạm Ly Tiêu ôm nàng nhanh chóng bay ra khỏi thành, Thôi Bán Hạ vẫn nhìn chăm chăm về phía sau, thấy không có truy binh, nàng cuối cùng cũng nhẹ thở phào một hơi.

“Trạm Ly Tiêu, không có truy binh rồi. Nhanh, cho ta xem thương thế của ngươi.”

Trạm Ly Tiêu không lên tiếng, vẫn ôm nàng, bước chân chạy đi cũng không chậm lại.

Còn chưa đủ xa, bây giờ vẫn không thể dừng... Hắn mím môi, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt vẫn tinh táo sắc bén.

Thôi Bán Hạ nghe tiếng hắn hô hấp bất thường, ngẩng đầu, thấy khóe miệng hắn tràn ra máu đen, nàng sửng sốt một chút, vội vàng nhìn về phía vai hắn, máu chảy ra cũng là đen.

Nhát kiếm kia có độc.

Lúc này Trạm Ly Tiêu đột nhiên phun ra một ngụm máu, thân hình dừng lại, không thể tiếp tục khống chế lực, ôm Thôi Bán Hạ rơi xuống, trước khi ngã trên mặt đất, hắn không quên che chở nàng, để bản thân rơi xuống đất trước.

“Trạm Ly Tiêu!” Thôi Bán Hạ nhanh chóng bò dậy.

“Hạ Hạ, nàng có bị thương không?” Hấn hỏi nàng, khuôn mặt tái nhợt nhưng khóe miệng vẫn mỉm cười.

Thôi Bán Hạ cảm giác trong lòng vừa chua vừa chát, nàng giận trừng hấn: “Bị thương là ngươi! Ngu ngốc! Trúng độc sao không nói! Còn vận nội lực, ngươi biết rõ như thế càng khiến độc phát nhanh hơn!” Hơn nữa lúc rơi xuống đất vẫn không quên dùng thân thể bảo vệ nàng... Kẻ ngốc!

Thấy nàng gấp đến độ giống như sắp khóc, Trạ Ly Tiêu trong lòng hoảng hốt, muốn nói cho nàng biết hấn không có việc gì, đừng lo lắng, vừa muốn mở miệng, lại nôn ra một ngụm máu đen.

Hấn dường như nghe thấy Thôi Bán Hạ đang gọi tên hấn, hấn muốn trấn an nàng, nhưng cuối cùng vẫn ngất đi.

Trước khi mất đi ý thức, hấn dường như còn thấy nàng khóc...

Chương 26

Thôi Bán Hạ còn lâu mới khóc, nàng tức chết thì có!

Tức Trạm Ly Tiêu không để ý bản thân hắn, giận hắn ngu xuẩn, giận hắn bị thương trúng độc nhưng vẫn một lòng muốn bảo vệ nàng, câu nói đầu tiên của hắn là hỏi nàng có bị thương không.

Thật sự là ngu ngốc chết được!

Trạm Ly Tiêu từ từ mở mắt ra, nhìn trần nhà xa lạ có chút hoảng hốt, trong nháy mắt, ánh mắt mê mang lập tức khôi phục trấn tĩnh, lập tức ngồi dậy, bả vai truyền tới đau đớn khiến hắn cau mày.

“Động cái gì mà động! Quên người bị thương rồi phải không? Ngoan ngoan nằm xuống cho ta!” Thôi Bán Hạ ngồi trên ghế thấy Trạm Ly Tiêu tỉnh, trong lòng mừng rỡ, nhưng vẫn chặt mím môi, ép bản thân làm mặt lạnh.

Nàng còn đang tức giận!

“Hạ Hạ.” Thấy nàng, Trạm Ly Tiêu như thói quen lại dịu dàng mỉm cười, nhanh chóng liếc nàng từ trên xuống dưới, nhìn nàng hết sức mạnh khỏe, hơn nữa không bị thương, cuối cùng mới yên tâm quan sát bốn phía.

Đây là một nhà gỗ nhỏ đơn sơ, không gian không lớn, chỉ có một cái giường gỗ cùng bàn ghế, có thể là nơi thợ săn nghỉ ngơi, thỉnh thoảng cũng có khách qua đường tá túc.

Thôi Bán Hạ thu hết cử chỉ của Trạm Ly Tiêu vào trong mắt, ngực không khỏi vừa chua vừa chát, còn có một cỗ buồn bực ưu thương. Đứa trẻ đã trưởng thành, trở thành nam nhân rồi, hơn nữa tướng chùng đơn thuần kì thực lại là một tên lòng dạ đen tối, nhưng mà đối xử với nàng lại rất tốt.

Lần đầu tiên có người hoàn toàn đặt nàng tại trong lòng như vậy, điều này làm cho lòng nàng vốn là lạnh nhạt lại lặng lẽ nổi lên sóng gợn rung động.

Thật ra thì, đối với sự yêu thích của Trạm Ly Tiêu, nàng có chút động lòng.

Động lòng thì sao chứ? Nàng rất rõ ràng thân phận hai người chênh lệch, hẳn là thái tử, là đế vương tương lai, được một đế vương yêu thích có thể kéo dài bao lâu?

Nàng không muốn để tình yêu mạo hiểm trong hư vô mờ mịt, vì tâm tư nuôi dưỡng Trạm Ly Tiêu, nàng cũng chưa từng nghĩ tới phương diện tình yêu nam nữ kia, chỉ đơn thuần nghĩ giữ được tính mạng bản thân, muốn khiến Trạm Ly Tiêu quyến luyến tình nghĩa hai người cùng nhau lớn lên, cho dù ngày nào đó biết thân phận của nàng, cũng có thể bảo vệ nàng.

Chương 27

Nàng đối tốt với Trạm Ly Tiêu, nàng nhìn đứa trẻ luôn đi theo sau nàng dần dần lớn lên, nhìn hẳn dần trở thành một nam nhân mê người, nàng thậm chí từng nghĩ tới không biết nữ nhân nào vận chút chóc có thể chạm đến trái tim Trạm Ly Tiêu, nhất định là kiếp trước thấp hương khẩn phạt mới có vận khí tốt như vậy, bởi vì nàng nuôi dưỡng Trạm Ly Tiêu lớn lên tốt lắm!

Nàng chưa từng đem cái vận khí tốt đó đặt trên người mình, bởi vì nàng không dám nghĩ.

Nhưng nàng không nghĩ, Trạm Ly Tiêu cũng không buông tha nàng. Hẳn từng bước một tiến sát, nói thích nàng, dùng dụ dàng chỉ thuộc về hẳn từ từ bao phủ nàng, dùng hai chữ bảo vệ mà bao bọc nàng, thà bị thương, cũng muốn bảo vệ nàng.

Nàng bị bức không có đường để lui, lại vẫn cố chấp dùng bức tường mỏng manh che đi nỗi lòng.

Rũ mắt xuống, Thôi Bán Hạ nhàn nhạt nói: “Chất độc trên người người rất khó hiểu.”

Khi hẳn học máu lúc hôn mê, nàng vừa vội lại sợ, thật may là kịp thời nhớ tới lọ Giải Độc Hoàn trong hộp bảo bối của A Công, liền vội vàng cho hẳn ăn.

Nhưng vết thương trên vai hẳn không xử lý không được, hai người lại ở nơi hoang vu, mặc dù trước mắt an toàn, nhưng ai biết được truy binh đã từ bỏ ý định đuổi theo chưa.

Nàng chỉ còn cách dùng hết sức, vác theo Trạm Ly Tiêu còn đang hôn mê, cắn răng lôi hẳn vào rừng, đến khi thấy một căn nhà gỗ, mới vội vã đưa hẳn vào trong.

Nhà gỗ đã lâu không ai lui tới, thật may cũng coi như sạch sẽ.

“Vết thương trên vai ta đã xử lý qua, người đừng lộn xộn, tránh để vết thương nứt ra, ta còn phải băng thêm lần nữa.” Thôi Bán Hạ lạnh nhạt, ánh nến trên bàn chiếu trên mặt nàng lạnh lùng xa lánh.

Trạm Ly Tiêu sao lại không nhìn ra sự khác thường của Thôi Bán Hạ, lập tức hiểu nàng đã biết, hơn nữa rất tức giận.

Hắn thờ dài trong lòng, sợ rằng lần này Hạ Hạ giận không nhẹ.

“Hạ Hạ, thật xin lỗi.” Hắn chủ động lấy lòng, đáng thương nhìn Thôi Bán Hạ.

Nhưng Thôi Bán Hạ không thèm nhìn hắn.

“Người đã sớm biết đúng không?” Ngay từ đầu không nghĩ tới, chỉ lúc Trạm Ly Tiêu hôn mê, tỉnh táo lại tới nàng cảm thấy không đúng.

Trạm Ly Tiêu tâm tư thâm trầm như vậy, sao có thể để bản thân hẳn lâm vào nguy hiểm? Hơn nữa hẳn biết có người từ trong cung đang theo dõi hẳn, nàng cũng không tin hẳn không biết người kia lén lút làm những gì.

Thôi Bán Hạ chưa bao giờ dấn, kinh nghiệm kiếp trước làm nàng vô cùng hiểu thủ đoạn cấp trên, Trạm Ly Tiêu giỏi ngụy trang như vậy như thế nào dễ dàng để cho mình bị người tính kế, trừ phi hẳn cố ý!

Khách điểm phát hỏa, thích khách, còn có những quan binh đuổi giết bọn họ... Những thứ này đều nằm trong dự liệu của Trạ Ly Tiêu, đây mới là điều làm cho nàng tức giận nhất.

Trạ Ly Tiêu than thở trong lòng. Quả nhiên, Hạ Hạ cũng đoán được.

Quả thật, mọi thứ đều là kế hoạch của hắn, hắn chính là muốn nhờ vào hành động của Lưu Hành, bắt được kẻ đứng sau hắn. Từ sau khi hắn rời cung, người trong cung liền rục rịch. Hắn là cái đinh trong mắt những người khác, những người kia tuyệt đối sẽ không để cho địa vị thái tử của hắn tiếp tục vững chắc, không phải phá hoại thì chính là mượn dịp diệt trừ hắn.

Huyện lệnh Lưu Hành này chỉ là con cò, hắn muốn từ Lưu Hành tra ra được kẻ đứng đằng sau, một lưới bắt hết.

Hắn nắm tất cả trong lòng bàn tay, chờ lũ tôm tép nhãi nhép kia sa lưới, Thôi Bán Hạ cũng trở thành quân cờ ngoài ý muốn của hắn: “Ta đã tính đúng tất cả, nhưng Hạ Hạ, nàng là ngoài ý muốn.” Hắn sai Tiểu Quế Tử bảo vệ nàng rời đi, lại không nghĩ rằng nàng không chú ý an nguy bản thân mà trở lại tìm hắn.

“Thật sao?” Thôi Bán Hạ ngược mắt, lạnh lùng nhìn hắn. Đây là lần đầu tiên nàng dùng ánh mắt lạnh lẽo này nhìn hắn. Nàng không tin hắn không tính đến chuyện nàng sẽ đi tìm hắn, không tin hắn sẽ không tranh thủ trong lúc lộn xộn mà bị thương khiến nàng mềm lòng.

Trạ Ly Tiêu không né tránh, thu hồi nụ cười, nhìn lại nàng: “Hạ Hạ, ta sẽ tính kế với tất cả mọi người trên đường này, chỉ có nàng, ta sẽ không.”

Ánh mắt hắn nghiêm túc như vậy khiến Thôi Bán Hạ chật vật, nàng siết chặt lòng bàn tay, lại nắm không được lòng run rẩy: “Tại sao?” Tại sao chấp nhất với nàng như vậy?

Trạm Ly Tiêu khẽ mỉm cười: “Thái Phó nói lòng ta quá lạnh, quá ác, làm việc quá tàn nhẫn tuyệt tình, ta cũng cần một vỏ đao có thể kịp thời kìm hãm bản tính ta lại, nếu không có vỏ đao, ta có thể không cần giả bộ lương thiện, ta có thể tùy ý làm bậy, sống thật với chính mình.” Hắn nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy nhu tình, không tiếng động bước xuống giường, chậm rãi thông thả đến bên nàng.

Chương 28

Báo Động! Có H

Quỳ một gối, Trạm Ly Tiêu đưa tay nâng mặt nàng lên, không cho nàng trốn tránh, âm thanh ngang ngược mà kiên định: “Hạ Hạ, nhìn ta.”

Lòng Thôi Bán Hạ run lên, ánh mắt chậm rãi dời về phía hắn, bốn mắt nhìn nhau.

Trạm Ly Tiêu bình tĩnh chăm chăm nhìn nàng, đôi mắt thâm thúy như đầm sâu, ánh mắt nóng bỏng khóa chặt nàng khiến nội tâm Thôi Bán Hạ hốt hoảng bối rối.

“Hạ Hạ, ta muốn nàng trở thành vỏ bao của ta. Trên đời này, người khiến ta vĩnh viễn không cần phòng bị, người mà khi ở chung ta có thể luôn luôn cười sung sướng, ta muốn người đó là nàng.” Không biết bắt đầu từ khi nào, tim của hắn đã bị nàng cướp mất. Có lẽ là từ khi hắn dùng đôi chân ngắn cũn theo sau lưng nàng; hay có lẽ là lúc hắn bi bô tập nói, câu nói đầu tiên chính là gọi tên nàng; hay cũng có lẽ từ khi nàng luôn không cần lý do ở bên cạnh bảo hộ hắn, đối xử tốt với hắn... Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, ánh mắt hắn dõi theo nàng, nàng sẽ dắt tay hắn, cười với hắn thật sáng lạn, bàn tay mềm mại khẽ nắm, nhìn nàng cười chân thật, hắn bắt đầu muốn chiếm lấy.

Ý niệm này càng ngày càng ăn sâu, cho đến khi ánh mắt của hắn đã không thể rời khỏi nàng nữa, càng không cam tâm bản thân ở trong lòng nàng chỉ là đứa trẻ.

“Hạ Hạ, ta thích nàng.” Một lần nữa tỏ tình, sau đó rơi vào trên bờ môi.

Chỉ là lần này hôn không hề nhẹ như bông, mà là kịch liệt như muốn cắn nuốt Thôi Bán Hạ, đầu lưỡi dò vào cái miệng nhỏ nhắn, ngang ngược mà mút đầu lưỡi nàng, không cho nàng trốn, cũng không để cho nàng trốn.

Thôi Bán Hạ cũng biết chính mình trốn thoát, yếu ớt tiếp nhận, âm thanh mỏng như giấy dán tường bị xé rách, sau đó nàng không giãy giụa nữa.

Rõ ràng đã sớm động lòng, thời điểm khi phát hiện đứa trẻ trong trí nhớ đã trở thành nam nhân, thời điểm khi hắn nói thích nàng, thời điểm trong đồng tử của hắn chỉ phản chiếu hình bóng nàng... Nàng không cách nào kháng cự mà động tâm.

Nàng chỉ không muốn thừa nhận, chỉ là sợ hãi phải thừa nhận, bởi vì thân phận hắn là thái tử khiến cho nàng chậm chạp tiếp thu phần tình cảm này, chỉ sợ hắn thích giống như hoa quỳnh (sớm nở tối tàn), cho nên nàng chần chừ.

Nhưng... Mẹ kiếp nàng lùi bước vì gì cái đây? Mặc cỡ ngại ngần như vậy không giống nàng chút nào! Nàng đã từng tung hoành giang hồ, là đại tỷ hắc đạo đó! Nam nhân một lòng quỳ dưới váy nàng dài từ Đài Loan đến tận Bắc Cực đó, bằng bản lĩnh của nàng chẳng lẽ không bắt được một đứa trẻ? Hơn nữa tên này còn được nàng nuôi lớn! Nàng nuôi hắn lớn lên như vậy, sao lại không giữ lại cho mình? Tại sao phải để người khác hưởng tiện nghi!

Mẹ kiếp, dám nói thích nàng, dám bức nàng tới mức này, cũng đừng nghĩ nàng sẽ bỏ qua cho hắn!

Chương 29

Đại tỷ hắc đạo khí phách chuẩn mực ở đây, Thôi Bán Hạ nàng dù thế nào cũng không để bị động nữa, nàng kích thích hôn lại hắn, đầu lưỡi hung hăng quấn lấy lưỡi Trạ Ly Tiêu.

Trạ Ly Tiêu ngẩn người, khi hắn còn đang sửng sờ thì Thôi Bán Hạ đã dùng sức đẩy ngã hắn, giạng chân ngồi trên người hắn, cao ngạo hất cằm lên.

Trạ Ly Tiêu nhíu mày, cũng không giãy giụa, nhìn tấm khuôn mặt nhỏ nhắn cuồng ngạo, giống như đã hiểu ra cái gì, trong lòng chậm chậm dâng lên vui sướng: “Hạ Hạ...”

“Câm miệng!” Thôi Bán Hạ không cho hắn có cơ hội nói nhảm, cúi đầu hung hăng hôn môi hắn... Để cho hắn mở mang kiến thức tung hoành tình trường cùng với kỹ thuật hôn môi siêu việt của nàng!

...

Nàng sai lầm rồi, nàng đã quên đây không phải con thỏ nhỏ mới đụng đã xấu hổ, mà là một con sói đen tối gian xảo... Hơn nữa còn là con sói biết được voi đòi tiên!

“Ư ưm...” Thôi Bán Hạ há miệng, đầu lưỡi bị mút đến mơ hồ tê dại, trong miệng tất cả đều là hương vị Trạ Ly Tiêu. Ánh mắt nàng phủ đầy sương mù, gương mặt phiếm tình dục đỏ ửng, thân thể kiều diễm nằm ngang trên giường gỗ, y phục trên người sớm đã bị cởi ra, cái yếm bị ném trên mặt đất, phía dưới chỉ còn lại đơn độc chiếc tiết khố, kiều nữ được bàn tay hắn qua lại vân vê, đầu nữ ngạo nghề

ngẩng cao ưỡn lên giống như nụ hoa kết trái.

Rõ ràng ngay từ đầu chỉ là hôn, nàng hung hăng hôn Trạm Ly Tiêu, đầu lướn xinh xắn liếm lướn hấn, khẽ cắn môi hấn, mới đầu Trạm Ly Tiêu còn thuận theo nụ hôn của nàng, nhưng càng về sau hai người hôn lại càng lúc càng ướn át, hô hấp cũng càng lúc càng trầm trọng, đang lúc nàng sắp thở không nổi, tính kết thúc nụ hôn thì Trạm Ly Tiêu lại đưa tay giữ chặt sau ót, đầu lướn lại thăm dò vào môi nàng, mãnh liệt chiếm đoạt hô hấp của nàng.

Nàng bị hôn đến mức thở không nổi, trong mũi phát ra hừ nhẹ kháng nghị, như vậy y hết mèo con khẽ rên trong nháy mắt thổi bùng lên ngọn lửa trong cơ thể hấn, hấn ôm hông nàng, xoay người đè ép nàng xuống.

“Hạ Hạ, ta muốn nàng.” Hấn mút lấy môi nàng, nhìn nàng với ánh mắt tràn đầy ánh lửa làm cho người ta run rẩy.

Thôi Bán Hạ không khỏi cả người tê dại, đó là ánh mắt tràn đầy dục vọng.

Nàng đáp lại nhiệt tình đã đánh thức thú tính trong người Trạm Ly Tiêu. Hấn sớm đã khát vọng nàng từ lâu, đợi một ngày kia nàng sẽ đáp lại hấn. Hấn biết Thôi Bán Hạ không phải không động lòng với hấn, nếu thật không thích hấn, với cá tính của nàng thì sớm đã cự tuyệt.

Hấn hiểu Thôi Bán Hạ, biết trong lòng nàng có điều cố kỵ, biết nàng chần chừ cùng lo lắng, hấn không ngại, hấn sẽ dùng thời gian chứng minh rằng hấn thật lòng, hấn nguyện ý chờ đợi.

Vẫn tưởng rằng bản thân còn phải đợi thật lâu, nhưng khi Thôi Bán Hạ chủ động hôn hấn, đè ở trên người hấn, ánh mắt nhìn hấn tràn

ngập quyết tâm đánh bạc một phen, sau đó ra sức hôn môi hắn, hắn biết bản thân đã đợi đợc rồi.

Trong lòng dâng lên niềm vui mừng như điên nhưng hôn môi vẫn chưa đủ, hắn muốn nhiều hơn, hắn muốn biến nàng trở thành của hắn... Hắn sẽ không cho nàng đường lui!

Lúc Thôi Bán Hạ hồi hồn thì nàng đã bị đặt xuống giường, thân thể ngây ngô đã nhiễm đầy tình dục, giữa hai chân ần ần ướt át, hơi thở nóng rực, thân thể thậm chí bởi vì dục vọng mà run rẩy.

Muốn đẩy Trạm Ly Tiêu ra, nhưng mới giơ tay lên, nhìn đến đầu vai đang bị thương của hắn lại thấy mềm lòng.

Trạm Ly Tiêu liền tóm lấy sự nhẹ dạ của nàng, giữ chặt cổ tay đang muốn khước từ của nàng hướng trên đỉnh đầu.

“Hạ Hạ, ta thích nàng.” Hắn dùng thanh âm dễ nghe hấp dẫn dụ dỗ nàng: “Rất thích...” Hắn mút lấy đầu lưỡi, kích tình hôn khiến nước miếng chảy xuống khóe miệng nàng, hắn thò lưỡi liếm đi, nhẹ nhàng mút lấy cằm nàng, lời lẽ nóng bỏng dần dần hạ xuống.

Thôi Bán Hạ ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hơi thở cực nóng phun lên cần cổ tuyết trắng, thân thể mềm mại không khỏi khẽ run.

Môi mỏng ở trên da thịt trắng nõn để lại dấu vết, trêu chọc thân thể của nàng, khiến cho nàng vì hắn lay động, vì hắn mà mê say, muốn nàng chủ động mở ra hai chân xinh đẹp.

Nụ hôn ẩm ướt rơi xuống trước ngực, bàn tay vuốt ve cặp nhũ Hoa phiến hồng, nhụy hoa có chút run rẩy, Trạm Ly Tiêu há miệng ngậm chặt, giống như hài đồng tham lam bú mút, đầu lưỡi ngây ngất vòng quanh, nhẹ gặm bầu ngực trắng nõn.

“Ừm...” Thôi Bán Hạ không nhịn được mà phát ra hừ nhẹ, bầu ngực sớm bị đôi tay hấn chơi đùa xoa nắn vừa nóng lại nhạy cảm, đầu nhũ bị mút có hơi đau một chút, nhưng đau đớn nhỏ nhất này lại kích thích tình dục phần chấn bộc phát thân thể, nàng không nhịn được nhấc lên hai chân, cọ xát nơi riêng tư.

Trạm Ly Tiêu thích phản ứng của nàng, khóe miệng nhếch lên một chút tươi cười, gương mặt trẻ trung tuấn tú nháy mắt hiện lên tà nịnh ác ý, hấn dùng tay cùng môi đùa bỡn hai nú kiều nhũ, ấn bầu ngực trắng nõn xuống cắn mút lưu lại dấu vết, hấn cuốn đầu nhũ vào miệng, dùng sức khẽ hút.

“A!” Thôi Bán Hạ run rẩy, trong mắt dâng lên sương mù, hai chân kẹp chặt chặt hơn.

Chương 30

“Hạ Hạ, ngoan, mở hai chân.” Tay hắn nhẹ nhàng trượt xuống bên dưới, vuốt ve vùng tiết khố, bàn tay đặt ở nơi đó, không ngoài ý muốn chạm vào lớp vải ẩm ướt, hắn tà khí cười một tiếng: “Hạ Hạ, nàng ướt cả rồi.”

Nàng đương nhiên biết! Thôi Bán Hạ xấu hổ nhìn chằm chằm Trạ Ly Tiêu. Sớm biết tên khốn này trong ngoài bất nhất, không ngờ vào lúc này lại càng thêm không hề kiêng nể, lời nói hạ lưu thế nào cũng đều phun hết ra miệng.

Bị ánh mắt ướt át của nàng nhìn chằm chằm, Trạ Ly Tiêu cảm thấy bụng dưới căng thẳng, dục vọng nhức nhói khiến hắn cơ hồ phát đau.

Hạ Hạ nhất định không biết bộ dạng nàng lúc này có bao nhiêu mê người, tròn mắt long lanh mang theo mị hoặc, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm tình dục mà phiến hồng, còn có cánh môi bị hôn đỏ mọng... Cả người nàng tản ra quyến rũ phong tình quyến rũ người ta.

Hắn thật muốn bắt chấp tất cả mà xỏ xuyên qua nàng, chiếm đoạt thân thể mỹ lệ mềm mại phía dưới này, khiến cho nàng khóc lóc rên rỉ, phơi bày hết tất cả kiêu mị của nàng.

Nhưng mà hắn luôn có tính nhẫn nại rất tốt, nhịn xuống dục vọng đau đớn, dùng đầu ngón tay nhẹ cọ vào tiết khố ướt át, từng chút từng chút trêu chọc nàng: “Hạ Hạ, muốn sao?”

Muốn! Nàng chết tiệt rất muốn!

Thân thể động tình kêu gào đòi được giải phóng, nơi riêng tư có chút tê dại, muốn được vuốt ve, muốn bị hung hăng giày xéo. Trạm Ly Tiêu mị mắt nhìn nàng ý nói: muốn, vậy tự mình mở chân ra.

Thôi Bán Hạ cắn môi, xấu hổ nhắm mắt lại, từ từ mở rộng hai chân, sau đó nghe thấy Trạm Ly Tiêu cười nhẹ. Tên khốn này!

“Ngoan, rất biết nghe lời.” Nhìn Thôi Bán Hạ chậm rãi mở ra hai chân giống như đang hiến tế xử nữ, Trạm Ly Tiêu hài lòng nhếch khóe môi, hẳn thích bộ dáng nàng không cách nào kháng cự hẳn.

Trạm Ly Tiêu đưa tay nhẹ nhàng gạt đi tiết khố, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm khe suối, lông mao mềm mại cất giấu cánh hoa ướm át trong đó, tỏa ra hương vị ngọt ngào mê người.

Ngón tay nhẹ nhàng đẩy ra lông mao tinh tế mềm mại, khẽ chạm hai cánh hoa thịt.

“Ừm...” Thôi Bán Hạ lập tức phát ra hừ nhẹ, nhắm chặt mi mắt khẽ run. Không nhìn thấy gì khiến cho giác quan càng thêm nhạy cảm, hô hấp nóng rực nhẹ phả vào nơi tư mật, sau đó lưỡi nóng khẽ liếm.

Chương 31

“A!” Nàng không khỏi kêu thành tiếng, hốt hoảng mở mắt ra, lại thấy Trạ Ly Tiêu đang vùi mặt vào giữa hai chân nàng, miệng ngậm cánh hoa, bờ môi cọ sát, ngón tay dính hoa mật tiến vào hoa cốc, mỗi lần lại càng sâu.

“Ách a!” Thôi Bán Hạ không khỏi ưỡn người, thân thể hưng phấn run rẩy, phản ứng nhiệt tình câu động dục vọng nam nhân, ngón tay thon dài bị hoa thịt hút cắn thật chặt, hấn rút ra, lại lần nữa dò vào bằng hai ngón tay, đầu lưỡi hung hăng liếm hoa khẩu, hút hết mật hoa tràn ra vào trong miệng.

Trạ Ly Tiêu dùng tay môi không ngừng trêu đùa kiều hoa, nhìn Thôi Bán Hạ run rẩy, hoa vách nhanh chóng co rút, nhiệt dịch ngọt ngào chảy ra, lẫn vào nước miếng trong miệng hấn, nhụy hoa ẩm ướt lấp lánh.

Nhụy châu bị giấu trong miệng hấn, Thôi Bán Hạ nghe được thanh âm liếm mút, âm thanh xấu hổ này khiến cho cả người nàng nóng lên, rồi lại cảm thấy hưng phấn.

Ngón tay xâm nhập một lần lại một lần, liếm thành thịt mềm mại, hấn kích thích dục vọng trong người nàng, làm cho thân thể nàng giống như nước hồ xuân mềm mại, mùi thơm dâm mỹ này càng lúc càng nồng...

“A a...” Thân thể Thôi Bán Hạ chấn động, khóe mắt trượt xuống nước mắt kích động, dịch mật trào ra đầy hoa lộ, lần đầu đạt cao trào khiến thân thể mới nếm thử tình dục khẽ run, cả người kiều mỹ như lỏng lẻo

dâm dăng.

Nàng xinh đẹp vui sướng khiến Trạm Ly Tiêu điên cuồng, hấn thô bạo cỡi xuống y phục trên người, sớm quên đi vết thương nơi bờ vai, vào giờ phút này, hấn chỉ muốn hung hăng tiến vào nàng!

Đôi tay giữ chặt hai chân của nàng, dục vọng phẫn chấn chống đỡ cánh hoa đỏ tươi, Trạm Ly Tiêu nhìn chăm chăm ánh mắt nàng, mang theo thanh âm khàn khàn đầy dục vọng: “Hạ Hạ, nhìn ta.”

Thôi Bán Hạ vẫn đang đắm chìm trong cao triều hoàng hốt nhìn hấn, sau đó trợn to mắt: “A...” Thân thể trong nháy mắt bị xuyên qua, thành vách khít khao bị hung hăng tiến vào, nàng có thể cảm nhận được nhịp đập của hấn đang ở bên trong cơ thể nàng, sâu như vậy, khiến nàng gần như không cách nào hô hấp.

Trạm Ly Tiêu cũng phát ra tiếng rên, cảm giác dục vọng được thành vách vây quanh thật chặt vô cùng tuyệt vời, cơ thể căng cứng, dòng máu xử nữ lẫn cùng ái dịch chảy ra, còn dính lên dục vọng cứng rắn, đây tượng trưng cho việc nàng thuộc về hấn.

“Hạ Hạ, nàng là của ta.” Hấn cắn môi của nàng, ôm nàng càng chặt, để nàng khóa ngòi trên người hấn, lại lần nữa hung hăng xỏ xuyên, một lần lại thêm một lần, hấn không thể chôn vào nơi sâu nhất của nàng.

“Ách a!” Hấn vào quá sâu, Thôi Bán Hạ có loại cảm giác đang bị cắn nuốt: “Khoan! Chậm một chút...”

Nàng theo bản năng muốn giữ lấy vai hấn, lại nhìn đến vết thương trên vai hấn bị nứt ra, vải mớ hồ phiếm tia máu.

“Thương thế của người a...” Hấn đột nhiên dùng sức, thân thể nàng

không khỏi căng thẳng, cũng khiến hoa vách gắt gao co rút.

Trạm Ly Tiêu căn bản không quan tâm vết thương trên vai, bả vai đang bị thương không sánh được việc làm cho nàng vui thích. Hơn nữa còn không đủ, hấn muốn nhiều hơn, hấn muốn tất cả của nàng.

Hấn điên cuồng liếm môi nàng, cắn mút bầu ngực đầy đặn, cánh tay săn chắc ôm nàng thật chặt, dục vọng dâng trào cuồng liệt ra vào, bức ra nước mắt từng từng giọt sóng rên rỉ, còn có chỗ kia vì hấn mà chảy ra mật dịch.

Thôi Bán Hạ căn bản không còn sức lực kháng cự lại đòi hỏi của hấn, trên thân thể tất cả đều là dấu vết cùng mùi vị của hấn, chẳng những thế nàng còn giống như đũa trẻ bị hấn giày vò thành các loại tư thế.

Nàng quỳ sấp trên giường, đầu bị hấn đè quay lại, phần lưng bị hấn dùng sức mút, nam căn lửa nóng từ sau người không ngừng tiến vào, hai mảnh múi thịt vừa đỏ vừa sưng, ái dịch ẩm ướt theo từng giọt trều đũa không ngừng chảy ra.

Bàn tay hấn nắm một bên kiêu nữ bừa bãi xoa nắn, lôi kéo nụ hoa đỏ thắm, cảm thụ hoa vách nhanh chóng co rút, bàn tay dùng sức siết chặt bầu ngực.

“Ách ừm!” Đau đớn khiến Thôi Bán Hạ cau mày, thân thể run rẩy, lại một giọt sóng cao triều cuốn lấy nàng, hốc mắt ửng hồng lần nữa tràn ra nước mắt.

Trạm Ly Tiêu liếm đi nước mắt, bàn tay hạ xuống vuốt ve cái bụng mềm mại, nơi đó khẽ phồng lên, hấn không biết ở trong cơ thể nàng bắn ra mấy lần, hoa huyết vừa ướt vừa nóng, cơ hồ đều là chất dịch nóng bỏng của hấn.

“Hạ Hạ.” Hấn khẽ cắn vành tai nàng, nhẹ nhàng rút ra, lại dùng sức tiến vào.

“Ừ...” Thôi Bán Hạ bản năng buộc chặt bụng, hoa thịt khít khao xoắn chặt nam căn cứng rắn, ngay sau đó một cỗ nhiệt dịch quen thuộc bắn vào trong cơ thể nàng, bỏng đến khiến nàng khẽ run, quá nhiều vui thích làm cho nàng hư nhược, không nhịn được toàn thân mềm đi.

Người phía sau lại vẫn chưa thoả mãn, lật người nàng lại, nam căn vẫn ở trong nơi nhục huyết nhạy cảm đảo một vòng.

“A!” Thôi Bán Hạ kinh hoảng trợn to mắt, cảm thấy đục vọng trong cơ thể lại từ từ trở nên cứng rắn.

“Không được! Dừng ưm...” Môi nàng lần nữa bị lấp kín.

“Hạ Hạ, còn chưa đủ.” Trạ Ly Tiêu tham lam liếm môi nàng, bàn tay giữ chặt cái miệng tròn trịa.

Cái hấn muốn... còn chưa đủ.

Chương 32

Thôi Bán Hạ cảm giác kẻ nàng đụng tới không phải lang, mà là cầm thú!

Thôi Bán Hạ nằm lỳ trên giường, ngay cả hơi sức giơ ngón tay lên cũng không có, trên người tất cả đều là chằng chịt vết hôn, gần nơi tư mật giữa hai chân thậm chí có vết cắn, càng không cần nói tới nơi bị xuyên qua, nàng cảm thấy chân mình không tài nào khép lại được.

Tối hôm qua bị làm mấy lần nàng cũng không đếm nổi, mặc dù không đến mức như truyền thuyết sói đói một đêm bảy lần, nhưng mà cũng không kém nhiều lắm. Nếu không phải cuối cùng nàng thật không chịu được mà khóc lóc cầu xin khoan dung, tên khốn kia đến bây giờ có lẽ còn chưa bỏ qua cho nàng.

Mẹ kiếp, nàng cũng không muốn bị bức chết ở trên giường đâu!

Trạm Ly Tiêu vừa bê chậu nước vào cửa liền nhìn thấy bộ dáng đáng thương của Thôi Bán Hạ, không khỏi cong khóe môi, ánh mắt từ từ trượt xuống thân thể mềm mại bị hấn hung hăng yêu thương, dấu vết tình dục để lại trên người nàng khiến hắn rất hài lòng.

Vừa nhìn thấy Trạm Ly Tiêu, Thôi Bán Hạ lập tức trừng mắt qua: “Nhìn đủ chưa?” Thanh âm của nàng khan cả rồi, ngay cả mắt cũng còn sưng đỏ, có thể thấy được nàng bị làm đến vô cùng thâm thâm.

“Chưa.” Trạm Ly Tiêu bỏ chậu gỗ trên tay lên bàn, rót ly nước đi đến bên giường, mắt ẩn tình nhìn nàng: “Cả đời cũng không đủ.” Nghe như vui đùa trêu chọc, giọng nói lại ẩn hàm nghiêm túc.

Thôi Bán Hạ hừ hừ, dùng loại lời ngon tiếng ngọt này với nàng cũng vô dụng... Nàng sẽ không thừa nhận mặt mình nóng lên đâu.

Đáng ghét! Nàng lần nào cũng không kháng cự được loại ánh mắt này của hắn.

Thôi Bán Hạ k được tự nhiên nổi giận: “Nước!” Nàng sắp chết khát rồi.

Bộ dáng khả ái kia khiến Trạm Ly Tiêu cong môi mỉm cười. Hắn ngồi bên mép giường, ôm lấy nàng, để cho nàng tựa vào ngực hắn, bưng nước trà đưa tới bên môi nàng.

Trạm Ly Tiêu toàn thân rạng rỡ, da tay của hắn trắng nõn, mặc quần áo vào càng thấy thân hình thon dài, sẽ khiến người ta cho hắn là văn nhã yếu đuối, thật ra thì dưới lớp quần áo kia cũng rất rắn chắc, mặc dù không có bắp thịt khoa trương, nhưng cũng không gầy yếu, mà là mạnh mẽ đanh thép, hơn nữa còn có cơ bụng.

Thôi Bán Hạ cũng là hôm qua mới biết thì ra vóc người Trạm Ly Tiêu tốt như vậy.

Nàng cũng không nhăn nhó, tựa vào lồng ngực trần trụi của hắn uống nước. Dù sao cái gì nên làm không nên làm cũng đã làm rồi, còn xấu hổ gì chứ. Chỉ là không nhịn được chuyển mắt qua vai trái hắn.

Miếng vải trên vai bị Trạm Ly Tiêu bỏ ra, lộ vết thương dữ tợn do trúng tên. Nàng nhớ ngày hôm qua vết thương của hắn bị rách, mặc dù bây giờ không chảy máu, nhưng mà vết thương còn đỏ tươi.

Thấy ánh mắt nàng, Trạm Ly Tiêu khẽ cười, thật thích bộ dạng Thôi

Bán Hạ quan tâm hẳn: “Không có việc gì, không đau.”

Thôi Bán Hạ lờm hẳn một cái. Đương nhiên không đau, tinh trùng lên não còn có thể đau sao? Dù hẳn không đau, nàng nhìn không vào, được chưa: “Đi lấy túi gấm cho ta.”

Trạm Ly Tiêu rời giường, cầm lên túi gấm bị ném trên ghế dựa. Túi gấm không lớn, thế nhưng bên trong đều là bảo vật, trong hộp chứa bảo bối đồ nghề Thôi Bán Hạ lấy từ A Công.

Thôi Bán Hạ nhận lấy túi gấm, từ bên trong lấy ra một bình nhỏ màu xanh lá cây, bắt Trạm Ly Tiêu ngồi xuống, nàng lấy bột thuốc trong bình rắc lên bả vai bị thương của hẳn, phát hiện hẳn run rẩy một chút. Sợ hẳn đau, nàng không chút nghĩ ngợi, nhẹ thổi lên vết thương.

Thật ra thì động tác này chẳng có tác dụng gì, nhưng là thói quen của nàng. Khi còn bé, lúc Trạm Ly Tiêu tập võ bị thương, luôn là nàng giúp hẳn bôi thuốc, sợ hẳn đau, nên thổi nhẹ lên vết thương, sau đó nói...

“Thổi một chút sẽ hết đau.” Lời ra khỏi miệng, Thôi Bán Hạ liền hối hận. Nàng đang làm gì thế này! Người ta đâu còn là trẻ con nữa!

Quả nhiên, nghe thấy Trạm Ly Tiêu cười ra tiếng.

Thôi Bán Hạ thẹn quá hóa giận, đang muốn trợn mắt, Trạm Ly Tiêu lại đưa tay chạm nhẹ má nàng.

“Hạ Hạ, nàng thật tốt.” Dùng loại giọng điệu này nói chuyện với hẳn chỉ có nàng. Mẫu hậu mặc dù thương yêu hẳn, khi hẳn bị thương cũng chỉ vuốt đầu hẳn, nói với hẳn, thân là thái tử, cho nên dù bị thương cũng phải nhịn, không thể khóc.

Chỉ có Hạ Hạ dùng ánh mắt đau lòng nhìn hấn, nói với hấn thối một chút liền hết đau.

Chính như vậy, nàng lay động trái tim hấn, từng chút từng chút, khiến cho hấn không thể không có nàng.

Trạm Ly Tiêu nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng hôn, nụ hôn rất mềm rất nhẹ, thành kính giống như hôn bảo bối trân quý.

Chương 33

Bị hôn như vậy khiến Thôi Bán Hạ rung động, không chứa bất kỳ kích tình nào, lại làm cho nàng có loại cảm giác yêu thương sâu sắc. Nàng mềm mại dựa vào trong ngực hắn, ngẩng đầu để cho hắn hôn.

Chỉ là... Thôi Bán Hạ đẩy ra cái tay đang mò tới miệng nàng, hung hăng trừng mắt: “Đủ rồi!” Người này chính là sẽ luôn biết nhân cơ hội được voi đòi tiên.

Trạm Ly Tiêu thức thời thu tay về, vô tội nhìn nàng, ngược lại vuốt lưng nàng, thuận khí.

Thôi Bán Hạ hừ hừ, không muốn để ý tên háo sắc chỉ biết giả bộ vô tội này, xé miếng vải giúp hắn băng tốt vết thương, mới lười biếng nằm ở trên người hắn.

Hai người da thịt trần trụi kề sát, nhịp tim cùng nhịp tim, thân mật lại ấm áp.

Thôi Bán Hạ nhắm hai mắt, có chút buồn ngủ, lúc nàng hơi lim dim thì đột nhiên nghĩ đến...

“A! Tiểu Quế Tử!” Nhanh chóng mở mắt ra, nàng quên Tiểu Quế Tử rồi!

Trạm Ly Tiêu ôm nàng: “Yên tâm, sẽ không có chuyện gì.” Hắn hiểu rõ những người thân cận của mình. Tiểu Quế Tử cơ trí, mặc dù không có võ công, khả năng trốn tránh ngược lại là hạng nhất.

Lời nói của hắn khiến Thôi Bán Hạ an tâm, nếu Trạm Ly Tiêu nói như vậy, Tiểu Quế Tử nhất định an toàn. Nhưng nàng vẫn nhin không được hỏi: “Có nghĩ đến người muốn diệt trừ ngươi là ai? Đại hoàng tử hay là nhị hoàng tử?” Nghĩ nghĩ, so với đại hoàng tử đầu gỗ, nàng cảm thấy nhị hoàng tử đối trá kia tương đối có thể hơn.

“Đều không phải.” Trạm Ly Tiêu vuốt tóc nàng, nhàn nhạt nói cho nàng biết đáp án: “Là Hoa phi.” Mẫu phi của nhị hoàng tử.

“Gì?” Thôi Bán Hạ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn: “Khó trách ngươi muốn người của ngươi chú ý hậu cung. Thật không nghĩ đến lại là Hoa phi.” Dù sao cũng cảm thấy là nhị hoàng tử làm.

Nhìn ra ý nghĩ của nàng, khóe môi Trạm Ly Tiêu khẽ nhếch: “Nhị hoàng huynh là người thông minh.” Trạm Ly Dung là người có khả năng xem xét tình thế, hơn nữa tính cách lại cẩn thận. Nếu hắn là thái tử yếu đuối nhu nhược, vậy y sẽ lựa thời cơ bỏ nhào đến cắn, đáng tiếc hắn không thế, vì vậy, Trạm Ly Dung không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thôi Bán Hạ híp con mắt, nhìn hắn chăm chăm: “Ngươi sẽ không đem chứng cứ Hoa phi ám sát giao cho hoàng thượng đúng không?”

Trạm Ly Tiêu cười: “Nhị hoàng huynh là đứa con hiếu thuận.” Bắt chẹt được Hoa phi, Trạm Ly Dung còn không ngoan ngoãn nghe lời?

Nhìn người không chút nào che giấu ý nghĩ xấu xa, Thôi Bán Hạ hừ hừ. Người này thản nhiên thể hiện bộ mặt thật trước mặt nàng, thế nào lại hư hỏng như vậy.

Nhưng mà... Được rồi, nàng không ghét. Bởi vì nàng biết Trạm Ly Tiêu thật tốt với nàng.

“Bản thân nên cẩn thận một chút.” Nàng trừng hấn. Trạm Cách Dung không phải là người dễ đối phó.

“Ta biết.” Trạm Ly Tiêu cong lên khóe miệng, ôm Thôi Bán Hạ vào ngực, gương mặt vùi vào mái tóc nàng, ngửi thấy mùi thuốc hấn yêu thích, con ngươi đen khế lóe.

Điều hấn muốn làm cũng không chỉ là dùng chuyện Hoa phi để nắm được Trạm Ly Dung, mà còn nhiều hơn thế... Những thứ này Thôi Bán Hạ không cần biết.

Trạm Ly Tiêu khế mỉm cười.

Nàng chỉ cần cứ như vậy dựa và trong ngực hấn là tốt rồi.

~~~

Trạm Ly Dung sắc mặt âm trầm nhìn thư tín trên bàn, quả thực là hận không thể xé nát lá thư.

Sáng sớm lúc hấn tới thư phòng thì nhìn thấy một phong thư đặt trên bàn, điều này làm cho hấn cau mày. Thư phòng trừ hấn ra không cho phép bất cứ ai đến gần, mà ngày hôm qua trước khi rời đi thì không có lá thư này.

Là ai im hơi lặng tiếng tiến vào phủ của hấn, còn để lại lá thư?

Hấn nghi ngờ cầm thư, vừa mở ra, sắc mặt lập tức xanh mét.

Bên trong là hai tờ giấy, viết rằng có chứng cứ mẫu thân Hoa phi của hấn cùng kẻ khác thông đồng ý đồ sát hại thái tử, hơn nữa phía trên liệt kê từng cái từng cái tội chứng một, nếu bị đưa đến trước mặt phụ hoàng, vậy... mẫu phi nhất định mất mạng.

Cái còn lại là viết những người giúp đỡ mẫu phi, cũng là người cùng tham gia sự việc ám sát thái tử lần này. Những người này đều là tộc nhân mẫu phi âm thầm sắp xếp, cũng đều là những người vì hấn trải đường.

Nhìn chăm chăm danh sách những quan viên kia, Trạm Ly Dung nắm đấm run rẩy nắm chặt.

Hấn lập tức liền hiểu rõ ý tứ kẻ để lại thư. Nếu muốn giữ được mẫu phi hấn thì phải tỵ thanh trừ hết những quan viên ủng hộ hấn, nếu không mẫu phi sẽ mất mạng.

Chương 34

Nhưng nếu hấn tự tay thanh trừ đại thần ủng hộ hấn, ngày sau còn ai dám đứng về phía hấn đây?

Mặc kệ lựa chọn thế nào, đều là bất lợi cho hấn.

Không cứu mẫu phi, chính là khiến phụ hoàng trực tiếp ra mặt. Dựa vào thủ đoạn của phụ hoàng, không chỉ mẫu phi có chuyện, quan viên đồng mưu cùng mẫu phi cũng sẽ bị phụ hoàng thanh trừ.

Cứu mẫu phi, vậy hấn phải động thủ, mà sau khi hấn động thủ, sẽ không còn ai ủng hộ hấn nữa.

“Hoàng đệ thật đúng là thủ đoạn!” Trạm Ly Dung gần như cắn răng bật ra lời này, bàn tay vỗ lên mặt bàn, án thư vỡ tan thành hai mảnh.

Thị vệ canh gác bên ngoài nghe được động tĩnh trong phòng, kinh hoàng đập cửa, cũng không dám vô phép tự tiện tiến vào: “Điện hạ! Xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì! Lui ra!” Trạm Ly Dung gầm lên.

Nghe được âm thanh người ngoài cửa rời đi, hấn nhắm mắt hít sâu.

Sớm biết thái tử hoàng đệ không giống bên ngoài ôn hòa, nhưng hấn vẫn còn sơ sót.

Không ngờ Trạm Ly Tiêu hành động nhanh như vậy... Hoặc là nên nói, hấn không ngờ mẫu phi lại quá nóng vội, không thương lượng

cùng hắn đã âm thầm làm ra chuyện ám sát ngu xuẩn này, mới có thể khiến Trạm Ly Tiêu bắt được nhược điểm.

Hắn vẫn luôn cẩn thận làm việc, cho dù không dám biểu hiện chút nào với vị trí kia. Hắn chờ cơ hội lật đổ Trạm Ly Tiêu, ngay cả Trạm Ly Nghị hắn cũng không thềm để ý.

So với Trạm Ly Nghị kích động kia, Trạm Ly Tiêu thâm trầm khó dò càng khiến hắn phải cẩn thận.

Chỉ là dù cẩn thận thế nào, lần này là hắn thua, hơn nữa thua hoàn toàn.

“Ha...” Trạm Ly Dung cười ra tiếng.

Hắn nên cảm động, ít nhất Trạm Ly Tiêu cho hắn có cơ hội lựa chọn, mà không phải trực tiếp đối phó hắn.

Trạm Ly Dung mở mắt ra, hắn là người thức thời, hiểu đây là Trạm Ly Tiêu cho hắn cơ hội, thuận theo thì về sau có thể tiếp tục phụ tá, nếu không y cũng không ngại diệt trừ hắn.

Tình huynh đệ cái gì, ở hoàng thất chẳng là gì cả.

Chương 35

Trạm Ly Dung khế cười, không thể không nhận thua. Thủ đoạn của hắn so ra kém Trạm Ly Tiêu.

Nhặt lên tờ danh sách quan viên, trong lòng Trạm Ly Dung có đau khổ có chua xót, lại cười một tiếng.

Hắn không thể không làm theo lời Trạm Ly Tiêu, bởi vì nhược điểm của hắn chính là mấu phi.

Nghĩ thông suốt, Trạm Ly Dung không khỏi tò mò, thật không biết hoàng đế độc ác lại thủ đoạn kia thì có nhược điểm gì?

~~~

Trong ngự thư phòng, Thiên Tỳ Đế thú vị nhìn thư tín trước mắt, bên trong ghi chép nhất cử nhất động sau khi Trạm Ly Tiêu rời cung, bao gồm chuyện hắn làm lén lút.

Không thể không nói đứa con này của hắn thật đúng là thủ đoạn, dễ dàng giải quyết xong một kẻ địch.

“Xem ra địa vị thái tử của Tiêu Nhi rất vững chắc.” Thiên Tỳ Đế lắc đầu cười khế.

Giết người không thấy máu, cho dù có, người ra tay cũng không phải hắn. Tiêu Nhi thủ đoạn quả thật hung ác, lão Nhị lần này thua lớn. Như vậy cũng tốt, ít nhất lão Nhị lần này sẽ tâm phục.

Còn lại Trạm Ly Nghị, đứa con lớn nhất đối với ngôi vị hoàng đế căn bản không hứng thú. Thực phi thân là võ tướng thế gia, so với cuộc sống hoàng cung, Trạm Ly Nghị ở lại chiến trường giết địch tương đối có hứng thú.

Thiên Tỳ Đế vượt cảm, quyết định vớt đứa con lớn nhất vào quân doanh cho tôi luyện.

Phượng Tình Lam đứng một bên mặc kệ Thiên Tỳ Đế suy nghĩ, cầm lên tờ giấy trên bàn, hần hài lòng cười một tiếng. Không hổ là đồ nhi hần dạy dỗ.

“Tiêu Nhi cũng hai mươi rồi!” Thiên Tỳ Đế đột nhiên nói: “Hai mươi còn chưa lập phi, ngay cả thiếp cũng không có, chúng đại thần mấy năm này cũng không ít lần lấy chuyện này phiền trẫm.”

Phượng Tình Lam nhàn nhạt liếc về phía Thiên Tỳ Đế.

Thiên Tỳ Đế cau mày suy tư, bắt đầu nghĩ tới hôn sự tiêu nhi tử: “A Lam, người nghĩ khuê nữ nhà Lý thượng thư được không, còn là nữ nhi Điền tướng quân cũng tốt nhỉ?”

Chương 36

“Thế nào, người cảm thấy người có thể bắt chẹt Tiêu Nhi sao?”
Phượng Tình Lam bùng trà lên trên bàn sách Thiên Tỳ Đế, thông thả ung dung nhấp một ngụm. Trà long tĩnh thượng hạng, mùi vị quả nhiên không tệ.

Thiên Tỳ Đế hừ lạnh: “Ta là phụ hoàng của hắc, thánh chỉ ban xuống, hắc dám không nghe lời?”

Phượng Tình Lam cũng hừ theo: “Người dám bắt nạt đồ nhi của ta, là muốn chết sao?” Hắc từ trước đến giờ luôn bao che người của mình, mặc dù nghiêm khắc với Trạ Ly Tiêu, nhưng cũng luôn bảo hộ đồ nhi duy nhất này.

Khiến Phượng Tình Lam tức giận lần nữa, Thiên Tỳ Đế hắc sẽ không đi theo vết xe đổ ấy, mặt dày tươi cười lấy lòng: “A Lam, đùa thôi, đùa thôi, chỉ đùa một chút thôi.” Hắc vừa nói vừa đưa tay muốn nắm lấy tay Phượng Tình Lam, lại thấy ánh nhìn lạnh lung ném qua, hắc rất thức thời rút tay về, ha ha gãi lấy gương mặt tuấn tú.

Ở trước mặt Phượng Tình Lam, vị hoàng đế này từ trước đến giờ luôn không có uy nghiêm thiên tử.

“Người không hài lòng Thôi Bán Hạ?” Trạ Ly Tiêu ở trước mặt bọn hắc không che giấu chút nào tâm tư đối với Thôi Bán Hạ, sau khi xuất cung càng làm càn không kiêng kỵ. Tiểu tử kia nhất định biết hoàng đế có phái người theo dõi y, nhưng vẫn muốn tự tung tự tác, không lo lắng chút nào hoàng đế lão tử sẽ tức giận, phế truất ngôi vị thái tử.

Nhưng đối với học trò gan dạ sáng suốt, Phượng Tình Lam rất hài lòng.

“Thân phận Thôi Bán Hạ không xứng.” Thiên Tỳ Đế thành thực nói: “Dù là cháu nuôi của Thôi thần y, nó vẫn là thường dân, nhiều lắm cũng chỉ có thể làm thiếp, muốn trở thành thái tử phi là không thể.”

Phượng Tình Lam hừ nhẹ: “Từ khi nào mà người cũng để ý loại vấn đề thân phận địa vị này?” Rõ ràng bản thân là bề trên nhưng vẫn quẩn ở bên người hần, lấy quyền gì quản chế con mình tuân theo quy củ?

Thiên Tỳ Đế than nhẹ: “A Lam, người biết thân phận Thôi Bán Hạ không đơn giản như vậy.” Thôi thần y vô cớ mang một nữ cô nhi vào cung, hần làm sao có thể không lén lút điều tra.

Hần là hoàng đế, tâm tư đế vương chính là luôn luôn phòng bị, tuyệt sẽ không để mặc cho người không rõ lai lịch tiến cung, huống chi địa vị Thôi thần y lại không tầm thường, hần tin tưởng Thôi thần y, đồng thời cũng đề phòng, dù sao thầy thuốc cũng là người dễ dàng xuống tay với người hoàng tộc nhất.

Vì vậy hần vẫn luôn theo dõi mọi hành động của Thôi thần y, dĩ nhiên cũng bao gồm thân phận chân thật của Thôi Bán Hạ, hần chỉ không nói toạc ra mà thôi, dù sao đây chẳng qua cũng chỉ là đứa bé mới sinh, hần không ngại giữ lại tính mạng một đứa trẻ vô tội.

Nhưng không có nghĩa là hần sẵn lòng để đứa trẻ vô tội đó trở thành con dâu hần, dù sao phụ thân Thôi Bán Hạ cũng phạm tội mưu phản, không có một vị quân vương nào có thể dễ dàng tha thứ hai chữ mưu phản này.

“Lại nói đến, trước đây người tự tay giết chết Thanh vương chẳng phải là A Lam người sao.” Thế nên, Phượng Tình Lam còn là kẻ thù giết cha của Thôi Bán Hạ, nếu Thôi Bán Hạ về sau biết tất cả, sẽ không có tâm tư muốn vì cha báo thù sao?

Phượng Tình Lam cau mày, hẳn hiểu được điều lo lắng Thiên Tỳ Đế, chỉ là hẳn cũng nhìn thấy Thôi Bán Hạ lớn lên, đối với tính cách thẳng thắn của nàng hẳn cũng rất thích.

Thiên Tỳ Đế thấy tay đánh gãy lời Phượng Tình Lam muốn nói: “A Lam, ta biết người muốn bệnh vực Thôi Bán Hạ, chỉ là chuyện này không tới phiên người. Người muốn Thôi Bán Hạ chính là Tiêu Nhi, kia sao được, ngay cả lão nhị cũng bị hẳn đánh bại, chuyện Thôi Bán Hạ hẳn lại không giải quyết được sao? Nếu không có bản lĩnh này, dựa vào cái gì muốn cưới nữ nhân mình yêu thích!”

Thiên Tỳ Đế nhìn phía trên bàn giấy, trên giấy viết nhất cử nhất động Trạm Ly Tiêu che chở Thôi Bán Hạ, nhi tử này không phải đang dùng hành động để nói cho người cha này biết ý hẳn muốn ám chỉ sao?

Chỉ là, liệu Tiêu Nhi có biết thân phận chân thật của Thôi Bán Hạ không? Thiên Tỳ Đế cười.

Hắn chờ, chờ đứa con thông minh cơ trí này làm thế nào để khiến hẳn đồng ý cho Thôi Bán Hạ trở thành thái tử phi!

Chương 37

Sau khi rời nhà gỗ, Thôi Bán Hạ cùng Trạm Ly Tiêu tiếp tục tiến về phía Tương thành, mặc dù không có xe ngựa, nhưng đi bộ cũng có cái hay, trên đường đầy rẫy nạn dân.

Nhưng thật kỳ lạ, những nạn dân này lại cũng đi về phía Tương thành.

“Ai, tiểu cô nương, cô không biết chứ, nghe nói gần đây vào khoảng giờ thìn sẽ có phát lương thực trong Tương thành, hơn nữa huyện lệnh Tương thành là vị quan tốt, hẳn không bỏ lại dân chúng tự lo cho mình, mà thức ăn, chăn bông trong nhà đều mang đến giúp đỡ dân chúng khốn khổ!” Một vị lão nhân khàn giọng nói, ông cũng đang đưa người nhà đi về hướng Tương thành.

A, thật là khó có được. Thôi Bán Hạ trong lòng suy nghĩ, không biết đây là thật hay giả đây. Nàng nhìn Trạm Ly Tiêu, ánh mắt thăm dò.

Trạm Ly Tiêu suy nghĩ một chút: “Huyện lệnh Tương thành Lý Ngọc vốn có chút danh tiếng, Tương thành được hẳn cai quản rất khá, nếu không phải lần này xảy ra hạn hán, Tương thành vẫn là một thành trấn rất phồn vinh.”

Mặc dù trải qua hạn hán, Tương thành không còn phồn vinh như xưa, nhưng cũng không phải hoang vu, ở cổng thành có quan binh ghi danh từng nạn dân vào thành.

Sau khi vào thành, trên đường phố mặc dù không có bán hàng rong, nạn dân cũng là tự động bày hàng, bọn họ không ăn xin, ngược lại

lấy vật đổi vật, tận lực tự tìm no ấm.

“Mau! Y đường phát lương thực!” Đột nhiên có người hét lên, sau đó toàn bộ người trong thành trong nháy mắt chạy về hướng nam.

Trạm Ly Tiêu đưa tay bảo vệ Thôi Bán Hạ, đưa nàng vào ven đường, tránh cho bị người đi đường đụng phải.

Thôi Bán Hạ rất có hứng thú đối với y đường phát lương thực, đầu năm nay còn có loại người tốt bụng này sao, dù thế nào thì khi xảy ra hạn hán, thứ quý giá nhất chính là lương thực.

“Trạm Ly Tiêu, chúng ta đi theo xem chút đi.” Nàng lôi kéo Trạm Ly Tiêu đi theo đoàn người.

Xa xa, có thể nhìn thấy rất nhiều người rồng rắn xếp hàng trước một phủ đệ.

Trừ người bên ngoài xếp hàng lấy lương thực, còn có người xếp hàng bên trong, Thôi Bán Hạ xa xa liền nhìn thấy trên cao treo mấy chữ chữa bệnh từ thiện: “Trạm Ly Tiêu, có người ở đây chữa bệnh từ thiện.” Sau đó không chút nghĩ ngợi lôi kéo Trạm Ly Tiêu chạy về phía Y đường chữa bệnh.

Nàng cũng là thầy thuốc, tuy nói trước mắt còn chưa thành nghề, nhưng mà cũng có thể giúp một tay.

Trạm Ly Tiêu biết tâm tư Thôi Bán Hạ, dọc theo đường đi gặp phải nạn dân đau ốm, nàng đều sẽ dừng lại xem bệnh trị liệu. Mặc dù nàng luôn nói mình còn chưa thành nghề, chỉ là có lòng nhân từ của thầy thuốc mà thôi.

Thôi Bán Hạ cũng không nghĩ nhiều như vậy, giúp người trị bệnh

cũng không phải là chuyện gì phiền phức, hơn nữa nàng học y lâu như vậy, thứ còn thiếu vừa vặn chính là kinh nghiệm, đoạn đường này giúp đỡ mọi người cũng khiến nàng tiếp thu được không ít kinh nghiệm.

Còn chưa đi hết hang người phía trước, Thôi Bán Hạ liền ngăn người, hoài nghi mình có phải nhìn lầm hay không.

“A Công!” Nàng kêu to, người chữa bệnh từ thiện kia không phải Thôi thần y sao?

“Sao con lại ở đây?” Không phải nói đi hái thuốc sao? Như thế nào chạy tới Tương thành hái?

Thôi thần y đang chuẩn bệnh nghe được tiếng A Công cũng sợ run người, trên đời này chỉ có một người gọi hắn như vậy. Hắn ngẩng đầu, quả nhiên thấy cháu gái nhà mình, cực kỳ kinh ngạc.

“Bán Hạ, sao con lại đến nơi này?” Liếc mắt nhìn thấy Trạm Ly Tiêu bên người nàng, ánh mắt mạnh mẽ chột lóe, hai người nắm tay nhau không sai.

Thôi Bán Hạ không có chú ý tới ánh mắt Thôi thần y, cả người vẫn còn kinh ngạc khi gặp được A Công nhà mình.

Nhưng còn Trạm Ly Tiêu thì thấy được, hắn cười nhẹ với Thôi thần y, vẫn nắm chặt tay Thôi Bán Hạ, giống như đang công khai biểu hiện cái gì đó với Thôi thần y.

Thôi thần y trong lòng hừ lạnh, đang muốn mở miệng gọi cháu gái tới, một phụ nhân đúng lúc bưng trà đi tới: “Sur phụ, trước uống ngụm...” Nhìn thấy Thôi Bán Hạ lập tức cứng đờ.

Thôi Bán Hạ cũng kinh ngạc nhìn. Phụ nhân này bộ dáng rất đẹp mắt, có thể nói là mỹ nhân tuyệt sắc, mặc dù là trâm gổ quần vải, nhưng cũng không tổn hao khí chất cao quý nhã nhặn của bà một chút nào.

Quan trọng là — — dáng dấp phụ nhân và nàng rất giống nhau, mặc kệ là lông mày hay là mắt, cơ hồ như là từ một khuôn mẫu in ra, khác biệt duy nhất ở chỗ nàng thiếu mất vẻ thành thực mê người giống phụ nhân kia.

Tiếp đó, Thôi Bán Hạ không khỏi nghĩ đến bức họa mẫu thân ruột thịt.

Phụ nhân kinh ngạc nhìn Thôi Bán Hạ, vành mắt ửng đỏ, thậm chí kích động lan tới trên môi.

Phản ứng này quá rõ ràng... Thôi Bán Hạ không nói gì.

Mẹ kiếp, ai có thể nói cho nàng biết tại sao lại cùng vương phi mẫu thân vốn vô duyên cùng xuất hiện ở đây không?

Chương 38

“Tuyết Vận, đến đây ngồi đi.” Một người nam nhân mặc áo xanh ôn văn tao nhã đỡ phụ nhân ngồi trên ghế, sẵn sóc rót ly nước đưa cho bà: “Trước uống chút nước.”

Bạch Tuyết Vận tay run rẩy nhận lấy chén trà, nhưng không uống..., ánh mắt ửng hồng vẫn nhìn chăm chăm Thôi Bán Hạ, trong mắt có kích động cùng khát vọng, nghĩ mở miệng, muốn nói lại thôi.

Thôi Bán Hạ cũng bị bà nhìn đến mức tâm tình rối rắm, lại không biết nên nói cái gì, chỉ có thể trầm mặc, nhưng ánh mắt không nhịn được lén nhìn về phía nam nhân đang dịu dàng chăm sóc vị phụ nhân kia.

Mới vừa thấy người bên ngoài chính là người nam nhân này, đưa tay đỡ mẫu thân đang rung rung, sau đó ôn hòa mời bọn họ đi vào y đường.

A, nam nhân này còn kêu A Công nàng một tiếng “Su phụ”.

Thôi Bán Hạ lập tức nhìn về phía Thôi thần y, lại vô tình bỏ qua mẫu thân lén phéng kia, nàng cũng không tin A Công không biết chuyện gì xảy ra! Nàng chờ A Công giải thích với nàng!

Đối mặt ánh nhìn chăm chăm của cháu gái, Thôi thần y hoàn toàn không đau không nhột, ánh mắt lấp lánh thẳng tắp nhìn Trạm Ly Tiêu... Chính xác mà nói, là nhìn vào nơi hai người còn tay trong tay.

Thôi Bán Hạ lúc này mới phát hiện ra sự khác thường này, cộng thêm ánh mắt thật sự quá hung tàn của A Công, nàng lúc này mới

nghe đến A Công vẫn luôn không thích Trạ Ly Tiêu.

Nàng vội vàng muốn rút tay về, Trạ Ly Tiêu lại nắm lấy tay nàng thật chặt, còn vô sỉ đưa tay lấy mấy sợi tóc vương bên má nàng vuốt ra sau tai, ngón tay nhẹ nhàng quấy nhiễu lỗ tai nhỏ nhạy cảm.

Trạ Ly Tiêu vô tình cố ý vừa nghịch lỗ tai Thôi Bán Hạ vừa nhìn về phía Thôi thần y, hướng Thôi thần y biểu hiện rõ ràng hấn và Thôi Bán Hạ thân mật không giống như xưa.

Thôi thần y nheo con mắt, nặng nề bỏ chén trà trong tay lên bàn. Sao ông lại không nhìn ra thằng nhóc đáng ghét này là đang muốn thị uy! Ông trước giờ không có hảo cảm với hoàng thân quốc thích, nếu không phải bởi vì Y Tiên cốt lưu truyền tổ huấn, ông cũng sẽ không vào hoàng cung làm đồ bỏ nợ y.

Mà đối với Trạ Ly Tiêu luôn mơ tưởng đến cháu gái mình, ông cảm thấy càng thêm khó chịu. Thái tử điện hạ thì sao, hoàng cung chính là nơi thị phi bất phân, hấn là không có ý định để cháu gái cả đời lăn qua lăn lại trong hoàng cung, càng sẽ không giao cháu gái cho Trạ Ly Tiêu tâm cơ khó dò này!

Thấy cháu gái không tự chủ đỏ mặt, Thôi thần y càng thêm tức giận. Đứa cháu gái này là người thông minh, mặc dù có tâm phòng bị người khác, nhưng đây rõ ràng là con sói lại cho đó là thỏ trắng mà nuôi, thật là!

“Bán Hạ, tới đây!” Thôi thần y trầm giọng gọi cháu gái.

Thôi Bán Hạ cũng biết Thôi thần y tức giận, nàng hung hăng trừng Trạ Ly Tiêu một cái. Người này nhất định là cố ý!

Trạ Ly Tiêu mỉm cười vô tội với nàng, lại vẫn không buông tay để

nàng rời đi.

Thôi Bán Hạ thấy sắc mặt Thôi thần y càng lúc càng khó coi, vội vàng giãy bàn tay bị nắm, gấp gáp thấp giọng quở trách: “Này! Mau thả...”

Trạm Ly Tiêu không để ý tới Thôi Bán Hạ giãy giụa, nhàn nhạt nhìn về phía nam nhân nho nhã: “Người là Lý Ngọc?” Từ khi tiến vào Y đường hắn đã chú ý tới dân chúng Tương thành vô cùng kính trọng đối với nam nhân này, lập tức đoán ra thân phận y.

Lý Ngọc lập tức tiến lên, cung kính khom người hướng Trạm Ly Tiêu: “Huyện lệnh Tương thành Lý Ngọc tham kiến thái tử điện hạ.”

Loảng xoảng... Chén trà trên tay Bạch Tuyết Vận rơi xuống đất, nàng khiếp sợ nhìn Trạm Ly Tiêu, lại nhìn Thôi Bán Hạ, sau đó khẽ nhìn về phía nắm tay hai người, sắc mặt lập tức tái nhợt.

“Tuyết Vận!” Không để ý thái tử điện hạ, Lý Ngọc gấp gáp nhìn Bạch Tuyết Vận: “Không có bị trà nóng đổ trúng chứ?” Hắn cầm tay bà lên kiểm tra.

“Không.” Bạch Tuyết Vận lắc đầu, miễn cưỡng cười yếu ớt: “Tướng công, đừng lo, thiếp không sao.”

Thôi Bán Hạ đương nhiên có thể hiểu được phản ứng của mẫu thân, nếu đổi lại nàng là vương phi phản thần, chẳng những không chết hơn nữa còn nhìn thấy nữ nhi ở cùng một chỗ với thái tử điện hạ, chỉ sợ sớm đã bị hù chết.

Ách... Nàng trì độn nhớ tới tình cảnh mình bây giờ.

Trước mặt là vương phi phản thần, mà nàng là nữ phi phản thần, đang dắt tay nàng chính là thái tử đương triều ...

Con bà nó! Thôi Bán Hạ biến sắc mặt. Trạm Ly Tiêu cũng không phải là kẻ ngốc, nhất định sẽ hoài nghi!

Chương 39

Thôi Bán Hạ không khỏi run rẩy nhìn trộm Trạm Ly Tiêu.

Hắn đang nhìn chăm chăm Bạch Tuyết Vận. Biết được thân phận của hắn thì phụ nhân này có nét sợ hãi thoáng qua trong mắt, mà nàng và Hạ Hạ dung mạo rất giống nhau, Hạ Hạ lúc này cũng rất kích động...

Hắn từng nghĩ tới bí mật có liên quan tới bộ dáng nàng, mà rất rõ ràng dung mạo Hạ Hạ di truyền từ phụ nhân trước mắt này, lúc đầu Thôi thần y rõ ràng nói phụ mẫu nàng bị cường đạo giết chết... Nếu Thôi thần y nói láo thì nguyên nhân là cái gì?

Trạm Ly Tiêu khẽ chau lông mày, hắn thấy được thân phận phụ nhân này không tầm thường. Không nói tới dung mạo tuyệt sắc, mà còn có khí chất tôn quý kia, hắn nhớ Lý Ngọc gọi là nàng Tuyết Vận...

“Bạch Tuyết Vận.” Trong đầu Trạm Ly Tiêu nhanh chóng thoáng qua cái tên này. Khi còn bé mẫu hậu từng nói với hắn nàng có một tỷ muội gọi Bạch Tuyết Vận, đã từng được xưng tụng là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, trước đây là vương phi của Thanh vương, chỉ tiếc Thanh vương mưu phản, hồng nhan cuối cùng bạc mệnh.

Nghe Trạm Ly Tiêu lẩm bẩm ba chữ Bạch Tuyết Vận, trừ Thôi Bán Hạ vẻ mặt ngây ngốc ra, còn lại, Thôi thần y nhíu mày, Lý Ngọc lại là vẻ mặt cẩn thận che trở thê tử.

Bạch Tuyết Vận mặc dù mặt trắng bệch, nhưng lại vỗ nhẹ tay trượng phu, trấn định mà khẽ mỉm cười với Trạm Ly Tiêu: “Không hổ là đứa

nhỏ của Hinh Vũ.”

Thôi Bán Hạ nhớ tới Hinh Vũ hình như là khuê danh hoàng hậu. Thì ra mẫu thân ruột thịt của nàng và Hinh hoàng hậu còn là quen biết cũ... Không đúng, Trạm Ly Tiêu như thế nào biết tên mẫu thân? Vậy... Vậy hẳn không phải cũng biết trước đây mẫu thân từng là vương phi chứ? Vậy không phải cũng biết nàng là...

Trạm Ly Tiêu cuối cùng cũng hiểu mục đích mà phụ hoàng giao hoạt kêu hẳn đến Tương thành là gì. Huyện lệnh Tương thành Lý Ngọc là người Y Tiên cốc, có Y Tiên cốc ở Tương thành giúp một tay, khó trách phụ hoàng chỉ hạ chỉ xuất ngân lượng giúp nạn dân thiên tai mà không phải thầy thuốc đến Tương thành.

Còn có thể tử Lý Ngọc, hẳn là Thanh vương vương phi đáng ra nên bị xử tử từ lâu, hơn nữa rõ ràng có quan hệ với Thôi Bán Hạ, mà Thôi Bán Hạ... Trạm Ly Tiêu yên lặng nhìn về phía nàng.

Thôi Bán Hạ bị nhìn đến da đầu tê dại, nàng quyết định giả ngu: “A Công, sao ông lại ở Tương thành? Còn có ách...” Nàng nhìn hướng Bạch Tuyết Vận, Bạch Tuyết Vận cũng nhìn nàng, mỉm cười dịu dàng với nàng, ánh mắt từ ái nhưng cũng khấn trương.

Ánh mắt như vậy khiến Thôi Bán Hạ mềm lòng, nàng vội vàng mở to mắt, chỉ sợ Trạm Ly Tiêu vẫn nhìn nàng chăm chăm nhận ra điều gì: “Ách, bà ấy là ai vậy? Thế nào bộ dạng lại giống con đến thế?”

Thôi thần y tức giận nhìn cháu gái: “Tuyết Vận là mẫu thân thân sinh ra con!” Đứa nhỏ ngốc nghếch! Khi còn bé đã cho nàng xem bức tranh mẫu thân, giờ còn không nhận ra!

Thôi Bán Hạ mặt kinh ngạc: “Ách, nhưng không phải là A Công nói phụ mẫu thân sinh bị cưỡng đạo giết?”

“Đó là gạt con!” Thôi thần y nhìn về phía Trạm Ly Tiêu, trước mặt thái tử, nói ra thân phận Thôi Bán Hạ: “Thật ra thì mẹ con năm xưa chính là Thanh vương vương phi, chỉ là phụ vương con bị bắt vì mưu phản, mẹ con vì muốn cứu sống con, uống thuốc trợ sinh, sau đó ta mang con đi, không nghĩ tới...”

Thôi thần y nhìn về phía Lý Ngọc, hừ hừ: “Ta lại giao người kia cho đồ đệ tốt!”

“Ta cùng Tuyết Vận từng là một đôi tình lữ, cuối cùng không có duyên đến được với nhau.” Lý Ngọc nói, thâm tình nhìn thê tử: “Sau được biết chuyện Thanh vương mưu phản, ta vội vàng chạy tới Thanh vương phủ, kịp thời cứu Tuyết Vận. Bán Hạ,...” Hắc nhìn Thôi Bán Hạ, ôn hòa mỉm cười: “Con tên là Bán Hạ đúng không? Tuyết Vận vẫn rất muốn gặp con, lại không muốn con biết thân thế của mình, hơn nữa con lại ở trong cung...” Hắc tạm ngừng, nhìn về phía Trạm Ly Tiêu.

Thôi Bán Hạ thực sự muốn khóc rồi, tại sao chuyện cầu huyết như vậy lại xảy ra trên người nàng? Nàng hoàn toàn không dám nhìn Trạm Ly Tiêu nữa.

“Điện hạ.” Lý Ngọc nhìn về phía Trạm Ly Tiêu: “Tuyết Vận và Bán Hạ là vô tội, hơn nữa điện hạ cùng Bán Hạ...” Lý Ngọc ngừng nói, hai người công khai thân mật rõ ràng như vậy, sao sư phụ chưa từng nói qua thái tử và Bán Hạ là một đôi? Nhưng vấn đề thân phận... Hắc không khỏi trầm mặc.

Bạch Tuyết Vận cũng nghĩ tới chuyện này, ánh mắt vừa đau lòng vừa áy náy nhìn nữ nhi.

Thôi thần y lại là hừ lạnh nhìn Trạm Ly Tiêu, ông sớm đã nhìn ra tiểu

tử này có lòng dạ xấu xa với cháu gái bảo bối của mình, ông ngàn phòng vạn tránh, không nghĩ tới thằng nhãi này lại thừa dịp ông không ở mà xuống tay. Được lắm, hiện tại biết thân thế Bán Hạ rồi, ông muốn xem thằng nhãi này sẽ làm thế nào! Nếu dám bắt nạt Bán Hạ... Mặc kệ tiểu tử này là thái tử, ông cũng sẽ không bỏ qua cho y!

Thân thế Thôi Bán Hạ quả thật ngoài dự liệu của Trạm Ly Tiêu, hẳn tin phụ hoàng nhất định đã sớm biết chuyện này, không bức Thanh vương phi chết lại mắt nhắm mắt mở để bà trở thành thê tử của Lý Ngọc.

Phụ hoàng sẽ không bởi vì một nữ nhân và một đứa nhỏ mà đối nghịch với Y Tiên cốc, chỉ đơn giản coi như chuyện gì cũng không biết, lờ đi, sau khi phát hiện tâm tư nhi tử nhà mình, liền vớt cho hẳn một nan đề (vấn đề khó khăn).

Địa vị thái tử và nhi nữ tội thần, hẳn chọn bên nào?

Trạm Ly Tiêu nhìn chăm chăm Thôi Bán Hạ, trông mắt đen tĩnh mịch. Hẳn thấy hết sự chột dạ của nàng, bao gồm cả việc nàng giả bộ kinh ngạc lúc nghe được mình thân thế của mình.

Trước mặt một cao thủ ngụy trang như hẳn, biểu hiện của nàng cũng thật quá vụng về đi, hơn nữa nàng luôn tìm cách che giấu dung mạo bản thân... Trạm Ly Tiêu từ từ nheo con mắt.

Thôi Bán Hạ đột nhiên cảm thấy lạnh cả người...

Chương 40

“Ách...” Thôi Bán Hạ bị áp đảo lên tường, áo đơn mỏng bị kéo xuống, cái yếm cùng tiết khố cũng bị vớt trên mặt đất, hai chân nàng mở rộng, nhục huyết màu hồng dâng trào bị hung hăng xỏ xuyên qua, đầu nhũ đầy đặn cơ hồ bị môi nóng ngậm mút hết một nửa.

Đêm quá yên tĩnh, bất kỳ tiếng động nhỏ nào vang lên giống như đều sẽ bị người ta nghe thấy, điều này làm cho Thôi Bán Hạ phải tận lực cắn môi nhịn xuống tiếng rên rỉ, trong mắt nổi lên ướm át.

Trạm Ly Tiêu không chút dịu dàng mà giống như đang trừng phạt, dững mãnh liều chết tiến vào, chà sát chặt chẽ xông vào nhục huyết, lại dùng sức tiến vào kiều hoa, hung ác xỏ xuyên qua.

Lệ châu nháy mắt trào ra.

Ban ngày Trạm Ly Tiêu đều rất bình thường, sau khi biết thân thế của nàng không hề nói gì, chỉ hỏi Lý Ngọc chuyện Tương thành, hơn nữa cùng Lý Ngọc vào trong thành quan sát nạn dân.

Thôi Bán Hạ thì bị Thôi thần y kéo đi giúp chữa bệnh một tay, Bạch Tuyết Vận cũng ở đây bên cạnh giúp. Bà vẫn nhìn chăm chăm Thôi Bán Hạ, nhìn ra được có rất nhiều lời muốn nói với nàng.

Đối mặt Bạch Tuyết Vận, Thôi Bán Hạ cảm thấy rối rắm. Mặc dù Bạch Tuyết Vận là mẫu thân ruột của nàng, mặc dù tuổi hai kiếp của nàng cộng lại thật sự cũng không nhỏ hơn Bạch Tuyết Vận là bao, cái từ mẫu thân này nàng không gọi ra được khỏi miệng.

Hơn nữa, khiến cho nàng lo hơn cả là thái độ của Trạm Ly Tiêu.

Phản ứng của hắn quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến cho tim gan nàng run sợ, luôn có loại cảm giác bình yên trước cơn bão.

Bọn họ sẽ ở lại trong Y đường, Thôi thần y lại chăm chú quản nàng chặt chẽ, an bài gian phòng ở sát vách, Trạm Ly Tiêu thì bị bố trí ở căn phòng cách Thôi Bán Hạ xa nhất.

Dùng xong bữa tối, Thôi Bán Hạ bị Thôi thần y giữ lại kiểm tra, không ngoài mấy chuyện bệnh này chữa như thế nào, còn có gần đây nàng cứu người có cảm thấy đặc ý chỗ nào không, cho đến tận đêm khuya, Thôi thần y mới thả cháu gái rời đi.

Thôi Bán Hạ ôm đầu bị choáng váng trở về phòng. Bởi vì nàng vẫn không yên lòng, kết quả vẫn đáp sai, kết quả là bị A Công hung hăng dạy dỗ.

Nàng vào phòng, còn chưa kịp đốt đèn liền đã bị một cỗ sức lực mạnh mẽ đè đến trên tường, nàng sửng sò, đang muốn mở miệng hỏi thì đã bị chặn lại, mùi hương quen thuộc chiếm hết hơi thở của nàng.

Ách, Trạm Ly Tiêu từ lúc nào đã chạy vào phòng nàng?

Đang kinh ngạc thì y phục trên người nàng đã bị xé rách thô bạo, hai chân cũng bị vặn bung ra, thân thể từng được hưởng qua mùi vị ân ái rất dễ bị trêu chọc, sau đó bị nam căn to dài dùng sức đâm vào.

Nhục huyết khít khao bởi vì bị kích thích mà hút chặt lấy nam căn, nam nhân ra vào càng sâu càng mãnh liệt, mỗi một lần xâm nhập giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, thân thể mềm mại không khỏi run rẩy.

Trạm Ly Tiêu mút lấy bầu ngực trắng nõn, đầu lưỡi cuốn nhũ hoa vào trong miệng, trước dùng răng nhọn cọ sát, sau đó dùng sức mút cắn.

“A!” Thôi Bán Hạ lập tức hừ nhẹ, nàng cắn môi, nước mắt trong mắt tràn ra, đáng thương nhìn Trạm Ly Tiêu.

“Đau...”

Trạm Ly Tiêu liếm môi, nhiệt thiết chôn ở thủy huyết rút ra một nửa, lại đột nhiên mạnh mẽ tiến vào, hoa thịt bị đâm kích thích co rút, hần thè lưỡi liếm đi nước mắt trên mặt nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Hạ Hạ, giả bộ đáng thương cũng vô dụng.” Hần sẽ không dễ dàng mềm lòng.

Hần hiểu rất rõ, nàng chưa bao giờ dùng loại vẻ mặt uất ức này lấy lòng hần, nàng luôn luôn kiêu ngạo, kể cả bị bắt nạt, nàng cũng sẽ dùng thân thể chặt chẽ xoắn chắc hần, khiến cho hần bắn ra trong người nàng, mà không phải giống như hiện tại, nhu nhược đáng thương.

Điều này chứng minh, trong lòng nàng có quý.

Thân thể Thôi Bán Hạ cứng đờ, nước mắt nháy mắt không thấy bóng dáng.

Trạm Ly Tiêu liếm môi nàng, cười đến cực kỳ dịu dàng: “Ừ?” Hần đang chờ nàng thẳng thắn đấy.

Nếu bị nhìn thấu rồi, Thôi Bán Hạ cũng không cần giả bộ. Nàng sớm nên biết kỹ thuật diễn trò bản thân vụng về sao có thể qua mắt vị ảnh đế này.

“Muốn ta nói cái gì?” Nàng trừng hấn, sau đó cảm thấy cái tư thế này không đúng, hấn vẫn còn ở trong cơ thể nàng: “Ra ngoài!”

“Không ra.” Trạ Ly Tiêu cự tuyệt, tiếp tục chôn trong hoa huyết thịt mềm nhẹ nhàng cọ sát: “Bên trong Hạ Hạ thật là ấm áp.”

“...” Người này sao lại có thể vô sỉ như vậy. Thôi Bán Hạ trợn mắt, không thể nhịn được cắn răng: “Trạ...”

“Nàng đã sớm biết thân thể của mình rồi?!” Không cho Thôi Bán Hạ cơ hội mở miệng, Trạ Ly Tiêu hỏi ngược lại.

Tuy là câu nghi vấn, giọng điệu lại là khẳng định.

“Đúng.” Thôi Bán Hạ đành hoàng thừa nhận.

“Biết từ bao giờ?”

Từ trong tã lót! Thôi Bán Hạ dĩ nhiên không thể nào nói như vậy, không thể làm gì khác hơn là nói: “Lúc ta bảy tuổi A Công cho ta một bức họa mẫu thân, còn dặn dò ta không thể để cho ai nhìn thấy, nhưng có lần không cẩn thận bị Phan ngự y thấy, Phan ngự y từng thấy qua mẫu thân của ta, sau đó ta biết thân thể của mình.” Nàng bịa đặt bậy bạ, cũng không quản lời nói dối này có trăm ngàn chỗ hở hay không, nhìn vào mắt Trạ Ly Tiêu.

“A, ta cũng thừa nhận với người trước vậy, ta muốn nuôi người thành chỗ dựa để bảo vệ tính mạng cho ta, ta đối tốt với người cũng không phải không mục đích gì, mà là ôm ý định nuôi dưỡng...”

“Nuôi dưỡng?” Hai chữ này khiến Trạ Ly Tiêu nhú mày.

“Chính là dạy người làm hôn quân... Ách, cũng chỉ mê muội ta mà thôi, như vậy ngày nào đó nếu người phát hiện được thân thể ta rồi, có lẽ sẽ nhớ tới tình cảm từ nhỏ, bảo vệ tính mạng ta.”

Thẳng thắn xong rồi, Thôi Bán Hạ hất cằm lên nhìn hấn, một bộ nét mặt “Bà đây chính là ôm loại tâm tư tà ác này ở lại bên cạnh người đó, khó chịu thì rút ngay”. Nàng đẩy ngực hấn: “Đi ra ngoài!” Lâu như vậy không động mà vẫn còn cứng rắn là sao!

Trạm Ly Tiêu bắt được tay của nàng, côn thịt chôn ở trong hoa huyết từ từ rút ra lại nhanh chóng tiến vào, khuấy ái dịch ướt át.

Một lần so với một lần càng mãnh liệt rút ra đâm vào, giống như mưa rền gió dữ xâm chiếm hoa huyết mềm mại.

“A...” Thôi Bán Hạ trợn mắt, lại bị nhiệt thiết ra vào làm cho cả người hư nhuyễn. Hấn làm quá mãnh liệt, thân thể mềm mại bị tình dục thao túng căn bản không cách nào kháng cự, vách tường hoa ướt át hưng phấn co rút, cắn nuốt nam căn.

Trạm Ly Tiêu một tay bắt tay của nàng, một tay xoa hai luồng kiều nữ, không để ý nàng trợn mắt tức giận, hưng tận tiến vào.

“A!” Thôi Bán Hạ run rẩy, nước mắt không nhịn được rơi xuống.

Trạm Ly Tiêu Chân yêu thích bộ dáng nàng bị hấn áp bức nỉ non, vui sướng khi hấn cắn nuốt nàng.

Nàng nói, nàng muốn đem hấn dạy làm hôn quân.

Trạm Ly Tiêu nhếch môi, ngậm vành tai của nàng, đầu lưỡi liếm qua: “Được, ta chỉ mê muội vì nàng.”

Thôi Bán Hạ trợn tròn mắt, trong thoáng chốc hoài nghi mình nghe lầm.

“Người...” Nàng kinh ngạc nhìn Trạ Ly Tiêu: “Người nói cái gì?”

Trạ Ly Tiêu mỉm cười với nàng, ánh mắt nhìn nàng của hắn vẫn như xưa tràn đầy dung túng: “Hạ Hạ, ta chỉ làm hôn quân của nàng.”

“Người... Không tức giận?” Rõ ràng biết được nàng ôm mục đích lợi dụng hắn.

“Ta biết Hạ Hạ là thật tâm.” Mặc dù nàng nói nàng đối tốt với hắn có mục đích, nhưng là thật hay giả đều được, hắn đều không phân biệt được rồi.

Hắn chọc nàng mất hứng, nàng sẽ mắng hắn; hắn bị thương, nàng sẽ đau lòng thay hắn. Nàng ở trước mặt hắn chưa bao giờ giả tạo, luôn ấm áp như vậy, tựa như giờ phút này, nàng đang bao lấy hắn nóng rực.

Hắn thích nàng ấm áp.

Thôi Bán Hạ hết chỗ nói. Trạ Ly Tiêu như vậy thật sự là.....

“Ngu ngốc!” Nàng nói nhỏ, cánh tay lại chủ động ôm gáy của hắn, hai chân cuốn chặt lấy eo hắn.

Trạ Ly Tiêu biết Hạ Hạ của hắn cảm thấy thẹn thùng, hắn nâng lên khóe môi, trong mắt thoáng qua tia xảo trá, đôi tay giữ chặt cái mông tròn, hắn đột nhiên nói với nàng: “Hạ Hạ, làm thái tử phi của ta đi!” Nói xong không đợi nàng phản ứng, lập tức che kín môi nàng, tay cũng dùng sức giữ chặt cái mông, còn thịch cứng rắn tiếp tục đưa đẩy, đoạt lấy ấm áp thuộc về hắn.

Chương 41

Thôi Bán Hạ lần nữa bị làm cho cả người mềm nhũn, nằm lỳ trên giường, ngay cả hơi sức mở mắt cũng không có.

Cảm giác bên giường có người, nàng khàn khàn giọng nói: “Trạm Ly Tiêu, nước!”

Chỉ chốc lát sau, chén trà được đưa đến bên môi nàng, Thôi Bán Hạ mắt vẫn nhắm, cấp tốc uống nước, lập tức cả chén nước đều bị nàng uống hết, nàng vẫn chưa thỏa mãn liếm môi.

“Còn muốn không?” Âm thanh dịu dàng hỏi.

Ách, tại sao là giọng của nữ nhân!

Thôi Bán Hạ kinh ngạc mở mắt ra, thấy Bạch Tuyết Vận trong phòng nàng, nàng theo bản năng hỏi: “Sao lại là bà? Trạm Ly Tiêu đâu?”

“Thái tử điện hạ đang nói chuyện cùng sư phụ.” Bạch Tuyết Vận cười đáp.

Thôi Bán Hạ ngây người hồi lâu mới nghĩ đến sư phụ trong miệng Bạch Tuyết Vận chính là A Công nàng, ách... Vậy không phải là chuyện tối qua nàng cùng Trạm Ly Tiêu lăn qua lăn lại bị A Công biết!

Aaa... Sau đó Thôi Bán Hạ mới bất tri bất giác nhớ tới mình bây giờ toàn thân trần trụi, hơn nữa trên người đều là vết hôn a a a a!

Nàng đỏ mặt, lúng túng xấu hổ chui tọt vào trong chăn, đôi mắt không

được tự nhiên nhìn Bạch Tuyết Vận. Bạch Tuyết Vận bị hành động đáng yêu của Thôi Bán Hạ chọc cười, dường như không hề để tâm chuyện nữ nhi mình chưa xuất giá đã bị chiếm tiện nghi, nàng nhẹ xoa đầu nàng, dịu dàng nói: “Đứng lên rửa mặt đi, ta nấu cháo, rang chút thức ăn.”

Thôi Bán Hạ cũng ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, nàng quả thật cũng đói bụng rồi.

Bạch Tuyết Vận vui vẻ vắt khăn, giúp Thôi Bán Hạ lau mặt, Thôi Bán Hạ không thể làm gì khác hơn là không tự nhiên để bà hầu hạ, ngay cả quần áo cũng đều là Bạch Tuyết Vận giúp mặc vào.

“Đến đây, ta giúp con chải đầu.” Bạch Tuyết Vận lôi kéo Thôi Bán Hạ ngồi vào bàn trang điểm, cầm lên cây lược gỗ giúp Thôi Bán Hạ chải mái tóc dài.

Thôi Bán Hạ từ trong gương đồng nhìn Bạch Tuyết Vận.

Vẻ mặt bà hiền hoà, mặt mày hiện lên nét dịu dàng, ánh mắt nhìn nàng đầy thương yêu: “Ta vẫn luôn ao ước có một ngày có thể giúp con chải đầu, giống như mẫu thân bình thường, thân mật nói chuyện phiếm.” Bà nói nhỏ, nhìn Thôi Bán Hạ trong gương đồng khẽ mỉm cười.

Thôi Bán Hạ không lên tiếng, nàng không biết nên ứng phó không khí này như thế nào.

Trong nháy mắt, vành mắt Bạch Tuyết Vận ửng hồng. Khiến cho Thôi Bán Hạ thập phần luống cuống: “Người... Sao người lại khóc?”

“Bán Hạ, thật xin lỗi, mẫu thân thực xin lỗi con, biết rõ con ở đâu nhưng lại không dám tới tìm con...” Bạch Tuyết Vận á náy nói.

“A, không sao..., con còn có A Công! A Công đối xử với con rất tốt.”
Thôi Bán Hạ luống cuống tay chân an an ủi bà: “Hơn nữa con ở trong cung sống rất tốt, người trong cung đều đối xử với con không tệ, còn có Trạm Ly Tiêu.”

Nghe nhắc đến thái tử, Bạch Tuyết Vận nhìn Thôi Bán Hạ: “Thái tử đối xử với con rất tốt sao?”

“Vâng.” Thôi Bán Hạ không chút nghĩ ngợi gật đầu, nghĩ đến Trạm Ly Tiêu, cánh môi không tự chủ dâng lên nụ cười.

“Vô cùng tốt.”

Nhìn nụ cười tin tưởng của nữ nhi, ánh mắt Bạch Tuyết Vận không khỏi mềm mại. Bà cũng nhìn ra thái tử điện hạ đúng thật rất thích Bán Hạ, nhưng đó là thái tử! Mà thân phận Bán Hạ lại là...

“Đừng lo.” Nhận ra sự lo lắng của Bạch Tuyết Vận, Thôi Bán Hạ trấn an bà: “Trạm Ly Tiêu sẽ che chở con.”

Hắn nói muốn làm hôn quân của nàng đó!

“Dù thế nào thì, cóc ba chân thì khó tìm, nam nhân hai đùi nhiều vô số, con không thấy nhất định phải gả cho hắn đâu!” Giọng điệu vô cùng thực dụng.

Bạch Tuyết Vận bị lời này chọc cười, loại lời nói kinh thế hãi tục này nữ nhi lại có thể nói ra miệng, nhìn bộ dáng kiêu ngạo kia, xem ra nữ nhi thật sống rất tốt.

Thấy Bạch Tuyết Vận cuối cùng cũng cười, Thôi Bán Hạ thở phào một hơi. Mẫu thân chính là thật quan tâm tới nàng nha!

Thôi Bán Hạ gãi gãi đầu: “Ách, vậy còn người? Có khỏe không? Vị Lý Ngọc kia đối với người tốt chứ? Nếu ông ta không tốt với người, người cứ nói với con, con sẽ cáo với A Công, nhờ A Công trả thù giùm người.” Cuối cùng lại thêm một câu: “Mẫu thân.” Được rồi quên đi, quan tâm tuổi tác cái gì, ai bảo nàng thật sự được bà ấy sinh ra chứ!

Ai biết được Bạch Tuyết Vận khi nghe Thôi Bán Hạ gọi bà mẫu thân, không nhịn được run rẩy, rồi bật khóc.

“Ách, người đừng khóc!” Thôi Bán Hạ cuống quýt giơ khăn tay lên. Thật là, mẫu thân này sao lại thích khóc như vậy! Nhưng mà... gọi tiếng mẫu thân vài lần có cảm giác cũng không tệ lắm!

Vừa giúp Bạch Tuyết Vận lau nước mắt, Thôi Bán Hạ vừa mỉm cười nghĩ đến Trạm Ly Tiêu.

Không biết hẳn và A Công như thế nào rồi?

Không ra thể thống gì, sắc mặt Thôi thần y cực thúi, hận không được hạ độc tiểu tử Trạm Ly Tiêu đáng chết này!

Chất nữ nhà ông lại bị chiếm tiện nghi rồi... Hơn nữa ông tin tưởng cái tên tiểu tử khốn kiếp kia cố ý cho ông biết! Vẻ lang sói đặc ý đầy mặt! Nhìn thế nào cũng thấy lòng dạ hiểm độc, chỉ có cháu gái đàn nhà ông mới có thể bị lừa.

Nghĩ đến cháu gái mình từ khi còn bé đã bị quấn lấy, Thôi thần y thật hối hận. Sớm biết thì ban đầu không nên đưa Thôi Bán Hạ tới hộ sinh, còn để cho nàng ôm cái cục thịt ấy, bây giờ mới vĩnh viễn không thoát thân được.

Thôi thần y tức giận nhìn chăm chăm Trạm Ly Tiêu: “Tiểu tử, ngươi tính giữ Bán Hạ thế nào?”

Trạm Ly Tiêu không có chút để ý thái độ Thôi thần y, dù sao từ nhỏ đến lớn Thôi thần y chưa từng vừa mắt hắn.

Cái lão nhân khôn khéo này từ rất lâu trước đây đã nhìn thấu bản chất thật của hắn.

“Hạ Hạ sẽ trở thành thái tử phi của ta.”

“Hừ, phụ hoàng ngươi chịu sao?” Thôi thần y cũng không tin Thiên Tỳ Đế lại không biết tất cả chuyện này. Người hoàng tộc tầm mắt vĩn viễn không tầm thường, nhất là kẻ ngồi trên long vị, lòng nghi ngờ so với người khác càng nghiêm trọng hơn.

Trạm Ly Tiêu cười nhạt, vẻ mặt tự tin: “Ta sẽ khiến ông ấy phải đồng ý.”

Địa vị thái tử và nữ nhân chỉ có thể chọn một? Đừng đùa, hắn chính là muốn cả hai!

Nắm được quyền lực hắn mới có thể bảo vệ Hạ Hạ, cho nên vị trí thái tử này hắn tuyệt đối không buông tha, Hạ Hạ cũng vậy.

Phụ hoàng khiêu chiến với hắn - hắn tuyệt đối sẽ trả lại gấp đôi!

Chương 42

Bọn họ ở Tương thành đợi nửa tháng, trong thời gian này, triều đình xảy ra một chút chấn động, một nhóm quan viên bị nhị hoàng tử trình lên chứng cứ phạm tội với hoàng thượng, hoàng thượng giận dữ, toàn bộ đám quan viên kia bị đưa vào đại lao, gia sản cũng đều bị tịch thu sung quốc khố.

Nhìn phong thư trên tay, Trạm Ly Tiêu khẽ nhíu mày. Nhị hoàng huynh quả nhiên thức thời!

Thôi Bán Hạ cũng không nhàn rỗi, nàng ngày ngày chữa bệnh ở Tương thành, Trạm Ly Tiêu cũng cùng Lý Ngọc lên kế hoạch tiêu diệt toàn bộ mã tặc.

Quan viên trước đó tham ô ngân quan cũng đều bị bắt, trong đó huyện lệnh Vị Thủy thành cùng sư gia, bởi mắc thêm tội ám sát thái tử nên trực tiếp đưa ra pháp trường.

Hoàng đế lại lần nữa xuất ngân lượng giúp nạn dân thiên tai, không bao lâu sẽ tới Tương thành.

Sau khi tình hình Tương thành ổn định trở lại, Trạm Ly Tiêu mang Thôi Bán Hạ cung hồi cung, chỉ có Thôi thần y vẫn ở lại Tương thành, ông muốn tiếp tục giúp xem bệnh, vì vậy không đồng hành cùng bọn họ.

Không thể phủ nhận, vì thế mà tâm tình Trạm Ly Tiêu rất tốt.

Thôi thần y nhìn chăm chăm cái tiểu tử thúi kia, hừ lạnh: “Ta xem

người đối phó cha người thế nào.”

Trạm Ly Tiêu không nói gì, chỉ cười nhìn Bạch Tuyết Vận đang nói lời từ biệt Thôi Bán Hạ, trong mắt tràn ngập cung chiều. Thôi thần y hừ hừ, nếu không phải thấy được tâm ý thẳng nhãi này đối với cháu gái, còn lâu ông mới giao cháu gái bảo bối cho hẳn.

Thôi Bán Hạ dụ dỗ thân mẫu: “Mẫu thân, người đừng lo lắng, nếu rảnh con sẽ đến thăm người, nếu người muốn cũng có thể viết thư cho con.” Sau đó dòm qua Lý Ngọc: “Lý thúc thúc, phải làm phiền thúc chăm sóc bà ấy rồi.”

“Điều đó là đương nhiên.” Lý Ngọc nhìn Thôi Bán Hạ khẳng định: “Yên tâm, ta sẽ không cho con cơ hội cáo trạng với sư phụ đâu!”

“Chàng nói gì thế!” Bạch Tuyết Vận cười vỗ nhẹ bàn tay Lý Ngọc.

“Vậy thì tốt. Đừng hòng bắt nạt mẫu thân, nếu không sẽ không bỏ qua cho thúc!”

Thôi Bán Hạ tuy là giọng đùa giỡn, nhưng Lý Ngọc biết nàng rất nghiêm túc. Nha đầu này đối với người mình rất qun tâm bảo hộ, cứ coi như hẳn là kế phụ của nàng, nhưng mà cũng không thể thân thiết như mẫu thân ruột thịt.

Chia tay cùng mẫu thân xong, Thôi Bán Hạ lại bị Thôi thần y níu lấy dặn dò, đơn giản là muốn nàng để tâm nhiều hơn, rõ ràng bình thường rất thông minh, thế nào gặp phải người nào đó liền biết thành ngu xuẩn, nếu bị bắt nạt chớ than, có chuyện gì xảy ra A Công không thêm chịu trách nhiệm!

Thôi Bán Hạ ngoan ngoãn nghe dạy dỗ, sau một hồi lâu mới cam tâm thả cháu gái đi.

Từ Tương thành trở về hoàng cung tầm một tháng đường xe, chỉ là Trạm Ly Tiêu trở về không có chút nào vội vã.

Hắn không vội, Thôi Bán Hạ lại càng không nóng lòng, hai người một đường cùng nhau du ngoạn, hai tháng sau mới về đến hoàng cung.

Vừa tiến vào hoàng cung, thái giám có vẻ đã chờ đợi rất lâu, khom người tiến đến: “Tham kiến thái tử.”

Thôi Bán Hạ nhận ra đây là thái giám thân tín của hoàng hậu.

Trạm Ly Tiêu nhìn thấy thái giám ánh mắt lấp lánh: “Trình công công như thế nào ở nơi này?”

“Hoàng hậu nghe tin thái tử hồi cung, sai tiểu nhân ở chỗ này chờ, hoàng hậu có chuyện muốn tìm Thôi cô nương.” Nói đến ba chữ Thôi cô nương ánh mắt Trình công công mỉm cười hướng về thị vệ đứng sau lưng thái tử, hiển nhiên nhận ra đó là Thôi Bán Hạ ngụy trang.

Thôi Bán Hạ cứng cả người. Nàng lúc trước giả dạng làm thị vệ cùng Trạm Ly Tiêu xuất cung, hồi cung đương nhiên cũng phải giả trang thành thị vệ, không nghĩ tới sớm bị người ta phát hiện rồi.

Trạm Ly Tiêu nhíu lại chân mày: “Mẫu hậu tìm Hạ Hạ có chuyện gì?”

“Tiểu nhân không rõ ràng, hoàng hậu chỉ phân phó tiểu nhân đưa Thôi cô nương đến Vân Phượng cung.”

Trạm Ly Tiêu suy nghĩ một chút: “Ta cùng Hạ Hạ đi gặp mẫu hậu.” Lời vừa dứt, chỉ thấy Phúc công công chạy nhanh tới.

“Tiểu nhân tham kiến thái tử điện hạ, hoàng thượng truyền điện hạ

lập tức đến ngự thư phòng.” Phúc công công khom người nói.

Thật cũng quá đúng dịp rồi. Trạm Ly Tiêu híp mắt lại.

Thôi Bán Hạ cũng cảm thấy quá khéo. Nàng có loại cảm giác sắp đi đến Hồng Môn Yến... Hơn nữa theo tình hình này, chuyện nàng và Trạm Ly Tiêu làm hoàng thượng cùng hoàng hậu đều biết cả rồi.

Nàng không nhịn được kéo kéo tay áo Trạm Ly Tiêu, nhẹ giọng nói: “Này! Mẫu hậu người sẽ không nhân cơ hội chém đầu ta chứ?”

Mặc dù hoàng hậu trong ấn tượng của nàng là một người từ ái, nhưng nữ nhân có thể yên ổn ngồi trên hậu vị sao có thể đơn giản, nếu không cũng sẽ không sinh ra đứa con trai Trạm Ly Tiêu đen tối giảo hoạt như vậy.

Thanh âm Thôi Bán Hạ tuy nhỏ, Trình công công vẫn có thể nghe thấy, hấn cười cười: “Thôi cô nương yên tâm, nương nương chỉ muốn tìm Thôi cô nương nói chuyện tâm tình mà thôi.”

Tâm sự? Hai chữ này khiến Thôi Bán Hạ âm thầm toát mồ hôi lạnh. Mặc dù không phải chưa từng gặp qua hoàng hậu, nhưng mà thật lòng nàng cảm thấy nàng và hoàng hậu không có thân thiết đến mức có thể giải bày tâm sự.

Trạm Ly Tiêu nhìn chằm chằm Trình công công, hấn quả thật không yên lòng để một mình Thôi Bán Hạ đi gặp mẫu hậu. Tuy biết rằng mẫu hậu sẽ không làm gì Thôi Bán Hạ, nhưng hấn vẫn không an tâm.

Trình công công mỉm cười với hấn: “Điện hạ xin yên tâm, tiểu nhân dám cam đoan Thôi cô nương nhất định sẽ bình an.”

“Thái tử điện hạ, hoàng thượng đang chờ.” Phúc công công không nhìn được ở một bên lớn mặt thúc giục.

Tình hình này, Thôi Bán Hạ cảm thấy đây thật sự là Hồng Môn Yến, nàng cũng phải đơn độc dự tiệc rồi. Chỉ là sợ cái gì! Nếu như hoàng hậu thực nghĩ chém đầu nàng cũng phải tính đến thân phận của nàng, nàng có thần y A Công che chở đấy! Còn có Trạm Ly Tiêu... Quên đi, cái núi dựa này trước mắt còn chưa đủ vững chắc.

Thôi Bán Hạ vỗ vỗ vai Trạm Ly Tiêu, bày ra khí phách đại tỷ hắc đạo: “Một mình ta đi là được rồi, ngươi đi gặp hoàng thượng đi!” Đều là Hồng Môn Yến cả thôi.

Nhưng nàng cũng không yên lòng, nhón chân lên nói bên tai Trạm Ly Tiêu: “Hãy cẩn thận.”

Lão hoàng đế kia cũng không dễ đối phó, rồi lại bỏ thêm một câu: “Ách, giải quyết xong cha ngươi thì mau chạy tới cứu ta!”

Bằng không nàng sợ trái tim mình không chịu nổi mất.

Nói xong nàng rời đi cùng Trình công công.

Chương 43

Trạm Ly Tiêu nhìn bóng lưng Thôi Bán Hạ, cánh môi khẽ nhếch, sau đó chấp tay đi tới ngự thư phòng, ánh mắt cũng chuyển thành bẽn lẽn... Người hẳn phải đối phó đang ở chỗ này.

Thôi Bán Hạ theo Trình công công tới Vân Phượng cung, vừa đi, nàng vừa tò mò nhìn Trình công công. Trình công công này là tổng quản Vân Phượng cung, nói cũng kỳ quái, cung phi bên cạnh người ta đều là nữ quan, lại chỉ có hoàng hậu khác biệt, bên cạnh lại là công công.

Cho là ít đi một khối thịt, không có gì sự khác biệt với nữ quan... Thôi Bán Hạ yên lặng suy nghĩ trong lòng, sau đó lại hiếu kỳ quan sát Trình công công. Trình công công bộ dáng trẻ trung, cười lên còn có má lúm đồng tiền, chặc chặc, bộ dáng kia nếu nàng gặp ở kiếp trước, chắc chắn sẽ là tiểu bạch kiểm được bao nuôi nha! (nam nhân ẻo là yếu ớt)

Bị hoàng hậu bao nuôi cũng không kém nhiều lắm, ha ha ha... Điều này cũng có thể nhỉ!

“Thôi cô nương cười cái gì vậy?” Trình công công bị tiếng cười đột ngột của Thôi Bán Hạ hù dọa.

“Không, không có gì.” Thôi Bán Hạ ho nhẹ một tiếng, nghiêm lại nét mặt, bày ra bộ dáng nghiêm chỉnh.

Trình công công cũng không hỏi gì thêm, chỉ cười nhìn Thôi Bán Hạ một cái. Thôi Bán Hạ bị nhìn đến dựng tóc gáy, hơn nữa đi vào Vân

Phượng cung không thấy cũng một cung nữ nào, điều này làm cho nàng phát hoảng.

Trình công công dừng ở cửa, để Thôi Bán Hạ một mình tiến vào.

Thôi Bán Hạ nhún vai, đến cũng đã đến rồi, còn gì phải sợ nữa.

Bước vào tẩm cung hoàng hậu, Hình hoàng hậu đang ngồi trước bàn cười nhìn nàng, trên bàn để một ít trà bánh.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương.” Thôi Bán Hạ khom người thi lễ.

“Không cần đa lễ. Bán Hạ, ngồi đi.” Hình hoàng hậu cười kêu nàng, thái độ rất gần gũi.

Thôi Bán Hạ ngồi đối diện Hình hoàng hậu, có chút thận trọng nhìn nàng. Hoàng hậu tuổi cũng đã gần bốn mươi, nhưng nhìn lại như ba mươi tuổi, bảo dưỡng thật tốt, da thịt nhìn giống như thiếu nữ, phong thái duyên dáng sang trọng lại thêm một phần hồn nhiên.

Hình hoàng hậu cười nhìn Thôi Bán Hạ trấn an: “Đừng lo lắng, ta sẽ không làm gì con, thật sự chỉ muốn cùng con tâm sự.” Sau đó tinh tế quan sát Thôi Bán Hạ, khẽ thở dài: “Dung mạo con đích thực là thừa hưởng từ Tuyết Vận.”

Nghe hoàng hậu nhắc đến mẫu thân, Thôi Bán Hạ vô cùng kinh ngạc. Trên mặt nàng hiện tại vẫn là một đồng hóa trang.

“Mặc dù con che giấu, nhưng mặt mày ngũ quan vẫn giống Tuyết Vận tới năm phần.” Hình hoàng hậu khẽ mỉm cười: “Tuyết Vận khỏe không?”

Thôi Bán Hạ kinh ngạc nhìn Hinh hoàng hậu: “Hoàng hậu, người biết...” Mẫu thân nàng chưa chết?!

Hinh hoàng hậu mặt mày dịu dàng: “Ở trên đời này không có cái gì là bí mật hoàn toàn, người muốn biết của nhất định sẽ biết, nhất là người quyền cao chức trọng.” Cho nên đối với thân thế Thôi Bán Hạ, người nên biết đều biết rõ, chỉ là không ai nói toạc ra.

Đối với việc lần này, bà thật vui mừng. Tỷ muội vẫn còn sống, đứa nhỏ của nàng cũng an toàn sống ở trong cung, và lại ở nơi này cuộc sống của nó tốt hơn rất nhiều so với người khác đều, bởi vì được người che chở.

Không chỉ có Thôi thần y che chở, mà còn có người của Thái Y Viện, ngay cả con trai của bà - cái thằng nhóc luôn trầm ổn trấn tĩnh - tính kế với tất cả hoàng nhi, nhưng lại ra sức che chở con bé.

Thôi Bán Hạ không thể nghi ngờ là vô cùng may mắn, ở cái nơi... hoàng cung giống như chảo nhuộm đục ngầu này, chỉ có nàng sống chân thật nhất, chói mắt nhất, mới có thể khiến cho đứa nhỏ kia động lòng.

Nghe lời nói Hinh hoàng hậu, Thôi Bán Hạ cảm thấy vài năm nay bản thân lôn nơm nớp lo sợ, hành động lo lắng thân phận nhi nữ tội thân bị phát hiện thật là ngu ngốc.

Quả nhiên, trong hoàng cung này không ai đơn thuần, người đã sống qua hai kiếp như nàng cũng chẳng là gì, căn bản là âm mưu cơ trí thế nào cũng như múa rìu qua mắt thợ!

Ngẫm lại, đời này việc tà ác nhất mà nàng từng làm chính là muốn nuôi dưỡng đứa nhỏ đơn thuần kia, kết quả thì sao? Nguyên tưởng rằng đã dưỡng thành một con thỏ trắng, kết quả lại là nuôi một con

sói xám xảo quyệt! Hơn nữa nàng còn bị con sói xấu xa đó ăn nuốt vào bụng!

Bây giờ còn cùng mẫu thân sói xám tâm sự!

Mẹ kiếp, nói liền nói đi! Thôi Bán Hạ dù thế nào ưỡn ngực tuyên bố: “Ta vẫn sẽ ở bên cạnh Trạm Ly Tiêu...”

“Ta sẽ không ngăn cản.” Hình hoàng hậu mỉm cười nói: “Tiêu Nhi là nhi tử của ta, ta hi vọng nó hạnh phúc. Bán Hạ, ta phải cảm ơn cho người đã bên cạnh Tiêu Nhi, bởi vì có người, tuổi thơ của Tiêu Nhi mới có thể không tịch mịch.” Cũng bởi vì có Thôi Bán Hạ, Tiêu Nhi mới có tâm tư ấm áp.

Không ngờ Hình hoàng hậu sẽ nói rõ ràng như vậy, Thôi Bán Hạ vốn là chuẩn bị sẵn giọng tranh cãi, giờ lời nói bị nghẽn lại ở cổ, hơn nữa hoàng hậu còn nói cảm ơn nàng, điều này làm cho nàng càng kinh sợ hơn rồi: “Ách, ta cũng không có làm cái gì có ích cho hắn...”

“Không, người làm rất nhiều. Bán Hạ, ta chỉ hi vọng người có thể luôn bên cạnh Tiêu Nhi, vĩnh viễn không xa rời hắn.” Hình hoàng hậu vẻ mặt chuyển biến nghiêm túc: “Người có thể hứa với ta không? Bán Hạ.”

Thôi Bán Hạ ngẩn người. Giọng điệu này là sao đây? Như thế nào giống như sợ Trạm Ly Tiêu bị nàng vứt bỏ: “Nếu nói vĩnh viễn thì quá xa vời, không chừng đến ngày nào đó Trạm Ly Tiêu sẽ thay lòng...”

“Sẽ không có chuyện đó.” Hình hoàng hậu vô cùng tin tưởng mình con trai mình: “Người của Trạm gia một khi yêu một người chính là cả đời chung thủy.”

Thật sao? Thôi Bán Hạ hoài nghi, nàng nghĩ đến cái người Trạm gia

đang ngồi trên long vị kia, không những hậu cung không thiếu, mà còn muốn ở chung một chỗ với hữu tướng.

Hình hoàng hậu dễ dàng nhìn ra ý nghĩ Thôi Bán Hạ, không khỏi cười: “Hoàng thượng không giống, hơn nữa hoàng thượng cùng Hữu Tướng ở chung một chỗ, sẽ không chạm đến nữ nhân trong hậu cung.”

Giọng nói của Hình hoàng hậu thật bình tĩnh, Thôi Bán Hạ không khỏi chớp mắt, không nhịn được bát quái: “Hoàng hậu, người không để ý sao?”

Bộ dạng Thôi Bán Hạ bát quái không khỏi khiến Hình hoàng hậu buồn cười: “Ta và hoàng thượng cũng không có tình yêu nam nữ chân chính, trong lòng ta vốn đã có người khác.” Nàng giương mắt nhìn về phía ngoài cửa, trong tròng mắt một mảnh nhu quang.

Thôi Bán Hạ nghĩ đến ở ngoài giữ cửa là Trình công công... Trời ạ! Không thể nào! Hình hoàng hậu nhìn Thôi Bán Hạ, thấy nàng vẻ mặt hoảng sợ, khẽ mỉm cười.

“Ban đầu ta vốn là muốn cùng hấn thành thân, nhưng hấn xảy ra chuyện, ta cho là hấn đã chết, mất hết ý chí nên để người nhà an bài vào cung, ai biết được hấn còn chưa chết, chung quy đã bỏ lỡ, không ngờ đến hấn lại giả trang thành thái giám vào cung theo ta... Hoàng thượng mặc dù biết cũng không nói gì, ngược lại hỏi ta có muốn xuất cung hay không, hấn có thể an bài. Nhưng ta không yên lòng Tiêu Nhi một người ở cung, cho nên vẫn lưu lại.”

Thôi Bán Hạ mặt ngọc sững sờ, nàng còn đắm chìm trong hoảng sợ. Thì ra là hoàng hậu thật có thể bao nuôi tình lang, hơn nữa tên tình lang này còn giả thành công công... Hoàng cung này thật quá đáng sợ, chuyện gì cũng có thể phát sinh nha!

“Ta biết rõ không thể cùng người thương ở chung có bao nhiêu khổ sở, cho nên ta sẽ không ngăn cản. Ta hi vọng Tiêu Nhi may mắn hạnh phúc, cũng hi vọng nữ nhi Tuyết Vận hạnh phúc. A, trước đây, khi ta cùng Tuyết Vận chưa gả ra ngoài còn từng nói đùa với nhau, nếu sinh ra một trai một gái có thể kết làm thông gia, không ngờ thật đúng là thành hiện thực rồi.”

Lời này Hình hoàng hậu nói Thôi Bán Hạ đã không nghe vào rồi, nàng hiện tại đầy trong đầu rất hỗn loạn.

“...”

“Bán Hạ.”

“À?” Thôi Bán Hạ giật mình ứng tiếng.

“Vậy ta giao Tiêu Nhi cho con.” Hình hoàng hậu giống như mẹ chồng tốt bụng vỗ nhẹ tay Thôi Bán Hạ: “Còn có, mới vừa rồi chúng ta nói là chuyện bí mật giữa hai người, đừng có nói ra ngoài!”

Hình hoàng hậu cười rất là hiền lành, Thôi Bán Hạ lại toàn thân sợ hãi.

Nàng thế nào cảm giác Hình hoàng hậu giống như đang cùng nàng nói... Người nếu dám không tốt với con trai ta, ta sẽ không bỏ qua cho người.

Con bà nó! Chính vì có người mẫu thân như thế này mới nuôi dạy được đứa con thế kia, đúng là mẹ nào con nấy!

Trạm Ly Tiêu người đang ở đâu? Còn không mau chạy tới cứu ta a a a — —

Trạm Ly Tiêu chính là đang bận đối phó với lão hoàng đế giao hoạt.

Đến ngự thư phòng, Trạm Ly Tiêu cũng lười chơi chữ với Thiên Tỳ Đế, hắn còn đang vội đi Vân Phượng cung cứu Thôi Bán Hạ!

Vì vậy, mở miệng hắn liền nói ngay tới trọng điểm: “Con muốn cưới Hạ Hạ làm thái tử phi.”

“Không được!” Thiên Tỳ Đế thẳng thắn cự tuyệt: “Trẫm đã chọn cho con một thái tử phi rồi, khuê nữ của Lý thượng thư...”

Trạm Ly Tiêu không muốn nghe những thứ này nói nhảm: “Trừ Hạ Hạ, ai con cũng không muốn!”

Thiên Tỳ Đế híp con mắt, khí thế uy nghiêm khiếp người: “Người bây giờ là muốn phản kháng trẫm? Đừng tưởng rằng trẫm không biết thân thế Thôi Bán Hạ, người sẽ không sợ trẫm đang cơn thịnh nộ mà xử tội Thôi Bán Hạ...”

Chương 44

“Phụ hoàng nếu dám, vậy cứ làm đi!” Trạm Ly Tiêu không sợ, lạnh lùng nhìn Thiên Tỳ đế: “Đối địch Thôi thần y, đối địch Y Tiên cốc, chẳng biết một ngày nào đó phụ hoàng liền ngủ cả đời trên long sàng, rốt cuộc không tỉnh lại nữa.” Y Tiên cốc trừ y thuật số một, độc thuật cũng là hạng nhất.

“Trạm Ly Tiêu!” Thiên Tỳ Đế nặng nề vỗ bàn: “Người lại dám nói chuyện như vậy với trẫm! Không sợ trẫm phế người?”

“Vậy phụ hoàng muốn phong ai làm thái tử đây? Là nhị hoàng huynh làm mất lòng quần thần? Hay là đại hoàng huynh bộp chộp chỉ hợp với chinh chiến xa trường?” Trạm Ly Tiêu hỏi ngược lại, sau đó mặt ngộ đạo: “A! Con quên mất, phụ hoàng ngài vẫn trung niên cường tráng, tạo ra thêm hoàng tử cũng không phải là vấn đề.” Chỉ là không biết phụ hoàng có dám hay không thôi.

Thiên Tỳ Đế trầm mặt, cảm tức nhìn Trạm Ly Tiêu, Trạm Ly Tiêu vẫn bình tĩnh nhìn hấn như thường.

Hồi lâu, Thiên Tỳ Đế thỏa hiệp: “Được, trẫm để cho người cưới Thôi Bán Hạ, nhưng Thôi Bán Hạ chỉ có thể là trắc phi, trẫm muốn người cưới nữ nhi Lý thượng thư làm thái tử phi!”

“Không có khả năng!” Trạm Ly Tiêu cự tuyệt.

Thiên Tỳ Đế hoàn toàn nổi giận: “Trạm Ly Tiêu, lòng khoan dung của trẫm cũng có hạn.”

Trạm Ly Tiêu thản nhiên nhìn Thiên Tỳ Đế: “Phụ hoàng, con và người không giống nhau, có lẽ bản thân người từ nhận cả đời này người không có lỗi với thái phó, nhưng người lại thực có lỗi với nữ tử hậu cung. Mà con, tuyệt đối không muốn trở thành người giống phụ hoàng.” Hắc gằn từng chữ: “Đời này, con chỉ cưới một người là Thôi Bán Hạ, cũng chỉ có một thái tử phi!”

Dứt lời, Trạm Ly Tiêu xoay người rời ngự thư phòng, trước khi đi, hắc nhàn nhạt liếc bình phong sau lưng Thiên Tỳ Đế một cái, lại nói một câu: “Phụ hoàng, hài nhi thật sự cảm thấy, Thái Phó coi trọng gìn giữ nhang khói hương hỏa của Trạm gia. Chỉ là đáng tiếc cho Thái Phó.” Sau đó rời đi.

Trạm Ly Tiêu rời đi, Phượng Tình Lam liền từ sau tấm bình phong bước ra.

“A, Tiêu Nhi đúng là lớn rồi.” Phượng Tình Lam nhìn về phía Thiên Tỳ Đế: “Xem ra là người đã thua.” Đối mặt nhất quốc chi quân giận dữ không những không sợ hãi, còn có thể trấn định phản kích, mỗi một câu đều đánh vào trọng điểm.

Thiên Tỳ Đế cũng đã nguôi giận, nhưng mà câu nói cuối khiến ông vô cùng khó chịu.

“Hừ, thẳng nhóc lão toét! Lại dám nói cha mình như vậy!”

“Tiêu Nhi đâu có nói sai.” Phượng Tình Lam nghe thấy rất khoái trá, biết rõ một câu cuối cùng kia là Trạm Ly Tiêu cố ý nói cho hắc nghe. Tiểu tử khôn khéo tinh ranh kia sớm đã biết hắc trốn sau bình phong, mới có thể nói những lời này làm hắc vui lòng, muốn hắc giúp một tay: “Sánh đội với người, ta cũng thật đáng tiếc.”

“A Lam!” Thiên Tỳ Đế giả bộ đáng thương: “Người cũng về phe thẳng

nhóc thúi kia!”

“Không, ta đứng vào địa vị những nữ nhân kia.” Phượng Tình Lam cười. Câu cuối cùng kia thật có phân lượng, hẳn giúp: “Ta quyết định nhận Thôi Bán Hạ làm nghĩa nữ. Nữ nhi của ta cũng xứng với thái tử điện hạ đi?”

Thiên Tỳ Đế sờ mũi một cái, không nói lời nào.

~~~

Trạm Ly Tiêu chạy tới Vân Phượng cung đúng lúc thấy Thôi Bán Hạ mặt thần thờ ra khỏi Vân Phượng cung.

“Hạ Hạ.” Trạm Ly Tiêu vội bước đến: “Nàng làm sao vậy? Mẫu hậu nói cái gì với nàng?” Thế nào một bộ dáng yếu ớt?

Thôi Bán Hạ vẫn ngớ ngẩn vì hoàng hậu hung tàn, cái gì gọi là tiểu lý tang đao cuối cùng nàng cũng lĩnh giáo rồi! Hoàng cung này thật quá đáng sợ! Nàng muốn trở về Thái Y viện yên bình kia!

Thấy Thôi Bán Hạ không nói lời nào, Trạm Ly Tiêu nóng nảy: “Hạ Hạ!”

“Ta không sao.” Thôi Bán Hạ vẫy tay, nhìn Trạm Ly Tiêu, áp ứng: “Chuyện đó... hoàng hậu cùng... Trình công công...” Lời của nàng đứt quãng.

Trạm Ly Tiêu thoáng nghe liền hiểu ra, hẳn nhú mày, có chút ngạc nhiên: “Mẫu hậu nói cho nàng biết?”

“Ách, người cũng biết?” Thôi Bán Hạ kinh hãi.

“Ừ.” Chuyện mẫu hậu và Trình công công từ khi còn bé hẳn đã biết, mẫu hậu cũng không giấu giếm hẳn, lúc biết chuyện phản ứng của hẳn cũng rất bình thản, dù sao phụ hoàng tâm tư không ở hậu cung, với hẳn mà nói chỉ cần mẫu hậu thấy vui là được, hơn nữa Trình công công thật tâm với mẫu hậu, hẳn cũng không có lý do gì để ngăn cản.

Chỉ là chuyện mẫu hậu và Trình công công là bí mật, trừ phụ hoàng, thái phó và hẳn thì không còn ai biết... Trạm Ly Tiêu suy tư một chút cũng hiểu ra nguyên nhân, nhất định là dùng bí mật bắt chẹt Hạ Hạ, Hạ Hạ tuyệt không dám truyền đi, mà còn phải giúp mẫu hậu giữ bí mật, thậm chí còn lo lắng mẫu hậu có thể vin vào việc nàng biết bí mật mà tìm thời cơ giết nàng hay không.

Khó trách sắc mặt của nàng khó coi như vậy.

Thôi Bán Hạ cuối cùng cũng hiểu vì sao tính cách của Trạm Ly Tiêu lại vắn vẹo như vậy, lão tử cùng đương triều Hữu Tướng, mẫu thân cùng công công hầu cận... Thế này muốn không vắn vẹo cũng khó.

“Hạ Hạ, nàng yên tâm.” Trạm Ly Tiêu vuốt nhẹ mặt nàng, trấn an: “Ta sẽ không để cho mẫu hậu thương tổn nàng.”

Thôi Bán Hạ nhìn hẳn, vẻ mặt hẳn nghiêm túc, lời nói êm ái lại kiên định như lời thề, không khỏi cười: “Ta biết.” Biết hẳn sẽ che chở nàng.

“Người thì sao? Hoàng thượng nói gì với người?” Nàng hỏi hẳn.

“Không có gì, chỉ là hỏi chuyện Tương thành.” Trạm Ly Tiêu một lời tóm tắt, thấy Thôi Bán Hạ không tin, hẳn mỉm cười: “Yên tâm, phụ hoàng sẽ không ra tay với mẫu thân nàng.”

“Ta biết.” Thôi Bán Hạ nhíu mày nhìn hắn: “Bởi vì ngươi sẽ che chở ta, đúng không?”

“Ừ.” Hắn sẽ che chở nàng, cả đời: “Hạ Hạ.” Trạm Ly Tiêu đột nhiên vươn tay về phía nàng, mắt đen bình tĩnh: “Làm như thái tử phi của ta được không?”

Thôi Bán Hạ nhìn tay hắn đưa ra, lại nhìn hắn nghiêm túc, tươi cười.

“Được.” Sau đó, đặt tay lên tay hắn.

Trạm Ly Tiêu cầm thật chặt tay của nàng, giống như thời khắc hắn ra đời nắm chặt ống tay áo của nàng, không buông.

Chương 45

Ngũ Hỉ thành sau việc Hòa Diễm tướng quân lấy thân báo đáp, giờ lại náo nhiệt thêm lần nữa!

Thái tử nhân hậu hiền lành của bọn họ muốn cưới thái tử phi!

Thân phận thái tử phi này cũng không phải bình thường, nghe nói là cháu gái Thôi thần y của Y Tiên cốc, còn là nghĩa nữ của đương kim Phượng hữu tướng, hơn nữa còn nghe nói dung mạo vị thái tử phi này vô cùng xinh đẹp!

Người gặp qua thái tử phi đều công nhận nữ tử này đúng là giống như tiên nữ hạ phàm vậy, dung mạo đúng là có thể sánh ngang thiên hạ đệ nhất mỹ nhân năm đó!

Hôm nay, chính là ngày vui nhất của thái tử điện hạ.

Cả Ngũ Hỉ thành giăng đèn kết hoa, bách tính náo nhiệt vây xem, thái tử điện hạ mặc hỉ bào đỏ thắm cưới tuần mã đi tới cửa Phượng phủ.

Vừa nhìn thấy thái tử điện hạ, dân chúng vây xem đều nhiệt liệt hoan hô, những cô nương thiên kim đều đỏ mặt. Thái tử bọn họ trông quả thật là đẹp mắt, mặt như ngọc, khí chất tôn quý, thái tử phi thật khiến người khác hâm mộ nha!

Trạm Ly Tiêu xuống ngựa trước cửa Phượng phủ.

Thôi Bán Hạ mặc hỉ phục thêu kim tuyến phượng hoàng, mang ngọc quan trên châu, trên trán rủ xuống rèm ngọc che khuất tầm mắt, hỉ

nương trùm hỉ khăn trên đầu, một vị huynh trưởng công nàng ra cửa Phượng phủ.

Thôi Bán Hạ không ngờ mình sẽ được Phượng Tình Lam nhận làm nghĩa nữ, khó trách vì sao hoàng đế lại dễ dàng cho phép nàng trở thành thái tử phi như vậy... Có Phượng hữu tướng ở đây, Hoàng đế nào dám nói gì.

Còn chuyện phụ thân thân sinh chính do Phượng Tình Lam rat ay giết hại... Nàng trực tiếp coi như không biết, dù sao nàng không có hứng báo thù, hơn nữa thắng làm vua thua làm giặc, Phượng Tình Lam không hề có lỗi với nàng.

Trái lại nàng còn phải cảm tạ Phượng Tình Lam, nếu không nhờ có hắn, nàng chưa chắc có thể gả cho Trạ Ly Tiêu. Cho nên nàng chấp nhận Phượng Tình Lam người cha này, dù sao nàng cũng không ghét hắn.

Nhận Thôi Bán Hạ nghĩa nữ, Phượng Tình Lam hết sức vui vẻ đối với đũa nhỏ nghĩa khí này, của hồi môn tới mấy trăm rương, vật phẩm bên trong giá trị ngàn thành.

Phượng gia đối với việc Phượng Tình Lam nhận nghĩa nữ này cũng rất thích, Phượng lão đối với chất nữ không bao lâu sẽ xuất giá này vô cùng không đành lòng.

Các vị huynh trưởng trong Phượng gia xếp thành một hàng nhìn thái tử điện hạ, nói rõ: về sau cứ thử bắt nạt muội muội thử xem! Dù là thái tử điện hạ cũng sẽ không thềm khách khí với ngươi!

Trạ Ly Tiêu nhìn tân nương, ánh mắt nhu hòa, sau đó đột nhiên cất giọng nói: “Ta Trạ Ly Tiêu, ở đây có trời đất chứng giám cùng trước mặt mọi người xin thề, đời này chỉ cưới một người là Thôi Bán

Hạ, cũng chỉ có một thái tử phi, trừ Thôi Bán Hạ, ta sẽ không cưới những người khác nữa, lại càng không có thể thiệp gì!”

Lời vừa nói ra, tất cả dân chúng đều xôn xao, không thể tin được, mà các cô nương lại vô cùng hâm mộ! Nam nhân Phượng gia nhiệt liệt vỗ tay khen ngợi. Đây mới là nam nhân chân chính!

Thôi Bán Hạ nhoẻn miệng cười. Như vậy cũng coi là nuôi dưỡng thành công đi, mặc dù lắm sỏi xấu xa thành thỏ ngây thơ, nhưng mà cũng là triệt để thành công dưỡng thành hôn quân như nàng mong muốn!

Khi Trạ Ly Tiêu dắt Thôi Bán Hạ tay thì nghe được một tiếng nói nhỏ: “Ngu ngốc.”

Trạ Ly Tiêu nâng lên khóe môi, nắm chặt tay nàng, hấn cam nguyện vì nàng mà mê muội, chỉ một mình nàng.